

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

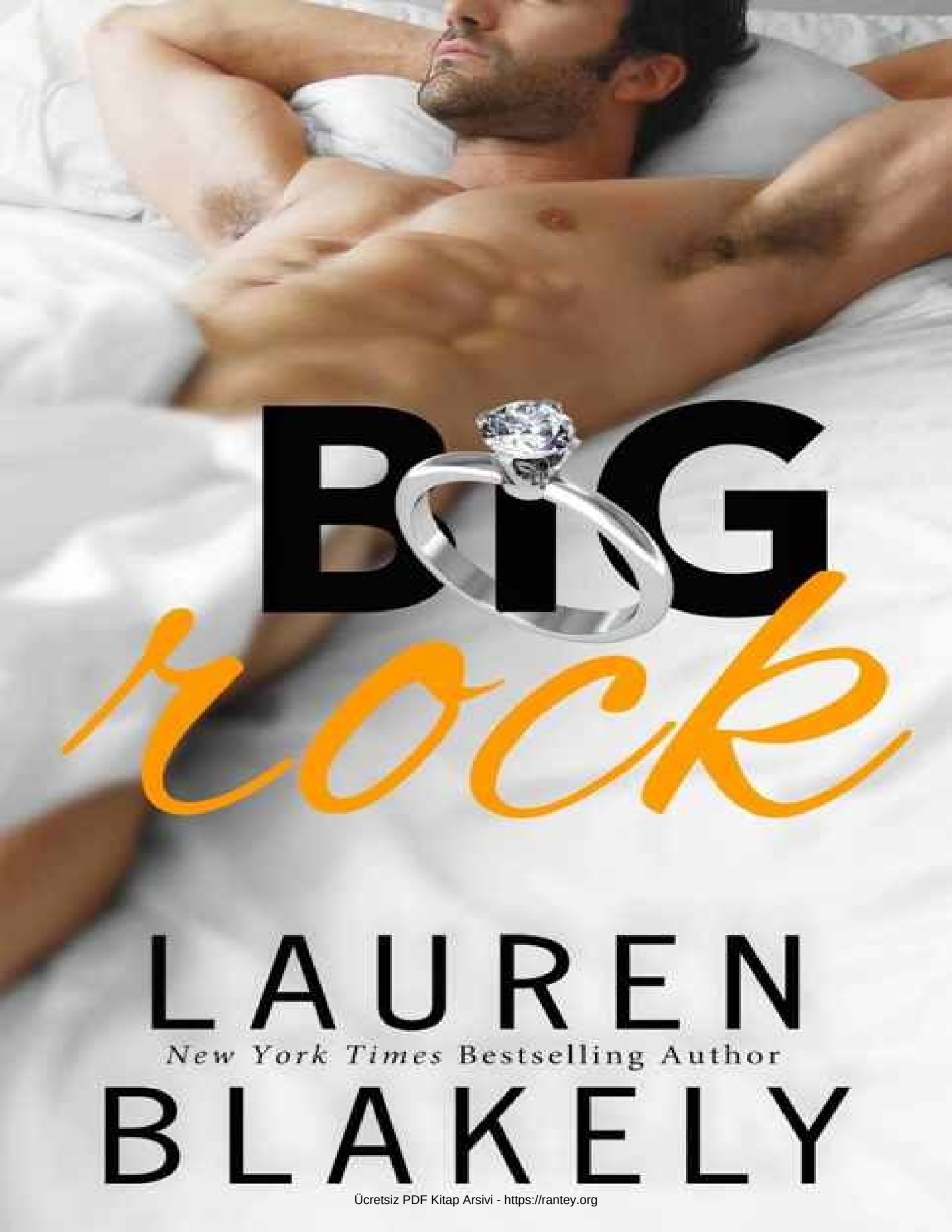
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BIG rock

LAUREN

New York Times Bestselling Author

BLAKELY

BIG ROCK

by Lauren Blakely

Telif Hakkı © 2015 Lauren [Blakely](http://LaurenBlakely.com)

LaurenBlakely.com

Kapak Tasarımı © Helen Williams

Ebook Formatlama [Jesse Gordon](http://JesseGordon.com)

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez. Bu çağdaş aşk romanı bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın, özellikle de alfa erkeklerle seksi, esprili romantik komedilerden hoşlanıyorsanız. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

TA B L E O F C O N T E N T S

TELİF HAKKI

AYRICA LAUREN BLAKELY

TARAFINDAN HAKKINDA

ITHAF ÖNSÖZ

BÖLÜM BİRİNCİ

BÖLÜM BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ÜÇ

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BÖLÜM BEŞ ALTINCI

BÖLÜM BÖLÜM

YEDİ BÖLÜM

BÖLÜM SEKİZ

DOKUZ BÖLÜM

BÖLÜM ONUNCU

BÖLÜM BÖLÜM ON

BİRİNCİ BÖLÜM ON

İKİNCİ BÖLÜM ON

ÜÇ BÖLÜM ON DÖRT

BÖLÜM ON BEŞ

BÖLÜM ON ALTINCI

BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM

ON SEKİZ BÖLÜM ON

DOKUZ BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM

YIRMI İKİ BÖLÜM YIRMI ÜÇ

BÖLÜM YIRMI DÖRT

BÖLÜM YIRMI BEŞ BÖLÜM

YIRMI ALTI BÖLÜM YIRMI

YEDİ BÖLÜM YIRMI SEKİZ

SONSÖZ

BAŞKA BİR SONSÖZ
YAKINDA GELİYOR! (BAY ORGAZM)
ÇOK YAKINDA! (THE SAPPHIRE AFFAIR)
TEŞEKKÜRLER
İLETİŞİM

A L S O B Y L A U R E N B L A K E L Y

Aşka Yakalanmışlar Serisi (Bu serideki her kitap farklı bir çifti takip eder, bu nedenle her kitap ayrı ayrı okunabilir veya karakterler kesiştiği için bir seri olarak keyifle okunabilir)

Caught Up in Her (Caught Up in Us'in kısa ön romanı) Caught Up In Us

Benimmiş Gibi

Davranan Ödüllü Koca

Gözlerindeki Yıldızlar

Bağımsız Romanlar

BÜYÜK KAYA

Mister Orgasm (2016)

Çok Cazip 21

Çalıntı Öpücük

Playing With Her Heart (Jill ve Davis hakkında bağımsız bir SEDUCTIVE NIGHTS spin-off romanı)

Pişmanlık Yok Serisi

The Thrill of It

The Start of Us

Seninle Her Saniye

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

İlk Gece (Julia ve Clay, ön roman) Geceden

Sonra Gece (Julia ve Clay, birinci kitap) Bu

Geceden Sonra (Julia ve Clay, ikinci kitap)

Bir Gece Daha (Julia ve Clay, üçüncü kitap)

Nights With Him (Michelle ve Jack hakkında bağımsız bir roman)

Yasak Geceler (Nate ve Casey hakkında bağımsız bir roman)

Günahkâr Geceler Serisi

Tatlı Günahkâr
Geceler Günahkâr
Arzu Günahkâr
Özlem Günahkâr
Aşk (2016)

Ateşle Mücadele Serisi

Burn For Me (Smith ve Jamie) Melt
for Him (Megan ve Becker)
Consumed By You (Travis ve Cara)

Safir İlişkisi

Yaz 2016'da yayınlanacak iki kitaplık bir seri

A B O U T

Bu sadece okyanusun hareketi değil, bayanlar. Kesinlikle teknenin boyutları da öyle.

Ve her ikisi de tüm silindirlerde ateşleniyor. Aslında, doğru varlıkların hepsine sahibim. Görünüş, zeka, kendi param ve büyük bir penis.

Benim bir pislik olduğumu düşünebilirsiniz. Öyle görünüyorum, değil mi? Günah kadar seksi, cennet kadar zengin, cehennem kadar akıllı ve at gibi asılıyım.

Tahmin edin ne oldu? Benim hikayemi daha önce duymadınız. Elbette, NY dedikodu paçavralarının bana dediği gibi bir playboy olabilirim. Ama ben aslında harika bir adam olan bir playboyum. Bu da beni türümün tek örneği yapıyor.

Tek sorun, babamın biraz sakın olmamı istemesi. Şehirdeki muhafazakâr yatırımcılar amiral gemisi Beşinci Cadde mücevher mağazasını satın almak istediklerinden, sadece fermuarımı çekmeme değil, aynı zamanda kararlı bir adam gibi görünmeme de ihtiyacı var. Tamam. Bunu babam için yapabilirim. Ne de olsa aile mücevherleri için ona teşekkür etmeliyim. Bu yüzden en iyi arkadaşımdan ve iş ortağımdan önümüzdeki hafta için nişanlım olmasını istedim. Charlotte kabul etti. Bu büyük taşı takmaya evet demek için kendine göre sebepleri var.

Ve çok geçmeden toplum içinde rol yapma oyunu, yatak odasında hiç rol yapmamasına yol açıyor, çünkü onu çarşafların arasında yeni zirvelere taşıırken çıkardığı ayak parmaklarını kıvıran, camları kıran orgazm çığlıklarını taklit edemiyor.

Ama ona karşı gerçek bir şeyler hissediyormuşum gibi davranamıyorum. Bu büyük taşla kendimi neyin içine soktum ben?

DEĞERLENDİRME

Bu kitap Helen Williams'a adanmıştır çünkü sana mesaj atıp bir R'yi bir C gibi gösterip gösteremeyeceğini sormuştum. Bunu başardın Helen ve bu kitap bu yüzden var. Ve her zaman olduğu gibi sevgili dostum Cynthia'ya.

P R O L O J E

Sikim harika.

Ama sadece benim sözüme güvenmeyin. Tüm başarılarını göz önünde bulundurun. İlk olarak, bariz olanla başlayalım.

Boyut.

Elbette, bazı insanlar size boyutun önemli olmadığını söyleyecektir. Size ne diyeceğim biliyor musunuz? *Yalan söylüyorlar.*

Üç karat alabilecekken parmağınızda küçük bir elmas istemezsiniz. Benjamin'e sahip olabilecekken bir dolarlık banknot istemezsiniz. Ve zevkinizin rodeosunda rock yıldızı bir horoza eyer vurmak varken minyatür bir midilliye binmek istemezsiniz.

Neden mi? Çünkü daha büyük daha iyidir. Daha eğlencelidir. Korkunç "Daha gelmedi mi?" sözünü söylemek zorunda kalan her kadına sorun.

Hiçbir kadın bana bunu sormak zorunda kalmadı.

Muhtemelen şu anda merak ediyorsunuzdur - ne kadar büyük? Hadi ama. Bir centilmen söylemez. Tanrı gibi sevişebilirim ama yine de bir centilmenim. Bacaklarını açmadan önce kapını açarım. Paltonuzu tutarım, yemeğinizi öderim, yatakta ve yatak dışında size kraliçe gibi davranırım.

Ama anlıyorum. Aklınızda bir görüntü olsun istiyorsunuz. Ağzınızı sulandıracak inç cinsinden bir ölçü. Tamam. Şunu hayal et. Fantazi boyutundaki sikini hayal et; benimki daha büyük.

Görünüşe geçelim. Dürüst olalım. Bazı sikler çok çirkin oluyor. Bunun sebeplerine girmeyeceğim. Ne olduklarını biliyorsunuz ve en iyi varlığım söz konusu olduğunda, düşünmenizi istediğim tek şey bunlar

kelimeler: uzun, kalın, pürüzsüz, sert. Eğer Rönesans ustaları penis heykelleri yontuyor olsalardı, benimki hepsine model olurdu.

Ama dürüst olmak gerekirse, aletim en önemli özelliğe sahip olmasaydı bunların hiçbirinin önemi olmazdı.

Performans.

Nihayetinde, bir erkeğin aleti verdiği orgazm sayısı ile ölçülmelidir. Yalnız uçuşlardan bahsetmiyorum. Bu hile yapmak olur. Bir kadının sırtını kavislendiren, ayak parmaklarını kıvıran, camlarını paramparça eden Os'tan bahsediyorum... Dünyası sallanıyor.

Aletim ne kadar zevk verdi? Öpüp söylemem, ama sizi bununla baş başa bırakayım. Aletimin mükemmel bir sicili var.

Bu yüzden ara vermek zorunda kalması berbat bir şey.

CHAPTE RONE

Erkekler kadınları anlamaz.

Bu hayatın bir gerçeği.

Şu adam gibi.

Barımın köşesindeki adam. Dirseğini metal tezgaha dayamış, *rahat ve havalı bir* poz veriyor. Pala bıyığını sıvazlıyor ve kare kırmızı gözlüklü seksi bir esmerle konuşurken dünyanın en iyi dinleyicisiymiş gibi davranıyor. Ama asıl mesele, onun göğüslerine bakıyor olması.

Tamam, esmerin güzel göğüsleri var. Ve "güzel" derken kendi posta kodlarını işgal edebileceklerini kastediyorum.

Hadi ama dostum.

Gözleri yukarıda. Ve onlara bakmak zorundasınız, yoksa bayan yürüyecek.

Müdavimlerimizden biri, haftada bir uğrayan bir iş adamı için bir pale ale doldurmayı bitiriyorum. *Patronum beni seyahat ettirdiği için berbat bir durumda* ve en azından içki konusunda ona yardımcı olabilirim.

"Bu bizden olsun. Keyfini çıkarın," diyorum ve bardağı ona doğru kaydırıyorum.

"Bütün gün aldığım en iyi haber," diyor küçük bir dudak büküşüyle, bardağın yarısını içmeden ve üç dolar bahşış bırakmadan önce. Güzel. Burada bahşışlere bel bağlayan barmenler bunu takdir edecektir. Ama Jenny kız kardeşi bir tür kriz geçirdiği için erken çıkmak zorunda kaldı, bu yüzden son müşterilerle ben ilgileniyorum, iş ortağım Charlotte ise defterleri tutuyor.

Handlebar Kızıl Meydan'a yaklaşıırken geri çekilir, başını sallar, çantasını alır ve çıkışa yönelir.

Evet. Uzmanlık alanım bir erkeğin ne zaman sayı yapıp ne zaman yapmayacağını tahmin etmek olsaydı falcı olabilirdim. Çoğu zaman, ihtimaller kesinlikle adamın lehine değildir, çünkü en yaygın bar hatalarını yapar. Konuşmaya aptalca bir tavlama cümlesiyle başlamak gibi. "*Kızım, yazılımımı donanıma çeviriyorsun*" ya da "*Sosisli sandviç satmalısın çünkü bir sosisliyi nasıl ayakta tutacağını çok iyi biliyorsun.*" Evet, ben de kulaklarıma inanamadım. Ya da bu hataya ne dersiniz? Gözü başka yerlerde olan ve diğer atraksiyonlara bakmadan duramayan adam. Hangi kadın bunu gurur verici bulur ki?

Yine de en kötü bar günahı *varsaymaktır*. Seninle konuşmak istediğini varsaymak. Seninle eve gideceğini varsaymak. Onun izni olmadan onu öpebileceğinizi varsaymak.

Varsaydığında ne olur derler bilirsin. Ama ben?

Diplomamı kontrol edin. Üniversitede biri finans diğeri kadın dili olmak üzere çift anadal yaptım ve summa cum laude ile mezun oldum. Bir kadının ne istediğini ansiklopedik bir şekilde anlıyorum... ve bunu ona veriyorum. Kadın beden dilinde, ipuçlarında ve jestlerde tam bir akıcılığa ulaştım.

Şu anda olduğu gibi.

Charlotte dizüstü bilgisayarını tıkırdatıyor ve konsantrasyon içinde dudağının kenarını ısıyor. Tercümesi: *İşim başımdan aşkın, o yüzden beni rahatsız etme yoksa boğazına yumruğu yersin.*

Peki, tamam. O gerçekten bir boğaz yumruklayıcı değil. Ama demek istediğim, "Rahatsız Etmeyin" sinyalleri veriyor.

Ancak Gidon, Kadın'ı okuyamıyor, konuşamıyor ya da yazamıyor. Barda geziniyor, hamle yapmaya hazırlanıyor. Onunla bir şansı olduğunu düşünüyor.

Barın arkasındaki yerimden, bardakları silerken, Charlotte'a merhaba demeye hazırlanırken boğazını temizlediğini duyabiliyorum.

Adamın en iyi arkadaşımı neden hedef tahtasına koyduğunu anlayabiliyorum. Charlotte en yüksek mertebeden bir tanrıça. Öncelikle dalgalı, sarı saçları ve koyu kahverengi gözleri var. Çoğu sarışın mavi gözlüdür, bu yüzden Charlotte, beklenmedik ve mutlak sıcaklığıyla sizi çarpan katil ters kombinasyon için büyük puanlar alır.

Sonra, harika bir kuru mizah anlayışına sahip.

Ayrıca, çok zeki.

Ama Handlebar bu son ikisini bilmiyor. Tek bildiği onun muhteşem olduğu, bu yüzden de oyununu oynamak üzere. Kadının yanındaki tabureyi kapıyor ve dişlek bir sırtış fırlatıyor. Kadın irkilir, bu adamın az önce at gözlüğü taktığı çalışma alanını işgal etmesinden ürkmüştür.

Charlotte kendi başının çaresine bakabilir. Ama uzun zaman önce bir anlaşma yaptık ve bu barda birlikte çalışmaya başladığımızda bu anlaşmayı yeniden güncelledik. Eğer ikimizden biri zor bir durumdan zarafetle kurtulmak için sahte bir kız ya da erkek arkadaşına ihtiyaç duyarsa, devreye girip rol yapmaya yemin ettik.

Bu, üniversiteden beri oynadığımız bir oyun ve çok işe yarıyor.

Ayrıca işe yarıyor çünkü Charlotte ve ben asla gerçek bir çift olamayız. Ona bir arkadaş olarak çok ihtiyacım var ve benimle güldüğü ya da omzumda ağladığı zamanların sayısına bakılırsa onun da bana ihtiyacı var. Bu taktiğin harika olmasının bir başka nedeni de bu - ikimiz de asla arkadaştan fazlası olamayacağımızı biliyoruz.

Barın etrafında yürüyorum ve doğruca Charlotte'a gidiyorum, tam Handlebar ona ulaşip adını söyledikten sonra onunkini sorarken.

Sanki benimmiş gibi elimi sırtının alt kısmına götürüyorum. Sanki bu bedene dokunacak, parmaklarını saçlarının arasından geçirecek ve o gözlere bakacak kişi benmişim gibi. Başımı eğiyorum ve ona boktan bir sırtış atıyorum, çünkü bu senaryoda onunla eve giden şanslı orospu çocuğu benim. "Nişanlımın adı Charlotte. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Spencer," diyorum ve tokalaşmak için elimi uzatıyorum.

Adam burnunu bir tavşan gibi kırıştırır, bu gece yine ıskaladığının farkına varır.

"İyi geceler," diye mırıldanıyor ve koşarak dışarı çıkıyor.

Charlotte çenesini bana doğru eğiyor ve başıyla onaylıyor. "Şu haline bak. Kaptan Nişanlı kurtarmaya geliyor," diyor ve bir elini kolumda gezdirip pazumu sıkıyor. "Onun hamle yaptığını bile görmedim."

"İşte bu yüzden ben varım. Her yerde gözlerim var," diyorum ön kapıyı kilitlerken. Bar artık boş. Sadece biz varız, birçok gece kapanış saatinde olduğu gibi.

"Ve genellikle o röntgenler uygun kadınları taramakla meşguldür," diyor bana *seni çok iyi tanıyorum* bakışını atarak.

"Ne diyebilirim ki? Tıpkı geri kalan her şeyim gibi gözlerimi de iyi çalıştırmayı seviyorum," diyorum, tahta gibi dümdüz göbeğimi okşayarak.

Sonra esniyor.

"Yatağa git," dedim ona.

"Sen de yapmalısın. Oh, bekle. Muhtemelen bir randevun vardır." Çok uzakta değil. Genelde öyle olur.

Bu ayın başlarında spor salonunda tam bir fıstıkla tanıştım. Sıkı çalıştı, sonra onu dairemdeki kanepenin arkasına yatırdığımda benimle daha da sıkı çalıştı. Ertesi gün bana mesaj attı, kalçalarının nasıl ağrıdığını ve buna bayıldığını söyledi. Eğer Los Angeles'a gidersem onu aramamı, çünkü tekrar benim arabama binmek istediğini söyledi.

Tabii ki öyle yaptı. Filet mignon yedikten sonra hamburger yardımcısına dönmek istemezsiniz.

Numarasını kaydettim. Asla bilemezsin, değil mi? İki yetişkinin gecenin tadını çıkarması ve sabah, bahşedilen birden fazla Os sayesinde adımlarında bir baharla yollarını ayırmasında yanlış bir şey yok.

İşte böyle olmalı. Flört etmenin ilk kuralı şudur: Her zaman önce kadını memnun edin, sonra ideal olarak kendinizinkini almadan önce ikinci bir kez. Sonraki iki kural da aynı derecede basittir: Bağlanmayın ve asla bir pislik olmayın. Ben kendi kurallarıma uyuyorum ve bunlar bana iyi bir hayat sağladı. Yirmi sekiz yaşındayım, bekâрім, zenginim, seksiyim ve bir centilmenim. Sanki biriyle yatmam sürprizmiş gibi.

Ama bu gece, aletim görevde değil. Erken yatma zamanı.

Tezgâhları temizlemeye devam ederken Charlotte'un sorusuna cevap olarak başımı sallıyorum. "Hayır, yarın yedi buçukta babam ve dükkânı satmaya çalıştığı bir adamla kahvaltım var. Zinde ve etkilemeye hazır olmalıyım."

Kapıyı işaret ediyor. "Git güzellik uykunu al, Spencer. Ben kapatırım."

"Hiç sanmıyorum. Jenny'nin yerini doldurmaya geldim. Sen eve git. Ben seni ararım. taksi."

"Beş yıldır New York'ta yaşadığımı biliyorsun, değil mi? Gece geç saatte nasıl taksi çağıracağımı biliyorum."

"Bağımsız davranışlarının farkındayım. Ama umurumda değil, seni eve gönderiyorum. Burada ne yapıyorsan, kendi dairende de yapabilirsin," diyorum ona, çamaşır bezini lavaboya atarken. "Bekle. Bradley Dipstick'in gecenin bu saatinde lobide dolaşp sana çiçek vermeye çalışacağından endişelenmiyor musun?"

"Hayır. Özür pusularını genellikle gündüz saatleri için planlar. Dün bana, üzerinde '*Lütfen beni affet*' yazan kırmızı saten bir kalp taşıyan, üç ayak uzunluğunda bir oyuncak ayı gönderdi. Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Ona geri gönder. Ofisine. Kalbin üzerine kırmızı rujla N.O. yaz." Charlotte'un eski erkek arkadaşı A sınıfı, en iyi seçim bir pislik ve o piç onu asla geri alamayacak. Bir elimi kaldırdım. "Bekle. Bu oyuncak ayının pençesinde orta parmak olma ihtimali var mı?"

Gülüyor. "İşte bu iyi bir fikir. Keşke bütün bina işimi bilmeseydi."

"Biliyorum. Keşke tüm zaman boyunca onunla bir daha karşılaşmak zorunda kalmasaydın."

Ona bir taksi çağırdım, yanağına bir öpücük kondurdum ve evine gönderdim. Kapanışı yaptıktan sonra West Village'daki evime gidiyorum - aşağı Manhattan'ın tamamını gören bir terası olan harika bir kahverengi taşın altıncı katı. Böyle bir Haziran gecesi için mükemmel.

Telefonumdaki son mesajlar arasında gezinirken anahtarlarımı girişteki masanın üzerine atıyorum. Kız kardeşim Harper bana bir dedikodu dergisinden, birkaç hafta öncesine ait, spor salonundaki seksi kadınla çekilmiş bir fotoğrafımı gönderdiğinde gülüyorum. Meğer bir reality şovdan ünlü bir eğitmenmiş. Ve ben de "*New York'un tanınmış playboyu*"yum - geçen ay Miami'de bir restoran açılışında yeni ve seksi bir şefle görüldüğümde derginin bana dediği gibi.

Bu gece iyi bir çocuk olacağım.

Yarın için söz vermiyorum.

CHAPTE RTWO

Düğmeli gömlek. Kravat. Kömür grisi pantolon. Koyu kahverengi saçlar, yeşil gözler, yontulmuş çene.

Evet, her şey çalışıyor.

Bu Cuma sabahı kendimi tamamen onaylıyorum ve sevimsiz bir filmdeki bir erkek olsaydım, kendime iki başparmak verirdim.

Ama dürüst olmak gerekirse, ben o tür bir adam değilim. Yani, bunu kim yapar ki?

Bunun yerine, kedim Fido'ya dönüp ne düşündüğünü soruyorum. Cevabı basit: Kuyruğunu havaya kaldırarak diğer yöne doğru kasıla kasıla yürüyor.

Fido ve benim bir anlaşmamız var: Ben onu besliyorum, o da beni engellemiyor. Bir yıl önce balkonumda belirdi, sürgülü cam kapıya doğru miyavlıyordu ve üzerinde "Prenses Poppy" yazan bir etiket vardı. Tasmaını kontrol ettim ve apartmanda yaşayan, öbür dünyaya yeni taşınmış tatlı, yaşlı bir bayana ait olduğunu öğrendim. Belli ki o tatlı yaşlı kadın onu bir kızla karıştırmıştı. Ne bir akraba ne de kedi için herhangi bir yönlendirme talimatı bırakmıştı. Onu yanıma aldım, pembe ışıltılı tasmaını çıkardım ve ona erkekliğine yakışır bir isim verdim.

Bu bir kazan-kazan ilişkisi.

Mesela yarın gece. Eve geç geldiğimde Fido sızlanıp durmayacak. Çünkü sabahın köründe kapıdan tökezleyerek girmeyi bekliyorum. Bu gece çalışıyorum ama Jenny yarın vardiyaya dönüyor ve kutlamak için adamım Nick'i dışarı çıkarmam gerekiyor. Popüler TV şovu Comedy Nation'da bir sezon daha devam edecek ve Gramercy Park'taki bir barda defalarca kadeh kaldırmayı planlıyoruz. Ayrıca, orada seksi bir barmen var.

Birkaç kez konuştum. Adı Lena ve çok iyi Harvey Wallbanger yapıyor, bu yüzden adını içkinin kendisi olarak rehberime ekledi. İçkinin bir parçası. *Çak ona.*

Kulağa yeterince umut verici geliyor, umut verici derken kesin bir şey demek istiyorum.

Metroyla şehir dışına, ailemin yaşadığı Yukarı Doğu Yakası'na doğru yola çıkıyorum. Evet, varlıklılar ama aynı zamanda -şok edici- pislikler değil. Bu doğru. Bu, zengin, bok kafalı bir babası ve soğuk, şirret bir annesi olan bir adamın hikayesi değil. Bu, ailesini seven ve ailesi de onu seven bir adamın hikayesi. Bilin bakalım başka ne var? Benim ailem de birbirini seviyor.

Bunu nasıl bilebilirim?

Çünkü ben sağır değilim. Hayır, ben çocukken *bunu* duymadım. *Onun* yerine, annemin her sabah uyandığında mutlu bir melodiyi ıslıkla çaldığını duydum. Onlardan bazı iyi dersler aldım. Mutlu eş = mutlu hayat ve bir kadını mutlu etmenin bir yolu da yatak odasıdır.

Ancak bugün benim işim babamı mutlu etmek ve babam bu kahvaltı toplantısında küçük kız kardeşim Harper da dahil olmak üzere tüm çocuklarını yanında istiyor. Kızıl saçları alevden bir tabaka gibi, Seksen İkinci Cadde'de bana doğru yürüyor. Bana ulaştığında, kulağımın arkasından bir çeyreklik almak üzereymiş gibi davranıyor.

"Bak ne buldum. Bekle. Burada ne var?" Elini diğer kulağımın arkasından salladı ve bir tampon çıkardı.

Ağzı şok olmuş bir *O'ya* dönüşüyor. "Spencer Holiday. Artık tampon mu taşıyorsun? Ne zaman regl olmaya başladın?"

Çıldırıldım.

Diğer kulağımın arkasına uzanıyor ve küçük bir hap uzatıyor. "Bak, kramp girdiğinde kullanman için biraz Advil."

"İyi bir tane." Gülümsüyorum. "Bütün çocuk partilerinde bunu mu yapıyorsun?"

"Hayır." Harper göz kırpmıyor. "Ama böyle numaralar sayesinde anneler beni altı ay sonraya rezerve ediyor."

Üçüncü Cadde'deki restorana doğru yürürken bana katılıyor, o mükemmel New York bloklarından birinde dolaşıyoruz - geniş merdivenleri, kırmızı tuğlalı kahverengi binaları ve her on metrede bir yemyeşil dalları olan ağaçları olan türden. Bir romantik komedi setine benziyor.

"Şehrin ünlü playboyu nasıl? Cassidy Winters'ın uzun zamandır geçirdiği en iyi zamanın sen olduğunu söylediğini duydum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Kim o?"

Gözlerini deviriyor. "Gazetelere birlikte çıktığın seksi antrenör. Dün gece sana fotoğrafını gönderdim. Başlığı okumadın mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Ayrıca, o yıllar önceydi." Flört dünyasında birkaç hafta böyle hissettiriyor.

"Sanırım hâlâ seni övüyor."

"Görünüşe göre onun numarasını sileceğim." Çene çalmak seni kara listeye aldırır.

"Bay Offerman'la birlikte izleseniz iyi olur. Babam alıcı," diyor, Pomeranian cinsi bir köpeği gezdiren mavi saçlı bir kadın bize doğru yönelirken.

"Yani ona asılmamalı mıyım?" diye soruyorum. Sokağın ortasında duruyorum. Kalçalarımı oynatıyorum. En iyi striptizci bakışımı atıyorum. "Küçük bir dans yap." Kendi kıcıma şaplak atıyorum. "Geri çekil."

Harper'ın yüzü kıpkırmızı olur. Gözlerini kadının olduğu yöne çevirir. "Aman Tanrım. Kesin şunu."

"Her zamanki Chippendales rutinimi yapmayayım o zaman?"

Kolumdan tutuyor ve köpek sahibinin yanından geçerken beni de yanına çekiyor. Kadın kaşlarını bana doğru salladı ve "Güzel hareket" dedi.

Gördün mü? Kızlar bana bayılıyor.

"Her neyse, demek istediğim, o çok muhafazakâr. Aile değerleri falan. Biz de bu yüzden buradayız."

"Tabii ki. Mutlu bir aileymişiz ve birbirimizi seviyormuşuz gibi davranın. Değil mi? Böyle mi yapmalıyım?" Diyorum ve ona kocaman bir noogie veriyorum. Çünkü bunu hak ediyor.

"Ahh. Saçımı bozma."

"Tamam, tamam. Anladım. Ben bir koro çocuğuymuşum ve sen de bir melekmişsin gibi davranmamı istiyorsun."

Dua etmek için avuçlarını birleştiriyor. "Ben bir meleğim."

Restorana giriyoruz ve babam bizi lobide karşılıyor. Harper kadınlar tuvaletine gitmek için izin istiyor ve babam beni sırtımdan alkışlıyor. "Bana katıldığınız için teşekkür ederim. Notu aldın, değil mi?"

"Tabii ki. Başarılı, mavi kanlı bir evlat gibi görünmüyor muyum?" Elimi kravatımda gezdiriyorum, Barneys'in ikramı, çok teşekkür ederim.

Çeneme sahte bir yumruk attı. "Hep öyle yapıyorsun." Sonra bir kolunu omuzlarıma atıyor. "Burada olmana çok sevindim. Ve dinle," diyor sesini alçaltarak, "mesaiden sonra ne yaptığın umurumda değil biliyorsun."

Ama Bay Offerman'ın yaşları on yediden on bire kadar inen dört kızı var. O yüzden biraz daha-"

"Goody Two-shoes imajı mı?" En iyi çocuk sırtışımı göstererek söylüyorum. Babam parmaklarını şıklatıyor ve başını sallıyor.

"Kahvaltıya geldiler mi? Kızları mı?"

Başını sallar. "Sadece sen ve kız kardeşin, o ve ben. İkinizle tanışmak istedi. Demek istediğim, 'New York'un tanınmış çapkını' statün ne kadar az gündeme gelirse, o o kadar mutlu olur ve o ne kadar mutlu olursa, ben de o kadar mutlu olurum. Bunu yapabilir misin?"

İçimi çektim ve gözlerimi açtım. "Bilmiyorum baba. Bu, konuşma yeteneklerimi ciddi şekilde kısıtlıyor. Genelde sadece kadınlar ve seks hakkında konuştuğum için. Kahretsin," diyorum sinirli bir ses tonuyla. Parmaklarımla sayarak kendimi destekliyormuş gibi yapıyorum. "Tamam, politika, din, silah kontrolü. Bunlara odaklanacağım, tamam mı?"

"Ağzımı açtırmayın bana," diye şaka yapıyor.

"Baba, ben hallederim. Hayallerini raydan çıkarmayacağım. Sana söz veriyorum. Önümüzdeki bir saat boyunca, New York'ta yükselen bir iş adamı ve saygılı bir evlat olacağım. Kadınlar ya da Boyfriend Material uygulaması hakkında tek kelime etmeyeceğim," diyorum ona, çünkü ben bir bukalemunum. Parti çocuğu ya da ciddi iş adamı rolünü oynayabilirim. Yale mezunu ya da boş konuşanı oynayabilirim. Bugün, en popüler arkadaşlık uygulamalarından birini yaratan ve satan adamı değil, Ivy League'deki halimi çağıracağım.

"İşin bu yönünü fazla dillendirmediğiniz için teşekkür ederim. Yıllardır doğru alıcıyı arıyordum ve sanırım sonunda bulduk. Son birkaç ayrıntıda her şey yolunda giderse, önümüzdeki hafta sonunda kağıtları imzalayacağız."

Babam mücevher işinde bir rock yıldızıdır. Adını pek kimse bilmez ama dükkânını hemen hemen herkes bilir. Otuz yıl önce Beşinci Cadde'de Katharine's'i açtı ve mücevher işinde klasın tanımıdır. Mağazanın kullandığı gök mavisi kutular, muhteşem bir hediyenin yolda olduğunu gösteren ikonik bir işaretten başka bir şey değil. İnciler, elmaslar, yakutlar, gümüş, altın, aklınıza ne gelirse. Adını annemden alan Katharine's bir incelik sarayı ve babam Beşinci Cadde'deki mağazayı dünya çapında on iki şehirde şubesi olan bir zincirin amiral gemisi haline getirdi. Katharine's kız kardeşimi ve beni özel okula, ardından üniversiteye gönderdi ve genel olarak hayatımızı harika bir hale getirdi.

Babam emekli olup annemle birlikte dünyayı dolaşmak istiyor. Bu onun hayaliydi ve sonunda doğru alıcıyı buldu, inşa ettiği zarif zarafeti anlayan ve ihtiyaç duyduğu türden bir işlem için finansal profile sahip birini.

İşi Harper'a ya da bana bırakmak hiç aklımda yoktu. Uluslararası bir mücevher zinciri işletmekle hiç ilgilenmiyorum ve kız kardeşim de ilgilenmiyor. Zaten sevdiğim işi yapıyorum; Charlotte ile birlikte Manhattan'daki üç Lucky Spot barını işletiyorum. Ayrıca, üniversiteden hemen sonra Boyfriend Material'ı kurduğumda kendi paramı kazandım.

Önermenin tamamı basit ama dâhiceydi.

Penis resmi yasak.

Çünkü - bir dakika - kadınlar penis fotoğraflarından hoşlanmaz. Flörtün ilk aşamalarında, ilgilendiğiniz bir bayana aletinizin fotoğrafını göndermekten daha agresif ve itici bir şey yoktur. At gibi de olsanız fark etmez; bu fotoğraf onu utandıracaktır. Benim uygulamam kadınlar için bir sığınak sunuyor, istenmeyen penis fotoğraflarıyla fotoğrafik saldırıya uğramayacaklarına dair bir söz veriyordu.

Uygulama tuttu, yatırımcılarım büyük paralar kazandı ve ben de şanslı bir piç gibi temizlendim.

Ama önümüzdeki bir saat boyunca, Bay Offerman'la konuşurken, ben sadece yiyecek ve içecek işinde çalışan bir adamım. Oyun başlasın.

CH A P T E R T H R E E

Babam Harper ve bana restoranın arka tarafındaki bembeyaz bir masa örtüsüyle kaplı büyük, yuvarlak bir masaya kadar eşlik etti.

"Bay Offerman, sizi çocuklarımla tanıştırmaktan mutluluk duyuyorum. Bunlar kızım Harper ve oğlum Spencer."

Koyu renk gözleri ve simsiyah saçlarıyla Bay Offerman uzun boylu ve heybetlidir. Bir ağaç gövdesi gibi yapılı ve dimdik duruyor. Bahse girerim askerdi. Bir general havası var.

"İkinizle tanıştığımıza memnun oldum," diyor derin bir bariton sesiyle. Evet, bu adam emir veriyor.

Hoşbeş ettik ve masaya yerleştik. Siparişimizi verdikten sonra Harper'a yöneldi.

"Hakkınızda çok şey duydum. Bir sihirbaz olmanız ne kadar harika..." Onu soru yağmuruna tutarken, Harper'ın mesleğinin onun "aile dostu" imajı için mükemmel olduğunu fark ediyorum. Çocuk partilerinde çalışıyor ve adam buna bayılıyor. Ona bazı numaralarını gösteriyor. Önce çatalını, sonra peçetesini, sonra da su bardağını yok ediyor.

"Harika. Eminim tüm çocukları büyüleyecektir. Benim kızlarım buna bayılırdı."

Dostum, senin gençlerin var. El çabukluğuna meraklı olduklarından şüpheliyim.

"Onlara göstermekten mutluluk duyarım," diyen Harper, Bay Offerman'a ışıltılı gülümsemesini sunarak onu kazanıyor.

"Harika. Yarın akşam hepimiz için bir yemek ayarlamayı çok isterim. Karım ve kızlarımla birlikte."

Harper, "Orada olmayı çok isterim," diyor.

Bakışlarını bana sabitliyor. "Erkek arkadaş meselesi nasıl gidiyor?"

Ah, işte burada. Belli ki araştırmasını yapmış. "Satın alan şirketten duyduğuma göre işler iyi gidiyormuş. Ama ben artık işin içinde değilim," diyerek soruyu geçiştiriyorum.

"Hakkında okuduklarıma göre oldukça popüler. Kadınların ne istediğini biliyor gibisiniz."

Yutkunuyorum ve babama bir bakış atıyorum. Plastik gülümsemesini takınmış. Bay Offerman'ın bu yola girmesini istemiyor. "Tek bildiğim, efendim, bir kadına iyi davranmanız gerektiği ve diz çökme zamanı geldiğinde Katharine's'den bir karattan fazlasını almanız gerektiği." Mücevher şakası için kendimi tebrik ediyorum.

Gülümseyip başını sallıyor, sonra boğazını temizliyor. "Ayrıca *Metropolis Life and Times* dergisinden bir muhabir de mücevher bayiliğinin satışını takip ediyor. Biraz iş, biraz da yaşam tarzı üzerine bir yazı. Umarım çok şey istemiyordum ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca geçiş sürecinde mağazalara odaklanmayı kabul edersek çok sevinirim. Çöpçatanlık uygulamalarına ya da basının sevdiği ilgili konulara değil. Flört *maceraları* gibi." Peçetesini kucağına yaymak için durur. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Hepimiz ne demek istediğini biliyoruz, dostum.

Babam ağırlığını koyuyor. "Daha fazla katılamazdım. Makalenin mücevherden başka bir şeyle ilgili olmasına gerek yok."

"Güzel." Bay Offerman odağını bana çeviriyor ve sorgulama bitmiyor. "Yeni işiniz iyi gidiyor mu?"

"Yiyecek ve içecek sektörü içinde olmak için harika bir sektör. Charlotte ve ben The Lucky Spot'u üç yıl önce açtık ve harika gidiyor. Eğlenceli bir yer, harika yorumlar, müşteriler mutlu."

Beni bar hakkında daha fazla soruyla sıkıştırıyor ve bunların hepsinin beni şahsen inceleme ihtiyacının bir parçası olduğunu söyleyebilirim. Yeni işimin, önceki işim kadar "adi" olup olmadığını görmek için. Ama onun gibi adamlarla başa çıkabilirim. Kendi şirketimi kolayca korkutulduğum için kurmadım. Korkusuz olduğum için kurdum ve piyasayı okuyabiliyorum, tıpkı onu okuyabildiğim gibi. Ona istediğini nasıl vereceğimi biliyorum ve bunu her cevabımda yapıyorum çünkü ona istediğini vermek babam için iyi.

"Bu işte en çok neyi seviyorsun?"

"Charlotte ile çalışmak harika," diyorum, çünkü bu cevapla nasıl yanlış yapabilirim ki? "Bu işi birlikte yapmak kaderimizde varmış. Görüyoruz ki

her şeyde göz göze."

Dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Bu harika. Ne kadar zamandır-" Garson tabaklarımızı getirdiğinde sorusu kesildi, ama ben ana fikri anladım. *Ne zamandır arkadaşınız?*

"Üniversiteden beri," diye cevaplıyorum.

"Harika," diyor garson yumurtalı ekmeğini getirirken. "Umarım yarın akşamki yemekte bize katılırsınız."

Oh, yani onun testini geçtim. Yaşasın ben.

"Çok heyecanlanırdım," diyorum.

Nick'le kutlama yapmak da gitti. Ama o anlayacaktır. Gizlice babama bakıyorum, kahvaltının şu ana kadar iyi gitmesinden memnun görünüyor.

Bay Offerman çatalını aldı. "Belki kız arkadaşınızı da getirebilirsiniz."

Neredeyse portakal suyumda boğuluyordum.

Babam onu düzeltmeye başlıyor ama Bay Offerman konuşmaya devam ediyor, o büyük baritonuyla sözünün kesilmesine izin vermiyor. "Karım Charlotte'la tanışmayı çok ister. Bütün kızlarım da öyle. Aile merkezli bir işimiz var ve medyanın ilgisini göz önünde bulundurursak, görünür bir geçiş döneminde bunu sürdürmek çok önemli. Sizin bu kararlı yönünüzü göreceklerini bilmek hoşuma gidiyor."

Yanlış anlaşılmayı düzeltmek için dudaklarımı ayırıyorum. Charlotte'un sadece bir arkadaş olduğunu söylemek için. Sadece iş ortağı olduğumuzu.

Ama şu anki gülümsemesi anlaşmaya attığı imza gibi. Bir hücum hattı kararı veriyorum.

Bay Offerman zaten Charlotte'un uzun zamandır kız arkadaşım olduğunu düşünüyor ve bu onu çok memnun ediyor. Ya daha fazlası olsaydı? Ya büyük oyna ya da evine git.

"Aslında Charlotte ve ben üniversiteden beri arkadaşız," diyorum ve ne istediğini anlamak için bir süre bekliyorum. "Ama bir ay önce çıkmaya başladık ve dün gece nişanlandık. Bu haberi burada paylaşmaktan daha mutlu olamazdım. O artık benim nişanlım."

Harper çatalını düşürüyor, babam göz kırpmıyor ve Bay Offerman parlıyor. Rockefeller Noel ağacı tarzından bahsediyoruz. İçine girdiği bu aile ortamından dolayı sevinçten havalara uçuyor. Bir playboy alacağını sanıyordu ama onun yerine bir damat adayı buldu.

"Güzel ve zeki nişanlımı da yarınki yemeğinize getirmekten büyük mutluluk duyarım" diye ekledim ve yemeğe başlamadan önce babama kocaman bir sırtış attım

çırpılmış yumurtalarım. Kız kardeşim çapraz sorguya başlayacakmış gibi bana bakıyor. Eminim daha sonra yapacaktır. Ama şimdi önümde yoğun bir gün var.

Tek yapmam gereken Charlotte'u bunun anlaşmamızın bir parçası olduğuna ikna etmek.

CH A P T E R F O U R

Restoranın dışındaki sokakta duran babam elini saçlarının arasında gezdiriyor. Kaşları çatılmış. Yüzünde şaşkın bir ifade var. Az önce Bay Offerman'ı bir şehir arabasıyla Beşinci Cadde'deki mağazaya göndermiş ve ona yakında orada katılacağını bildirmişti.

Ama önce beni sorguya çekmeli. Anlaşılır bir şekilde. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

Şöyle bir şey var. Ona Bay Offerman için numara yaptığımı söyleyemem.

Eğer babam bu nişanı onun iş anlaşması uğruna kıcımdan uydurduğumu öğrenirse, Bay Offerman'dan özür dilemekten başka çaresi olmadığını düşünecektir. Ona doğru yürüyecek, Dürüst Abe bakışını takınacak ve üzgün olduğunu ama oğlunun sadece şaka yaptığını söyleyecek. O böyle bir adam ve böyle bir iş yürütüyor. Ve eğer kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp seçtiği alıcıya geri dönmek ve parti çocuğu oğlunun ayağını ağzına soktuğunu itiraf etmek zorunda kalırsa, bu büyük satışını bir anda mahveder.

Olmaz. Bunun olmasına izin veremem.

Babamı bu sahte nişanın içinde olma durumuna sokmayacağım. Ama gerçek şu ki, nişanlı olmama *ihtiyacı var*. *E* harfini söylediğimde Bay Offerman'ın gözlerindeki bakışı gördüm. Bekar Spencer, Man About Town olarak, bu tam olarak mühürlenmemiş anlaşmanın jokeriyim. Charlotte'un parmağında bir yüzükle, altın çocuk oluyorum.

Bu yüzden yapmak istemediğim bir şey yapıyorum ama yapmak zorundayım. Yalanı doldur. Hava geçirmez hale getiririm.

"Dün gece ona sorduğumda oldu."

"Çıktığınızı bile bilmiyordum," diye ekliyor.

Dar pembe etekli ve siyah topuklu bir kadın bize doğru yürüyor. Bana cilveli bir bakış fırlatıyor ve ben de tam gülümseyecekken kendimi durdurmam gerektiğini fark ediyorum.

Ahh. Önümüzdeki birkaç hafta için en sevdiğim uzvumu kelepçeledim.

Ama sorun değil. Bunu yapabilirim. Nişanlıymışım gibi davranabilirim. Sikimi buza koyabilirim. Tabiri caizse.

"Sana hemen söylemek istedim ve 'hemen' dediğim de bu sabahtı."

"Ne zamandır birliktesiniz?"

Basit tutun. Kısa tutun.

"Her şey çok çabuk oldu, baba," diyorum, gelin adayıma şaşkınlık ve umarım köpek yavrusu sevgisi dolu bir bakış atarak. "Bildiğin gibi her zaman çok iyi anlaştık ve çok iyi arkadaş olduk. Sanırım bu, senin için doğru kişinin burnunun dibinde olduğu şeylerden biriydi, ama uzun süre bunun farkına varmadık. Sonra birkaç hafta önce bir gece birbirimize karşı bir şeyler hissettiğimizi itiraf ettik ve...bam. Gerisi tarih oldu."

Vay be. Kulağa inandırıcı gelmedi mi? Bunu yapabilirim.

Babam elini kaldırır. "O kadar hızlı değil. Bu ne demek oluyor? *Gerisi tarih mi oldu?* Nasıl evlenme teklif ettin? Ve Tanrı aşkına, yüzüğü nereden aldın? Shane Company dersin seni evlatlıktan reddederim," diyor alaycı bir ciddiyetle.

Bana bir yüzük lazım, hemen. Büyük bir yüzük. Bir mücevher patronunun oğlu, sevgilisi için daha azını istemez.

"Çabucak aşık olduk baba. Birkaç hafta çıktık." Bu kulağa yeterince mantıklı geliyor. Ama şöyle olsa kulağa daha hoş gelirdi... "İhtiyacımız olan tek şey buydu, çünkü yılların arkadaşlığının temeli üzerine inşa edilmişti. Ne derler bilirsiniz. 'En iyi arkadaşınla evlen,' derler," diyorum, gerçi bunu gerçekten söyleyen biri var mı bilmiyorum. Ama öyle bile olsa, bu sözle basketbol topunu fileye çarptırıyor olabilirim, çünkü kulağa harika geliyor. Hayali aşk ilişkiye yazdığım övgüyü bitirdiğimde babam anlayışla başını sallıyor. "Sevdiğiniz kadın yanınızda olmadan bir gün bile geçiremeyeceğinizi fark ettiğinizde, ister birkaç haftadır çıkıyor olun, ister yıllardır ona aşık olun, onu kendinize ait kılmanız gerekir. Ben de dün gece evlenme teklif ettim. Daha fazla bekleyemedim. Bir şeyin doğru olduğunu bildiğinizde, onun peşinden gidersiniz, öyle değil mi?"

Yolda bir taksi hızla ilerlerken keyifle iç geçiriyor. "Bunu kendim daha iyi söyleyemezdim."

Reklamlarını yazmam için beni tutmalı. Bu paraydı.

"Ama hayır, yüzüğüm yok," diyorum, sonra göz kırpmıyorum. "Acaba hemen bir tane alabileceğim bir yer biliyor musun?"

Derin düşüncelere dalmış gibi yaparak çenesini sıvazlıyor. "Ah, burayı biliyor olabilirim." Kendi zekâsına gülüyor ve kolumu sıkıyor. "Saat ikide gel, Nina sana güzel bir taş ve ayar ayarlayacak. Katharine'den bir yüzük almadan nişanlanamazsın."

"Daha doğru sözler..."

Telefonum cebimde vızıldıyor. Charlotte'un zil sesi. Darth Vader giriş marşı. Şaka olsun diye kendisi seçmiş.

"Charlotte," diyorum babama elimle telefonu işaret ederken.

Babam, "Artık karın olacağına göre belki bunu değiştirirsin," diyor. Sonra yüzünde bir gülümsemeyle beni işaret ediyor. "Hey! Bu, yakında evlenecek bir adam olarak sana verdiğim ilk resmi tavsiyeydi."

Göğsümde bir anlık sinir patlaması yaşıyorum. Ya Charlotte plana uymazsa? Ya bana gülerse -olması gerektiği gibi- ve bunun dünyadaki en çılgın fikir olduğunu ve hiçbir şekilde yapmayacağını söylerse?

Kendime erken panik yapmamamı söylüyorum. Arkadaşlar birbirleri için bunu yapar. İhtiyacın olduğunda seninle evleneceklermiş gibi davranırlar. Öyle değil mi?

Zil sesi tekrar duyuldu. Vader yaklaşıyor.

"Şimdi cevap vermelisin. Kadınlar bunu sever," diyor babam. "Hey. Bu benim ikinci büyük tavsiyem."

Kendimi toparlıyorum, başparmağımı ekranda kaydırıyorum ve karaktere giriyorum. "Güzel gelin adayıma günaydın," diyorum yumuşak, romantik bir sesle.

Çıldırıyor. "Neden bu kadar erken oynuyoruz? Sakın bana Cuma sabahı sosa başladığını söyleme. Şimdiden zil zurna sarhoş mu oldun, Spence?"

"Sadece seninle sarhoş oldum. Şu anda neredesin?"

"Az önce tedarikçilerimizden biriyle konuştum. Bize çok daha iyi bir anlaşma sağladı, çok teşekkür ederim. Bir dahaki sefere nacho senden. Ama neden aşk acısı çeken bir ucube gibi davranıyorsun?"

"Pekala *tatlım*," diyorum, babamla göz göze geliyorum, babam da bana başıyla onay veriyor, "Birazdan seni görmeye geleceğim ve bana her şeyi yüz yüze anlatabilirsin."

"Tamam," diyor yavaşça. "Ama anlaşma iyi, yani sana her şeyi yüz yüze, hatta telefonda anlatmak zorunda değilim. Zaten gidip duşa girmem gerekiyor. Ve hayır, sakın söyleme. Gerçekten duşa girmeyeceğim."

Gülüyorum. "Tabii ki. Yirmi dakika içinde orada olacağım. Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Görüşmeyi sonlandırmadan önce neredeyse *pookie* diyeceğim ama o zaman taşaklarımı Erkekler Komitesi'ne bırakmak zorunda kalacağım. Taşaklarımı severim. Onlara oldukça bağlıyım.

O itiraz edemeden aramayı sonlandırıyorum ve babama bilmiş bir bakış atıyorum. "Kadının bana ihtiyacı var."

Babam kaşlarını sallıyor. "Çağrıya kulak vermelisin." Ellerini birbirine sürüyor. "Bu şimdiye kadarki en iyi haber. Daha mutlu olamazdım. Charlotte'u hep sevmişimdir."

Ve daha fazla suçlu hissedemezdim. Çocukken babama nadiren yalan söyledim. Bir yetişkin olarak bunu hiç yapmadığıma eminim. İçimdeki suçluluk duygusu benim için yeni ve biraz da iğrenç. Ama buna değecek. Anlaşma notu tamamlandı; sözleşme birkaç gün içinde imzalanacak. Bu küçük yalan geçiş sürecinin sorunsuz geçmesine yardımcı olacak.

Beni kucakladı. "Anneni sonra ara. Her şeyi senden duymak isteyecektir."

"Ona tüm duygusal detayları anlatacağım," diyorum, anneme de yalan söylemeye hazırlanırken içim burkuluyor.

Charlotte'a gitmek için bir taksi tuttum. Yolda Nick'e iptal etmesi için mesaj attım. *Bu hafta sonu aile işleri var. Yarın kaçmam lazım. Başka zaman kutlarsınız?*

Cevap vermesi saatler sürer. Nick, bazen yüzünde bir ekran olmadan vahşi doğada görülen nadir bir modern insan türüdür. O, dünya çapında bir karikatürist olmasından dolayı kalem ve kâğıt kullanan bir adamdır.

Sarı araba Lexington Bulvarı'nda ilerlerken, seksi barmen *Bang Her'e* bakıyorum, sonra hızlıca bir mesaj atıyorum: *Üzgünüm, bebeğim. Bir işim çıktı ve aileyi görmem gerek. Başka zaman.*

Cevabı otuz saniye sonra geldi. *Benimle açık bir davetin var. :)*

Bunlar benim en sevdiğim iki kelime: açık davet.
Ama Murray Hill'e vardığımda düşündüğüm kişi o değil. Kocaman bir
buket balonun arkasındaki kadın.

CHAPTER FIVE

Kolayca, bu enayilerden üç düzine var. Hepsi Marşlı kafası büyüklüğünde, HGTV'de bilinen pastel renklerin her tonunda.

Ortada, diğerlerinden daha yüksek ve daha gururlu bir balon yükseliyor. Bu tek parlak ton. Kan kırmızısı ve sanırım kalp şeklinde olması gerekiyor ama bana koca bir popo gibi görünüyor.

Taksiciye bir yirmilik uzatıyorum, üstü kalsın diyorum ve bir sonraki yolcunun peşine düşerken kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Yüzünü bile göremiyorum. Ya da göğsünü. Ya da belini. Üst yarısı balonlarla tamamen gizlenmiş ama o bacakları nerede olsa tanırım. Charlotte lisede atletizm yarışlarına katılmıştı ve güçlü, kaslı bacakları, yüksek topuklu ayakkabı giydiğinde canlanan günah gibi görünen baldırları var. Düşündüm de, şu anda beyaz çoraplar ve spor ayakkabılar içinde çok seksi görünüyorlar. Bugün sabah koşusuna çıkmış olmalı.

Sokağın aşağısından ona bakarken, uzun adımlarla kaldırım arşınlarken sahnenin nasıl geliştiğini izliyorum. Elindeki buketi bebek arabasını iten bir anneye uzatmaya çalışıyor. Anne ona başını sallayıp dudak büküyor. Mesafeyi üç metreye indirdiğimde, balonları on yaşlarında görünen bir kıza uzatıyor.

"Asla!" diye bağırır kız ve diğer yöne doğru koşar. Charlotte balonların arkasından hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçirir.

"Dur tahmin edeyim," diyorum ona ulaştığımda. "Ya balon satıcısı olarak yeni bir kariyer denemek için Şanslı Nokta'yı terk ettin ya da Bradley Dipstick yine saldırdı?"

"Bu hafta üçüncü kez. 'Bir daha asla bir araya gelmeyeceğiz' sözlerinin anlamını bir türlü kavrayamıyorum." Balonları yüzünden uzaklaştırıyor ama balonlar saçlarına çarpıyor. Onları uzaklaştırmak için tekrar deniyor ama statik yapışkanlık ona karşı çalışıyor. Pastel renkteki balonlar durmak bilmiyor ve hafif bir esinti onları Charlotte'un saçlarına daha da yaklaştırıyor. "Bunlar dünyanın en iğrenç balonları ve yemin ederim ki diğer sakınlar onun beni geri alma planı hakkında fısıldaşıyorlar, çünkü hepsi ilk başta ne yaptığını biliyor."

"Sanırım onları yeni gönderdi?"

"Evet," diyor dişlerini sıkarak, buketi kavrarken. "Seni aradıktan yaklaşık iki dakika sonra, hızlıca bir kahve almak için dışarı çıkıyordum ve kapıcı arayıp benim için bu balonlardan olduğunu söyledi. Ama asansöre sığmayacak kadar büyüklermiş, gelip alabilir miyim lütfen? Onları saklamak istesem bile daireme götüremem."

"Ve sen de onları vermeye mi çalışıyorsun?" Elimi uzatıp bana vermesini işaret ederken soruyorum.

"Belki bir çocuk, yetişkin bir kadından daha çok hoşlanabilir diye düşündüm."

"Şaşırtıcı bir şekilde, balon fetişimi geride bıraktım."

Binasının önünde bir otobüs homurdanarak durur ve egzozundan çıkan bir duman Charlotte'un yüzüne doğru bir balon gönderir.

"Oomph," diye sesleniyor, iğrenç bir pamuk şeker pembe balon ona saldırırken.

Karmakarışık ip yumağını tutup ondan uzaklaştırıyorum, sonra da başımın üzerinde tutuyorum. "Gökyüzüne uçup gitmelerine izin veremez miyiz? Manhattan'ın üzerinde cafcacılı Paskalya yumurtası tonlarında süzölmelerine?"

Başını sallar. "Hayır. Balonlar eninde sonunda helyumlarını kaybederler ve sonra aşağı süzölürler. Ağaçlara takılırlar ya da yere düşerler, hayvanlar onları yer ve hastalanırlar ve bu iyi bir şey değildir."

Charlotte çok yumuşaktır. Hayvanları sever.

"Anladım," diyorum başımı sallayarak. "Açık konuşayım. Şu anda üç düzine iğrenç balonun katliamına tanıklık etmekte bir sakınca görmüyor musun?"

Kararlılıkla başını sallıyor. "Bu beni biraz yaralayabilir ama üstesinden gelebileceğime eminim."

"Kulaklarınızı kapatın," diyorum, sonra boştaki elimle anahtarlarımı alıyorum ve elimde kırık lastiklerden oluşan gevşek bir buket tutana kadar kış şeklindeki balon da dahil olmak üzere her balonu gürültüyle patlatmaya devam ediyorum.

Bradley gibi.

Bradley'nin tam bir pislik olarak nasıl ün kazandığı hakkında bilmeniz gereken her şey burada. O ve Charlotte iki yıl önce aynı binada yaşadıkları için tanıştılar. Çıkmaya başladılar, anlaştılar ve bir süre devam ettiler. Birlikte yaşamayı konuşmuşlar. Onuncu katta daha büyük bir yer almaya ve nişanlanmaya karar verdiler. Her şey tıkırında gidiyordu, ta ki iki yatak odalı dairenin kağıtlarını imzalayacakları güne kadar ve Bradley erkenden aşağıya indi-"boruları kontrol etmek" için. Evet, gerçek bahanesi buydu.

Charlotte elinde kalemle geldiğinde Bradley emlakçıyı mutfak tezgahına vuruyordu.

Charlotte, "O çelik sayaçları hiç sevmedim," demişti ve o anın sıcaklığıyla bu zinger'ı bulduğu için onunla gurur duymuştu.

Tabii ki, gerçekte, yıkılmıştı. Adamı sevmişti. Bana hikayeyi anlatırken omzumda ağlamıştı, zinger ve hepsi. Bu on ay önceydi ve Bradley sonunda emlakçıyı terk ettiğinde, Charlotte'u geri kazanmak için bir kampanya başlattı.

Hediyelerle.

İğrenç

hediyelerle.

Sarkık balonları köşedeki çöp kutusuna dolduruyorum. "Hayvanlar artık onun terör saltanatından güvende."

"Teşekkür ederim," diyor rahatlayarak, bileğinden bir kravat kapıp saçlarını yüzünden çekip hızlıca at kuyruğu yaparken. "Pastel renkte acıklı bir patlama gibiydi. Onları öldürdüğünüzde de oldukça sarkıktılar."

"Bradley gibi mi?" Kaşlarını kaldırarak soruyorum.

Dudakları küçük bir sırıtışa dönüşüyor. Gülmemeye çalışıyor. Ağzını kapatıyor. Charlotte hiçbir zaman öpüşen ve anlatan biri olmadı. Seks hayatlarının ayrıntılarını asla paylaşmazdı, zaten ben de bilmek istemezdim.

Ama o bir kasaydı.

Bu yüzden baş ve işaret parmağını kaldırıp *biraz* ağzını oynatması onun için çok önemli.

Benim için de öyle oldu.

Ben bir erkeğim ve bu nedenle her zaman tüm erkeklerle rekabet halindeyim, bu yüzden yardım edemem ama bir zafer dalgası hissediyorum.

Bu benim için hiçbir şekilde sorun değil.

"Sana şu kahveyi getirelim ve ben de sana neden aşk acısı çeken bir ucube gibi davrandığımı anlatayım."

CHAPTER IX

Fincanına şeker dökerken gözleri büyür. Bir damla yarım ve yarım eklediğinde, tabağa dönüşürler. Ve kahveyi dudaklarına götürdüğünde, gözbebekleri neredeyse kafasından dışarı fırlıyor.

Yarınki yemekten bahsettiğimde neredeyse sıcak içeceği tükürüyordu.

Sonra karnını tutuyor, elini ağzına götürüyor ve kahkahalarla titriyor. "Kendini bu durumlara nasıl sokuyorsun?"

"Bunun zekâm ve cazibemden kaynaklandığını düşünmeyi seviyorum, ama bu durumda koca çenemden kaynaklanmış olabilir," diyorum omuz silkerek. Bu sorunun tek bir cevabı var, o da nişanlımla gelmem gerektiği. Bu da evet demesi gerektiği anlamına geliyor, *o* yüzden ciddileşiyorum. "Yapacak mısın? Bir hafta boyunca benimle nişanlıymış gibi davranacak mısın?"

Kahkahalar durmuyor. "Parlak fikrin bu mu? Ağza ayak girmesi sorununa bulduğunuz en iyi çözüm bu mu?"

"Evet," diyorum başımı sallayarak, plana sıkı sıkıya bağlı kalarak. "Bu harika bir fikir."

"Oh, Spencer. Bu harika. Gerçekten, şimdiye kadarki en iyi fikirlerinden biri." Evinin yakınındaki bu küçük hip kafede krema tezgahına yaslanıyor. "Ve 'en iyi fikir' derken, 'en kötüsü' demek istiyorum."

"Neden? Söyle bana, neden bu kadar kötü bir fikir?"

Kasıtlı bir duraklama yapıyor, sonra vurgulamak için bir parmağını havada tutuyor ve konuşuyor. "Yanılıyorsam düzelt ama bu sahte nişanın işe yaramasını *istiyorsun, değil mi?* Bunu başarmak istiyorsun?"

"Evet. Belli ki."

Parmağını göğüs kafesine dayıyor. "Ve senin parlak fikrin de bana sormak mı?"

"Başka kime sorabilirim ki?"

Gözlerini deviriyor. "Evrendeki en kötü yalancı olduğumun farkındasın değil mi?"

"Sana en kötüsü demezdim."

Bana deliymişim gibi bakıyor. Sanırım öyle olabilirim. "Birinci sınıfta sen ve arkadaşlarının yatakhane şaka yaptığınız zamanı hatırlatmama gerek var mı? Hafızam beni yanıltmıyorsa, *The Notebook*'un gösteriminden erken çıktığım için sadece şakanıza tanık olmakla kalmadım, aynı zamanda oda arkadaşlarım yaklaşık beş saniye içinde cinayetin kim tarafından işlendiğini de öğrendiler."

"Bu kadar çabuk pes edemezdin," diye ısrar ediyorum ve kahvemden bir yudum alarak üniversiteye geri dönüyorum. Arkadaşımdan biri Charlotte'un arkadaşlarından biriyle çıkıyordu. Kız arkadaşı onun çok fazla televizyon izlediğini düşündüğü için televizyon kumandasını dördüncü katın penceresine asmıştı ve öç almak için bir grup arkadaşımızı küçük bir mobilya değiştirme oyununa dahil etmişti. Sorun şu ki, Charlotte bizi iş üstünde yakaladı, bu yüzden ona gizlilik yemini ettirdim ve gece yarısından sonra her şeyi iade edeceğimize söz verdim.

"Oh, yaptım. Kesinlikle yaptım. Benden gerçeği öğrenmek zor olmadı," diyor kararlı bir şekilde, gözlerimin içine bakarak. "Tek yapmaları gereken ortak odadaki tüm mobilyaları çamaşır odasına kimin taşıdığını sormak ve sonra da beni gıdıklamaktı. Eğer o filmin sonuna kadar dayanabilseydim şakayı asla fark etmezdim. Numaranı koruyamadığım için hâlâ Nicholas Sparks'ı suçluyorum."

"Söz veriyorum, bu sahte nişan senaryosu altında bir Nicholas Sparks filmi izlemeye zorlanmayacaksınız. Ve yemin ederim ki gıdıklama işkencesi itirafları olmayacak."

"Bakın, bence bu sadece saçma değil, aynı zamanda yüzünüze patlaması da çok muhtemel." Ses tonunu yumuşatıyor. "Seni önemsiyorum, Spencer. Babanın hatırı için bu sahte nişanı yürütmek istediğini biliyorum ama New York'ta tanıdığın onca kadın varken neden beni seçtin? Bir eskort ajansı bile daha akıllıca olurdu. O kadınlar nasıl inandırıcı nişanlı olunacağını bilirler."

Bu fikirle alay ediyorum ve sonra elimi omzuna koyup, serbest bir oyuncuyu takımına katılmaya ikna etmeye çalışan bir koç gibi onu sıkıyorum. Onu bunu yapabileceğine ikna etmem gerekiyor. Çünkü yapabilir. Beni herkesten daha iyi tanıyor. Ayrıca, bir eskort ajansını arayıp ona bir nişanlı sipariş edemem.

bir hafta. "Merhaba, yanında patates kızartmasıyla tam bir kız arkadaş deneyimi yaşayabilir miyim lütfen?" Bir, eskort ajansı falan tanımıyorum. İki, sorumluluk Charlotte'ta biter. Bu sabah ona gelinim olmasını teklif ettim. Ya Charlotte ya da hiç.

"O kadar zamanımızı bile almayacak. Sadece birlikte gideceğimiz birkaç etkinlik olacak - bugün bir yüzük seçeceğiz, yarın da yemek yiyeceğiz. Bunu yapabilirsin. Sen ve ben, bebeğim," diyorum ve son kelimede kaşlarını çatıyor.

"Nişanlın olarak bana böyle mi hitap ediyorsun? Bebeğim mi? Yoksa tatlım mı? Ya da başka bir şey? Snookums? Bal ayısı? Tatlı yanaklar? Snuffaluffagus?"

"Sizi temin ederim, o Snuffaluffagus değil."

"Snuffaluffagus'u severim," diyor ve şimdi sadece benimle dalga geçmeye çalışıyor... ya da belki de bana bir cevap vermekten kaçınıyor.

"Sanırım bebeğim o zaman," diyorum, o kahvesinden biraz içerken ben de yoluma devam ediyorum. "Sana neden öyle dediğimi bilmiyorum. Bariz olan dışında. Sen bir bebeksin."

Tekrar gülümsüyor ve en yumuşak sesiyle, "Teşekkür ederim. Sen de öylesin."

Gördün mü? Charlotte ve ben birbirimizin dış görünüşünü takdir edebiliyoruz. Arkadaşlığımızın en büyük özelliklerinden biri bu. Ben onun bir bebek olduğunu kabul edebilirim, o da benim için aynısını yapabilir ve aramız hala iyi. Bu yüzden benim sahte nişanlım olmak *zorunda*.

Ondan kendime doğru bir el hareketi yapıyorum, içimde bir güven dalgası dolaşıyor. Belki de sahte bir kabadayılıktır. Belki de gerçektir. Ama elimdeki tek şey bu ve ona ihtiyacım var. Katharine's'in açılış perdesi saat 14:00'te açılıyor. "Demek istediğim şu. Biz bunu yaptık. Bu bizim oyunumuz," diyorum, sanki onu Vegas'taki bir kumarhane soygunu için topladığım ekibe katılmaya ikna ediyormuşum gibi. "Ne yapacağımızı biliyoruz. Ben sana her zaman sahte nişanlıyı oynuyorum, sen de bana."

Dudağının kenarından endişeleniyor. Gülünç derecede sevimli. Gerçekten nişanlım olsaydı, muhtemelen bunun çok sevimli olduğunu düşünür ve hızlı bir öpücük için eğilirdim.

"Bu, bir barda en fazla üç dakika içindir," diye belirtiyor. "Bu sadece birbirimizi istenmeyen yakınlaşmalardan kurtarmak için yapılan hızlı bir "bam bam", teşekkür ederim, hanımefendi türünden bir şey. Bunun için bir hafta boyunca devam etmem gerektiğini mi söylüyorsunuz? Gözetim altında mı? Basının, ailenin, babanın alıcısının ve diğer herkesin? Bence bela arıyorsun."

"Evet, ama beni senden daha iyi kim tanıyabilir? Bunu başarabilecek

tek kişi sensin," dedim ve yeni bir müşteri akını başladı

Küçük kafeye girdikten sonra dışarı çıktık ve ellerimizde kahve fincanlarıyla onun binasına doğru yol aldık.

"Sana yardım etmek istiyorum. İstedığımı biliyorsun. Sadece herkesin gerçekten nişanlı olmadığımızı bileceğini ve bunun sana hiç yardımcı olmayacağını düşünüyorum."

Yılmadım, devam ettim. "O zaman bir bilgilendirme yapalım. Özellikle de saat 14:00'te sana bir yüzük almam gerekirken." Gözleri irileşiyor ve ben ona güven vermeye devam ediyorum. "Bilmemiz gereken her şeyin üzerinden geçelim."

"Hangi diş macununu kullandığın ve çarşaflara yapışıp yapışmadığın gibi mi?"

Her biri Björns giymiş bebekler giyen ve nerede brunch yapacaklarını tartışan bir karı kocanın yanından geçerken, "Çarşafları ben kullanmıyorum," diyorum.

"Ve nane ferahlığında Crest kullanıyorum. Diş beyazlatıcı olanından" diyor. "Ama dürüst olalım. Kimsenin soracağı şey bu değil. Ayrıca, en sevdiğin eğlence olmadan bir hafta ya da daha uzun süre nasıl hayatta kalacağını düşündün mü?" diyor, kahverengi gözlerinde şeytani bir parıltı yanarken.

"Bekarlığı kaldırabilirim."

Başını salladı. "Elbette. Bunu kendine söylemeye devam et." Durdu ve beni işaret etti. "Ama ben ciddiym - eğer bunu yaparsam, mesai saatleri dışında başka biriyle takılmasan iyi edersin."

Umut göğsümde çılgınca zıplıyor. "Bu evet dediğin anlamına mı geliyor?"

Başını iki yana sallar. "Henüz değil. Ben sadece senin için başka bir potansiyel engele işaret ediyorum. Senin için çooooook uzun bir yedi gün olacak," diyor kaburgalarımın dirsek atarak. "Ayrıca, birkaç hafta önce alenen çıkmaya başladığınız gerçeğiyle nasıl başa çıkacaksın? Babana ve alıcısına bu konuda ne söyleyeceksin? Ya da bir ay önce Miami'de restoran açılışında gördüğün kadına ne diyeceksin?"

Bir kaçış sanatçısı gibi elimi sallıyorum. "Bu işi ustaya bırak. O ünlü antrenör hakkında bir şey çıkarsa, inkar ederim. Dedikodu paçavralarına kimse inanmaz zaten. Miami olayı da sadece dostça poz verilmiş bir fotoğraftı. Ayrıca, nasıl aşık olduğumuza dair mükemmel bir hikaye uydurdum bile. Babama her şeyin çok çabuk olduğunu söyledim. Aslında sadece birkaç hafta içinde ve dün gece sana evlenme teklif ettim çünkü bunca yıldan sonra sana bunca zamandır aşık olduğumu fark ettim."

"Tüm zaman boyunca mı?" diye soruyor, bir kaşını kaldırarak.

Şakacı bir şekilde omuz silkiyorum. "Bunca zamandır. Sırılsıklam aşkıttım. Sonunda ne hissettiğimi anladım ve seni benim yapmak için tek

dizimin üzerine çöktüm."

İlk başta hiçbir şey söylemiyor, sadece dudaklarını ayırıyor ve ben her zamankinden daha uzun süre dudaklarına bakıyorum. Gerçekten çok güzel dudaklar. Yani, deneysel bir bakış açısıyla. Sahte nişanlısı olarak, dudakları da dahil olmak üzere tüm özellikleri hakkında bilgi sahibi olmak benim için iyi.

Evet dediğini varsayıyorum. Evet demek zorunda.

"Bu aslında çok tatlı bir hikâye," diyor, sesi tamamen içten, biz apartmanın köşesinde durmuş birbirimize bakarken. "Gerçek bir arkadaştan aşığa romantizm mi?"

"Evet," diyorum hızlıca, göz temasını kesiyorum çünkü şu anda bu benim için biraz fazla. Neden garip hissettirdiğine dair hiçbir fikrim yok, kelimeler mi yoksa bana bakış şekli mi?

Ya da gerçekten *neden* garip hissettiğimi.

Yürümeye devam ediyoruz ve o kahvesinden doyurucu bir yudum alıyor. Omurgasını dikleştiriyor ve bir nefes alıyor, ben de kabul etmek üzere olduğuna dair parmaklarımı çaprazlıyorum.

"Sana yardım etmek istiyorum ama..." diyor ve sesi kesiliyor.

Göğsüm çöküyor. Şu sönmüş balonlardan daha kötü. Havasız kaldım. Babama nişanın başlamadan bittiğini söylemek, başımı eğmek, çorbamın içinde ağlamak ve Charlotte'un beni terk ettiğini ve kalbimi kırdığını iddia etmek zorunda kalacağım.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor. "*Gelen dangalak.*"

Pisliğin ta kendisi. Bradley "Bend Her Over The Counter" Buckingham bize doğru yürüyor. Benden nefret ediyor. Umurumda olduğundan değil ama Charlotte'a onunla bir daire almamasını tavsiye etme cüretini gösterdiğim için benden nefret ediyor. Mahalledeki diğer konutların değeri daha hızlı artarken bu binaya birlikte girmek mali açıdan mantıklı değildi.

Yaklaşık 1.80 boyunda, bu da onu benden 5 santim daha kısa yapıyor. Sarı-kızıl saçları, geniş omuzları ve bir elektrik süpürgesi satıcısının sevimsiz sırtışı var. Halkla ilişkiler alanında çalışıyor. Sürekli eleştiri altında olan büyük bir ilaç şirketinin iletişimden sorumlu kıdemli başkan yardımcısı. Spin Kralı. Yalancıların Ası. Pisliklerin Kaptanı.

"Charlotte!" diye sesleniyor, ona el sallıyor. "Balonları aldın mı?"

Yanımıza yanaşıyor, benimle zar zor göz teması kuruyor.

"Asansöre sığmadılar, ama gerçekten önemli değil. Bana hediye göndermeyi bırakmalısın. Aramızdaki her şey bitti. Aslında," dedi ve boştaki elimi tutmak için uzandı, parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve

"Artık Spencer'la nişanlıyım." dedi.

Vay be.

Elimi tuttuğundaki şaşkınlık mı? Bir sonraki sürprizle kıyaslanamaz bile.

Kahve fincanını Bradley'e doğru itiyor ve göz açıp kapayıncaya kadar ellerini boynuma doluyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

CHAPTER SEVEN

Charlotte beni öpüyor.
New York sokaklarında.
Dudakları benimkinde.
Tadı harika.

Krema, şeker, kahve ve tatlılık gibi. Dünyadaki tüm güzel şeyler gibi.
Tadını hayal ettiğim gibi.

En iyi arkadaşımı öpmeyi düşündüğümünden değil.

Ama bakın, bir erkek olarak bazen aklınızın nerelere gittiğine engel olamazsınız. Bir kadınla arkadaş olan her erkek, eski hayal gücünü önce Öpüşme Caddesi'ne, sonra Aşıklar Yolu'na, sonra da Sikişme Sokağı'na gezintiye çıkarmıştır.

Eğer o dudaklarını usulca benimkilere değdirmeye devam ederse, ben de tam olarak Ye Olde Brain'i ziyaret ediyor olacağım. Çünkü bu dudak kenetlenmesinin sesini yükseltmekten başka bir şey düşünmek giderek zorlaşıyor.

Çok daha zor.

En ufak bir ses çıkarıyor; bir iç çekme, bir soluk alma ya da neredeyse ama tam olmayan bir inleme gibi. Ve eğer bunu bir daha yaparsa, onu binanın arduvaz grisi tuğla duvarına doğru itiyor, kafesliyor, ellerimi yanlarından geçiriyor ve bunu tüm vücut öpücüğüne dönüştürüyor olacağım.

Çünkü kendi iyiliği için fazla seksi. *Benim*
iyiliğim için.
Dudaklarımı bıraktı.

Ereksiyonum sakinleşmem gerektiği mesajını almadı. Hâlâ ona doğru bakıyor ve daha fazlasını istiyor. Terli basketbol oyuncularını hayal ederek en iyi oyunbozanlık sertifikamı alıyorum ve Charlotte, Bradley'e şeytani bir şekilde memnun sırıtışını gösterdiğinde iniyor.

Charlotte Lexington Bulvarı'nda beni yutmakla meşgulken Bradley'nin çenesi yüzünden ayrılmış ve yere düşmüştü.

Mükemmel.

"Dün gece nişanlandık. Daha mutlu olamazdım" diyor, yanıma sokuluyor ve bir kolunu belime doluyor.

Konuşmaya çalışıyor ama onun yerine balık hava kabarcıkları çıkıyor.

Oh, bu paha biçilemez. Ayakkabılarıma bakıyorum. Şu anda sırtıtmıyorum. Yemin ederim yüzümde kocaman bir sırıtış yok. Ben sadece tanrıça tarafından dudağı patlatılan masum bir seyirciyim.

"Ve dediğim gibi, bana balonlar, oyuncak ayılar ve çikolata kaplı kirazlarla saldırmayı bırakırsan *harika* olur," diyor ve ben sessiz bir homurtu çıkarıyorum. Charlotte çikolata kaplı kirazlara dayanamıyor. Bunu nasıl bilmez?

"Onları sevmiyorum bile," diyor Bradley'e, parmaklarını belime daha sıkı geçirirken. O kadar sıkı ki bir an için sanki... sanki karın kaslarımı avuçluyormuş gibi görünüyor.

Tamam.

Bu hiç de sorun değil. *O taş gibi karın kasları sizin zevkiniz için var leydim.*

Bradley, "İkinizin ilişkisi olduğunu bilmiyordum," diyor. Kafasının içinde dönen çarkları görmek için başımı kaldırıyorum. "Hep öyle miydiniz?"

Charlotte'un yüz ifadesi tam bir şaşkınlığa dönüşür. "Az önce ne dedin sen?"

Mezun oldu. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Ama Usta Pislik unvanını kazandı.

Harekete geçme zamanı.

"Hayır, Bradley. Hepsi yeni. Hepsi çok yeni," diyorum gözlerine bakarak. "Ve dürüst olmak gerekirse, sana gerçekten büyük bir teşekkür borçluyum. Eğer sen ve mutfak tezgahında yaptığın kalite kontrol testleri olmasaydı, asla birlikte olma şansımız olmayabilirdi. Dünyadaki en harika kadınla iyi bir şeyi mahvettiğin için teşekkür ederim. Çünkü o artık benim." Sonra bir kez daha ağzının payını vermek için onu mağara adamı tarzında kendime doğru çektim, geriye doğru eğdim ve tekrar sertçe öptüm.

Saniyeler içinde onu yukarı çektim, eski sevgilisine el salladım ve onu binasına götürdüm.

Az önce söylediklerine mi, benim yaptığımı mı, yoksa kendi anlık kararına mı daha çok şaşırdı emin değilim ama asansöre biner binmez bana döndü ve mutlu bir şekilde omuz silkti. "Sanırım önümüzdeki hafta senin nişanlını oynayacağım Snuffaluffagus. Saat ikide bir yüzük almamız gerekiyor ve tam bir bilgilendirme yapmam gerekecek."

Şu anda sorgulamak istediğim başka şeyler de var. Ama bu da işe yarar.

* * *

En iyi işimi yatak odasında yaparım. Burası tamamen benim alanım. O yüzden burada beklememi istemesi önemli bir şey olmamalı. Ama Charlotte'un yatak odasında olmakla ilgili bir şey beni korkutuyor.

Çoğunlukla bir metre ötede çıplaklık olduğu için.

Duş alıyor ve nasıl keserseniz kesin, New York daireleri yüksük büyüklüğündedir. Şunu açıklığa kavuşturayım. 3 metre yarıçapında ıslak, çıplak, ateşli bir kadın var.

Anladın mı? Tamamdır. Devam edelim.

Gök mavisi çalışma masasının üzerindeki bir resim çerçevesini alıyorum, ailesinin sahip olduğu köpeğin fotoğrafı. Kabarık, kahverengi bir summa köpek; biraz ondan, biraz bundan. Bu ite odaklanacağım. Ona odaklanacağım. Kuyruğuna bak. Kulaklarına bakın. Evet, bu resim işe yarıyor. Çıplak kadına ve ne kadar iyi öpüştüğüne takılmamama yardımcı oluyor.

Ya da ne kadar sevdiğimi.

Neden bu kadar çok sevdim ki?

Tabii ki hoşuna gitti, aptal. Sen heteroseksüel bir erkeksin ve güzel bir kadın seni öpüyor, hoşuna gitmemesi için aptal olman lazım. Hikayenin sonu. Hiçbir anlamı yok. Analiz etmeyi bırak.

Özellikle de duşu yeni kapattığı için.

Belki havlu unutmuştur. Belki de kapıyı biraz açıp benden bir tane getirmemi isteyecek.

Alnıma vuruyorum. *Kendine gel, Holiday.*

Resmi bırakıyorum, derin nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. Kapı gıcırdayarak açıldı. Üzerinde sadece göğüslerini saran beyaz kabarık bir havluyla banyodan çıkıyor.

"Neden oturma odası yerine yatak odamda beklemeni istediğimi merak ediyor olabilirsin," diyor en gerçekçi tonda.

Çıplak bacaklarından aşağı su damlaları süzülürken nasıl iş görüşmesi yapıyormuşuz gibi konuşabildiğine dair hiçbir fikrim yok. Ama ben güçlü bir adamım. Bununla başa çıkabilirim. En iyi arkadaşım beni hiç cezbetmiyor. Ama sikim aynı fikirde değil, hain herif.

"Aklımdan geçti," diyorum masaya yaslanıp rahat bir poz verirken.

"Çünkü eğer nişanlımsan, çıplak olmam konusunda rahat olmalısın," diyor keskin bir baş hareketiyle.

Kahretsin, yapacak. Havluyu bırakacak. Bize sevişme alıştırmaları yaptıracak. Ben dünyadaki en şanslı adamım.

Bekle. Hayır. En iyi arkadaşımı beceremem. Kesinlikle, kesinlikle, Charlotte'u beceremem. Havluyu yere atıp bana yalvarsa bile.

Parmaklarımı arkamda birleştiriyorum, seğiren ellerimi birbirine bağlıyorum. "Tamam, demek soyunuyorsun," diyorum, onun soğukkanlılığını taklit etmek için elimden geleni yaparak-Salatalık gibi bir ses tonu, bu da beni çok şaşırtıyor.

"Hayır, bu benim çıplak olduğum *fikri*" diye düzeltiyor.

Ona sert bir bakış attım. "Bana öyle geliyor ki bu hem fikir hem de gerçek." "İyi, iyi. İkisi de aynı şey ve bu da sorgulamanın bir parçası."

"Bu sınav kısmı mı?"

Yanımdan geçip gidiyor, kolunu benimkine sürüyor, sonra da çekmecenin üst gözünü açıyor. "Evet. Bu daha çok pratik laboratuvar eğitimi gibi."

"Ve bunun nedeni, bir şekilde bunu başarmak için Bay Offerman'ın önünde birlikte çıplak olmamız gerekeceğini düşünmeniz mi? Bu, engelli bir parkurda belirli becerileri geçmemiz gereken bir reality şov sahte nişanı gibi değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Çekmeceyi karıştırırken başını sallıyor. "Bunun farkındayım. Ben bunu daha çok Yeni Evliler Oyunu gibi görüyorum."

"Ve bu versiyonda senin çıplak olman fikrine ne kadar alışkın olduğum ve bunun tersi konusunda sorgulanıyoruz?"

Bunu söylediğimde nefesi kesiliyor, tam *tersi*.

Bu küçük soluklanmadan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum... sanki bu benim *doğal* halim hakkında bir şey ifade ediyor gibi.

Etrafında dönüyor ve her iki elinde birer tane olmak üzere iki çift külot tutuyor. "Çabuk. Nişanlınızın siyah dantelli tanga giymesini mi tercih edersiniz?"

İpeksi görünümlü bir kumaş parçasını sallıyor, o kadar sıcak ki yüzüm şu anda alevler içinde kalabilir çünkü Charlotte'un mu? "Yoksa beyaz yan ipli bikinisini mi tercih edersin?" Beyaz bikiniyi gözlerimin önünde sallıyor ve tek görebildiğim, kumaşın küçük, üçgen bir parçasının birazcık transparan olduğu.

Alevleri unut. Şu anda onun sahibi olduğunu bildiğim için lanet bir cehennem gibiyim.

Bu da var. Hemen hemen her şeyi ortaya çıkaran beyaz külotlar.

Tanrı merhamet etsin.

Eğer çıktığım bir kadın bu külotu giyseydi, külot onun üzerinde olmazdı. Çıkarırken dişlerimin arasında olurdu. Kanım cıva seviyesine kadar ısınırken onun iç çamaşırlarına bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Charlotte başını eğiyor ve bana beklenti dolu bir bakış fırlatıyor. "Nişanlınızın hangisini giymesini tercih edersiniz?"

Henüz ona cevap vermedim. Sadece anatomimin diğer kısımlarından beynime kan akışını sağlamaya çalışıyorum.

"Yok bir şey," diyorum, şakayla karışık bir karşılık vermek niyetiyle, ama boğazım kuru ve kaşınıyor, bu yüzden kelimeler sert bir hırıltıyla çıkıyor.

Bir kaşını kaldırdı, hiç rahatsız olmamıştı. "Hiçbir şey mi? Gerçekten mi? Tamam o zaman," diyor ve dönerek iç çamaşırlarını tekrar büroya yerleştiriyor, bir sütyen alıyor ve çekmeceyi hafif bir ping sesiyle kapatıyor. "Bu işleri kolaylaştırır. Hemen döneceğim."

İşaret parmağıyla şakacı bir şekilde omzuma dokunuyor, dolabını açıyor, askıdan bir şey alıyor ve banyoya dönüyor. Kapıyı kapattığında yatağa uzanıyorum ve sert bir nefes alıyorum. Alnımı avucuma yaslıyorum. Bu nasıl bir testti böyle? Bu bir güç gösterisiydi, eğer böyle bir şey yaşadıysam.

Ama bunu anlamaya vaktim yok çünkü yirmi saniye sonra banyonun kapısını açıyor ve "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Dizlerine kadar inen ve döndükçe genişleyen kıızılçık kırmızısı bir etek ve siyah ipeksi bir atlet giyiyor. "Beni yüzük alışverişine götürmek için bu uygun mu?"

Önce göbeğini, sonra daha aşağısını işaret ediyorum. "Gerçekten iç çamaşırı giymiyor musun?"

Gözleri muziplikle parlıyor. "Nişanlım beni..." içinde tercih ettiğini söyledi. Yaklaşıyor, elini omzuma atıyor ve dudaklarını kulağıma götürerek "Hiçbir şey" diye fısıldıyor.

Ve şimdi, bayanlar ve baylar, sikim resmi olarak en iyi arkadaşımı, Komando Baştan Çıkarıcı'yı selamlıyor. Dolabına geri dönüyor, bir çift siyah topuklu ayakkabıyla çıkıyor ve onları giyiyor.

Öldür beni şimdi.

Bacakları delicesine seksi görünüyor ve kalçalarının tepesindeki hazinenin çıplak olduğunu bilmek beni çıldırtacak. İki elimi buldozer gibi saçlarımda gezdiriyorum. "Tamam, ilk güç gösterisini sen kazandın." Çalışma masasına doğru yürüyorum, üst çekmeceyi açıyorum, bikini iç çamaşırını alıyorum ve beyaz bir bayrak gibi sallıyorum. "Teslim oluyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Çekilmen için bu kadar mı gerekiyor? Nişanlın olmamı istediğini ve buna ihtiyacın olduğunu sanıyordum?"

"İstiyorum. Kesinlikle istiyorum. Ama iç çamaşırsız dışarı çıkamazsın. New York'ta o eteğin altında çıplak dolaşamazsın. Bunları giy," dedim ve ona doğru ittim.

Dudakları bir sırtışla yukarı kıvrılıyor. Köşeleri ileri geri seğiriyor gibi. Yemin ederim gözleri *sana söylemiştim* diyor.

Ellerimi genişçe açtım. "Tamam, Cheshire Kedisi. Hangi kanaryayı yedin?"

Külotu eline alıyor, kolumdan tutuyor ve beni banyoya çekiyor. Aynayı işaret ediyor. Üzerinde kırmızı rujla yazılmış bir not var. *Spencer bana beyaz bikinileri giydirecek.*

Ve ben de içimden gelen derin, büyük kıkırdamalarla gülüyorum. Parmağım ile onu işaret ediyorum. "Ve sen iyi bir yalancı olmadığın söylemiştin."

Çenesini düşürüyor, sonra elini göğsüne koyuyor. "Yalan söylemiyordum. İki dakika önce kırmızı rujla yazdığım gerçek buydu ve haklıydım. Kabul et."

"Benimle oynuyordun."

"Hayır. Senin nişanlın olmayı başarabileceğimi kendime *kanıtlıyordum*," diyor hınzır bir sırtışla ve kalçasıyla bana çarpıyor. Gözlerindeki bakış gurur ve eğlence karışımı bir kokteyl. "Birbirimizi iyi tanıyıp tanımadığımızı görmek istedim." Bir sonraki şeyi söylemeden önce duraklıyor, sesini alçaltıyor. "Ve yakından."

Sonra külotun içine girdi.

Benim önümde.

Topuklu ayakkabılarıyla.

Önce bir ayak bileğinden, sonra diğerinden, sonra da baştan çıkarıcı bir şekilde pürüzsüz, güçlü bacaklarından yukarı kaydırıyor. Gözlerim hep onu takip ediyordu. Başka tarafa bakamadım.

ve önümüzdeki hafta boyunca her zamankinden daha fazla odun kullanacağımı kabullenmeye başlıyorum. Bunun normal olduğunu düşünüyorum, değil mi? Hangi kırmızı kanlı erkek, bir çift transparan elbise giyen muhteşem bir kadına yakın olabilir?

Beynim kelimeleri işlemeyi bıraktı. Kuru kuru yutkunuyorum.

Külot dizlerinin üzerinde. Kalçalarından yukarı doğru kayıyor. Çıplak kalçalarına doğru yol alıyorlar.

"Gözlerini kapat," diye fısıldıyor.

Ve ben bir centilmen olduğum için bunu yapıyorum. Göz kapaklarımın ardında siyah ve gümüşü yıldızlar görüyorum ama şu anda kaçırdığım her şeyi hayal ediyorum. Evet. Saat başı cep roketi. Kendimi sürekli oduna teslim ediyorum. Bu şeylerle savaşamam. Denemeye bile gerek yok.

"Sen açabilirsin" dedi, ben de mecburen açtım. Klozet kapağını işaret ediyor. "Otur, ortak. Ben saçımı ve makyajımı yaparken bilgi alalım."

CH A P T E RE I G H T

Hayati bulguları gözden geçireceğiz.

O bir çarşaf tutkunu. Ben çıplak uyurum. Aynı anda banyo lavabosunu paylaşmaktan hoşlanmıyor. Ben dişlerimi fırçalarken onun diş macununu tükürmesi umurumda değil. The Body Shop'tan iki düzineden fazla farklı losyonu var ve haftanın her günü farklı bir tane sürüyor.

"Açıkçası losyon kullanmıyorum," diyorum ve portakal çiçeği, bal vanilya, hindistan cevizi adası ve güneşin altındaki diğer tüm vücut losyonlarıyla dolu gümüş banyo arabasını işaret ediyorum. "Ve yine, kimsenin senin ne tür bir losyon kullandığını bilip bilmediğim konusunda bizi sorgulayacağını sanmıyorum."

"Bunu biliyorum," diyor saç kurutma makinesini prize takarken. "Ama mesele şu ki, birbirimiz hakkında bu tür şeyleri bildiğimizi hissetmek istiyorum ki nişanlanmamız inandırıcı olsun. Örneğin, saçımı kurutmam beş dakika sürüyor."

Telefonumdaki kronometreyi kuruyorum ve o saçlarını üflerken bir gerilim romanından bir bölüm okuyorum. Bu anla ilgili bir şey çok evcil hissettiriyor. Sanki biz gerçekten bir çiftiz ve ben kadınının dışarı çıkmaya hazırlanmasını bekliyorum.

Hmmm.

Belki de tam olarak böyle olduğu içindir. Gerçek bir çift olmamız kısmı hariç.

Zil çaldığında işi bitmiş oluyor, ben de telefonumu cebime koyuyorum. Kurutma makinesinin kablосunu sardıktan sonra parmaklarını şıklattı. "Birini unuttuk

çok önemli bir şey."

"Neymiş o?"

"Nereden biliyorduk?"

"Neyi nasıl bildik?"

"Evet. Aşık olduğumuzu." Bunu o kadar tatlı, o kadar inandırıcı bir şekilde söylüyor ki bir an için zihnim bomboş kalıyor. Prova yaptığımızı unutuyorum ve zamanda geriye gidip tam olarak ne olduğunu bulmaya çalışıyorum. Sonra gerçeklik yüzüme çarpıyor ve kendi kendime gülüyorum. Biz aşık değiliz. Rol yapıyoruz. Banyodan çıkarken ona bu sabah babama nasıl bir araya geldiğimizi anlattığımı söylüyorum.

"Bu yeterli değil," diyor, kısa mesafeyi geçip mutfağına giderken topukları parke zeminde tıkırdıyor.

"Neden olmasın?" O buzdolabından soğuk bir sürahi buzlu çay alırken ve ben de dolaptan iki bardak alırken soruyorum. Buzlu çay konusunda çok titizdir. Peets New York'ta olmadığı için Amazon'dan sipariş ettiği çay poşetleriyle kendisi yapıyor.

"Daha fazla detaya ihtiyacımız var," diyor içkisini yudumlarken. "Bahse girerim Bay Offerman'ın kızları bir yalanın kokusunu alan ilk kişiler olacaktır. Kızlar böyle akıllıdır ve eğer kızları yakalarsa, emin olun babalarına söyleyeceklerdir. Buna ihtiyacımız var. Birbirimize karşı kötü hisler beslediğimizi barda bir gece fark ettik, değil mi?"

"Evet. Sadece birkaç hafta önce. Her şey çok çabuk oldu."

"Ama nasıl başladı? Tam olarak? Aşkımızı başlatan o tek şey neydi?"

"Charlotte, hikayeyi anlattığım kişi babamdı. O sormadı."

"Ama kadınlar soracak," diyor ve çıplak parmaklarını oynatıyor. "O yüzüğü taktığımda, tüm kadınlar ona bakıp nasıl aşık olduğumuzun ayrıntılarını soracaklar. Muhtemelen yarın akşam yemeğinde. Bir hikâyeye ihtiyacımız var," diyor küçük mutfakta volta atarken ısrarla. Sonra gözleri heyecanla parlıyor. "Buldum! Bir Perşembe gecesini The Lucky Spot'ta, kapanış saatinden sonra bir kadeh şarap içerken, herkesin bizim bir çift olduğumuzu düşündüğüne dair bir şaka yaptın ve ben de 'belki de çift olmalıyız' dedim. Ve sonra sohbette *garip bir duraklama oldu*," diyor, sanki o kader gecesini anımsıyormuş gibi sesi yumuşuyor.

Sırada ben varım, uydurma aşk hikâyemizin Mad Libs bölümünü devam ettiriyorum. "Sadece garip değildi. Tek kelimeyle doğrudu," diyorum, ona en iyi

aşk dolu bir gülümseme. "Ve o zaman birbirimize karşı hislerimiz olduğunu itiraf ettik."

"Ve gelmiş geçmiş en ateşli öpüşmeyi yaşadık. Belli ki."

Alay ediyorum. "Sadece en ateşli öpücük değil. Şimdiye kadarki en ateşli seks yaptık," diyorum, çünkü bu şekilde çıtayı yükseltmek *zorundayım*.

Kızarıyor, sessiz kalıyor ve buzlu çayını bitiriyor. Kendiminkinden bir yudum daha aldıktan sonra iki bardağı da bulaşık makinesine yerleştiriyorum, tıpkı onun tercih ettiği gibi en üst sıraya düzgünce diziyorum.

"O zaman basit tutmak için, dün gece barda bana evlenme teklif ettiğini varsayalım, çünkü her şey orada başladı. Herkes gittikten sonra evlenme teklif ettin. Tek dizinin üzerine çöktün ve bana bir yüzük almak için sabırsızlandığını, ama senin olmam gerektiğini söyledin."

"Mükemmel. Bayıldım. Hatırlaması kolay."

Bulaşık makinesini kapatıyorum ve o da bakışlarımı karşılıyor. Kahverengi gözleri yumuşak ve tatlı. "Spencer. Teşekkür ederim."

Ona deliymiş gibi bir bakış attım. "Bardakları bulaşık makinesine koyduğum için mi?"

"Hayır. Tüm bunlara katlandığın için." Dairesinin geri kalanına doğru el sallıyor. "Şu anda seni biraz zorluyordum. Ama bunu başarabileceğimizi hissetmem gerekiyordu."

"Şimdi hissediyor musun? Bayan olma yolunda ilerlediğinizi hissediyor musunuz?"

Tatil mi?"

Gülüyor. "Bu çok komik. Bunlar bir daha asla birlikte duyamayacağımız iki kelime," diyor ve mutfaktan çıkarken elini dalgınca kolumda gezdiriyor. "Sen ömür boyu bekâr kalacaksın."

Başımı salladım, durumumu onayladım. Tam bir playboy. Yüzde yüz bekar. Bu özgür kuşa kement atmaya gerek yok. "Kesinlikle."

Oturma odasındaki masanın üzerinde duran çantasına uzanıyor. "Bekle. Sadece bir test daha var."

"Beni bir çemberden daha mı atlatacaksın? Vay be. Sen bir tabancasın."

Oflayıp pufluyor. "Külotumu seçmenin zor bir iş olduğunu düşünmüyorum. Ama ne olursa olsun, bu test benim için. Bay Holiday ve müstakbel gelini olarak babanızın mağazasına girmeye hazır olduğumdan emin olmak için son bir test."

Kollarımı kavuşturdum, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekliyorum.

Gözlerimin içine bakıyor, dudakları düz bir çizgi, ifadesi son derece ciddi. "İçimdeki gerçeği ortaya çıkarmaya çalışmanı istiyorum."

Kuşkuyla bir kaşımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Kesinlikle. Zayıf noktam olduğunu biliyorsun," diyerek yumuşak gri kanepesine doğru ilerliyor ve maviler, kırmızılar ve morlarla dolu bir yastık denizinin ortasına uzanıyor. Mücevher tonlu renkleri seviyor. Yastıkların üzerinde uzanırken, altın sarısı saç telleri kraliyet mavisi bir yastığın üzerinde dalgalanıyor. "Yap şunu," diye emrediyor. "Pes etmeyeceğimi bilmem gerek. Gıdıklanma işkencesinin bile beni en iyi arkadaşımın sırlarından vazgeçiremeyeceğini kendime kanıtlamam gerekiyor."

Manşetlerimin düğmelerini açıyorum ve gömleğimin kollarını ön kollarıma kadar kıvrıyorum. "Üzerime fazla gelme," diyor.

"Benim doğamda yok."

"Beni kıvrandır. Tam bir işkence olsun. Vazgeçmek istememi sağla. Gelecek hafta boyunca bu maskaralığa gerçekten katlanıp katlanamayacağımı ancak bu şekilde anlayabiliriz."

Ellerimi kocaman açtım. "Tek söyleyebileceğim, Snuffaluffagus, sıra sende."

Kanepeye doğru birkaç metre koştum ve devam ettim. Ben vahşi bir gıdıklayıcı ve inatçı bir rakibim ve bu Charlotte olsa bile, vazgeçmeyeceğim. Dalarak belini gıdıkliyorum ve bir nanosaniye içinde kıpırdanmaya başlıyor.

"İtiraf et, Spencer Holiday'le gerçekten nişanlı değilsin," diyorum sert bir çapraz sorgucu gibi.

"O benim kocam olacak, yemin ederim" diye haykırıyor, ben daha sert gıdıklarken, kazarken.

"Sana inanmıyorum. Doğruyu söyle. Hepsi bir oyun. Bunu sana o yaptırdı."

Benden kaçmak için çılgınca bir çabayla ileri geri sallanırken ciyaklıyor. Kontrol edemediği kahkahaları içinde dalgalanıyor. "Onun için deli oluyorum."

"Sana inanmıyorum," diye bağıryorum, kalçalarıyla boğuşurken. Bir yılan balığı da olabilirdi, *kıpırdanmak* için o kadar çok mücadele ediyor ki. Gıdıklamamdan kaçmak için neredeyse kanepenin yastıklarına gömülecek. Ama ben güçlüyüm ve onu kısırdım. Yanlarına doğru ilerliyorum ve tüm sırtını bir kavisle kavislendiriyor.

"Aman Tanrım, hayır!"

Vay anasını. Gıdıklanmanın da ötesinde. Bu destansı bir gıdıklanma. Yüzü tamamen buruşmuş, burnu kırıışmış ve durmadan gülerken ağzı

sonuna kadar açık.

"Neden? Neden onun için deli oluyorsun?" Onu kaburga gıdıklamalarıyla yıkmaya çalışırken talep ediyorum. O da ani bir tepkiyle tam olarak bunu yapıyor, beni durdurmak için dizini karnıma vuruyor. Onu engelliyorum ve diz kapağı kalçamı sıyrıyor. Acımadı bile.

"Çünkü," diyor soluk soluğa, parmaklarım yanlarında gezinirken, "beni güldürüyor."

Koltuk altlarına yaklaştım. "Neden başka?"

"Çünkü bana kapıyı o açıyor," diyor ve ben onun en gıdıklayıcı noktasına ulaştığımda son kelimedede yüksek bir nota vuruyor.

"Bir neden daha," diyorum onu kısıtırırken, alt bedenim onu sıkıştırıyor ve bir bacağını iki bacağımın arasına alıyorum.

Kahkahası aniden kesiliyor ve gözleri açılıyor. "Çok büyük," diyor fısıltıyla.

İkimiz de birkaç saniye sessiz kaldık. Sonra onaylayarak başımı sallıyorum ve işkenceye son veriyorum. "Davaya olan sadakatini kanıtladın."

Ona bakıyorum. Saçları dağınık bir şekilde dökülüyor, siyah atleti karnına kadar uzanıyor, birkaç santimlik yumuşak etini ortaya çıkarıyor ve nefesi kesik kesik geliyor. İşte bu an onu bırakmam gereken andı. Gerçekten yapmalıyım. Artık kıpırdamıyor. Bana karşı koymuyor. Bırakmam, ona elimi uzatmam ve yüzük alışverişine götürmem gerekiyor.

Ama gözleri farklı görünüyor. Onları hiç böyle görmemiştim. İçlerinde kırılğan bir şey titreşiyor. "Pratik yapmalıyız," diyor yumuşak bir sesle, kelimeleri kar taneleri gibi havaya iniyor.

"Pratik mi?" Tekrar ediyorum, çünkü ne demek istediğinden oldukça emin olsam da bir şey varsaymak istemiyorum.

Dudakları ayrılıyor ve dili alttakinin üzerinde kayıyor. "Sokakta yaptıklarımız. Yani inandırıcı."

"Öpüşmek de maskaralığın bir parçası mı?"

Başını sallıyor. "Yeni nişanlanmış iki insanın yarın akşamki yemekte en az bir kez öpüşmeyeceğini düşünemiyorum. Daha inandırıcı olurdu, öyle değil mi? Bunu ilk kez yapıyormuşuz gibi görünmemeli."

"Doğru. Hani filmlerde bir kadınla bir erkek bir handa aynı otel odasını paylaşmak zorunda kalır, birlikte gibi davranırlar ve hancı akşam yemeğinde 'Kızı öp' der. Kastettiğiniz bu, değil mi?"

Altımda gülümsüyor, sonra kafede yaptığı gibi dudağının kenarını ısıyor. O zaman, onu hızlıca öpme dürtüsüne karşı koydum. Şimdi yapmıyorum. Dudaklarımı o köşeye bastırıyorum ve onu öpüyorum.

Yumuşak bir öpücük.

Geri çekiliyorum. Göğsü inip kalkıyor. Gözleri vahşi görünüyor. "İstedğin bu mu?"

"Hayır," diyor. "Ne istiyorsun?"

"Gerçek bir öpücük. Nişanlımın gerçekten nasıl öpüştüğünü bilmek istiyorum. Sadece sokakta yumuşak bir öpücük değil."

"Gerçek bir öpücük. Emin misin?"

"Evet. Neden emin olmayayım ki? Korkunç öpüşen biri değilsin, değil mi?" Eli ağzına gitti. "Aman Tanrım. İşte bu kadar. Tuhaf bir şekilde öpüşüyorsun," diyor elini ağzından çekerken.

"Bu sana tam tersinin ciddi bir kanıtını kazandırdı. Çünkü sana söz veriyorum, seni öpülmesi gereken tek şekilde öpeceğim."

"Ne taraftan?"

Gözlerinin içine bakıyorum, beni daha fazla hissedebilmesi için kalçalarımı kalçasına doğru hareket ettiriyorum ve sonra "Gerçek bir öpücük seni ıslatmalı" diyorum.

Nefes nefese kalıyor ve ben de ağzımı onun kine daldırıp sesini öpüyorum.

İlk öpücüğümüzü o verdi. Beni sokakta harika bir tuzakla hazırlıksız yakaladı, ama bu öpücük benim.

Ben kontrol ederim. Ben yönetiyorum. Ve onu kızdırmak istiyorum. Onu tekrar kıvrandırmak, ama bu sefer arzuyla. Bu sefer kaçmak için değil, bana yaklaşmak için kıvranacak. Dilimi dudaklarında gezdiriyorum ve o da dudaklarını açarak onu daha derinden öpmem için beni davet ediyor. İsteklerine kulak asmıyorum. Bunun yerine, çene çizgisine doğru ilerliyorum, onu oradan, yumuşak teni boyunca ve kulağına kadar öpüyorum. Teninin tadı harika, güneş ışığı ve kiraz gibi, belki birkaç dakika önce sürdüğü losyondandır, belki de sadece doğal kokusudur. Her iki durumda da, bu beni çıldırtıyor. Kulağının kabuğuna doğru ilerlerken kemiklerim arzuyla uğulduyor. Dilimi kulak memesine değdiriyorum ve o da inliyor.

"Ohhhh."

Sokakta çıkardığı ses değil. Bu daha yüksek. Daha özgür. Serbest bırakılmış.

Ve buna bayıldım.

Kalçalarını bana doğru itiyor, yaklaşmaya çalışıyor.

Kapalı gözlerine, yanaklarındaki kızarıklığa, dudaklarındaki kırmızılığa bir bakış atıyorum. O, önümde yemem gereken bir parça çikolatalı kek. Hepsini. Şimdi. Her lokmasını.

Ellerimi saçlarına doluyorum, sarı saç telleri parmaklarımın üzerinden altın renginde dökülüyor. Tüm bu harika saçlar ellerimdeyken, onları çekiştirmek zorunda kalıyorum. Bunu yaptığımda, yumuşak bir iniltiye dönüşen keskin bir nefes alıyor. Parmaklarım kafatasının etrafında kıvrılıyor ve başını sıkıca kavrayarak onu yerinde tutuyorum.

Ağızına dönüp, alay etmeyi bırakıyorum.

Onun yerine, sesi açıyorum.

Sesi aç.

Onu sertçe öp.

Yut onu.

Dillerimiz birbirine karışıyor, dişlerimiz birbirine vuruyor ve yemin ederim altımda, içimde eriyor. Damarlarım şehvetle gümbürdüyor, sikim pantolonumun içinde çelik gibi ve beynim tek bir şeye odaklanmış durumda, onu ıslatacak bir öpücük.

Elimi kalçasına, eteğinin altına ve transparan beyaz bikini külotunun paneline götürmemek için tüm direncimi kullanıyorum. Ama her türlü mantığın ötesinde tahrik olduğunu doğrulamak için ona dokunmama gerek yok. Çıkardığı küçük mırıltılardan, kollarının boynuma dolanışından, parmaklarının saçlarımın ucuna kıvrılışından anlıyorum. En çok da içimde sallanmaya çalışmasından anlıyorum. Kalçaları kayıyor, hareket ediyor, beni arıyor ve kısa bir süreliğine kısıtlamalarım kırılıyor.

Hızla hareket ediyorum, kendimi kalçalarının arasına sıkıştırıyorum ve bir kez ona doğru itiyorum. Dudaklarından seksi bir çığlık kaçıyor. Elleri kıcıma doğru uçuyor. Bacaklarını benim için ayırıp yer açarak beni kanepede onunla sevişmeye davet ettiğinde kısıtlama bir kez daha kırılıyor.

Kahretsin, bu teklife cevap vermek istiyor muyum? Bunu yaparsam, birkaç saniye içinde bacakları kalçalarımın dolanacak ve ben de onu becermek isteyeceğim. Arkadaş ya da yabancı, onu nasıl sikmek istemem? Ateşli, hazır ve gitmeye can atıyor.

O külotu çekip çıkarmak, onun sıcaklığına gömülmek istiyorum. Ama o benim en iyi arkadaşım ve bunu yapamam.

Bir şekilde sağduyumu direksiyonu ele geçiriyor ve kontrolü aletimden alıyor.

Öpüşmeyi kesip ondan uzaklaşıyorum ve saniyeler içinde ayağa kalkıyorum. Havaya ihtiyacım var. Boşluğa ihtiyacım var. Bir saniye daha kalırsam ikimizi de çok fazla zorlayacağım ve kafamın içinde az önce yaşanan savaşı bilmesini istemiyorum. En rahat omuz silkmemi takınıyorum, sonra da "Bunun seni ıslatıp ıslatmadığını sormama bile gerek yok" diyorum.

Göz kırıyor.

Alay ediyor.

Oturuyor ve omurgasını dikleştirip omuzlarını dikleştiriyor. "Eminim bilmek istersin, ukala piç," diyor gömleğini düzeltip ayarlarken, sonra da eteğini.

Garip bir andı. Kuru bir sevişmenin eşiğindeydik ama şimdi birbirimize laf atıyoruz ve ben hâlâ acı verecek kadar tahrik olmuş durumdayım. Bu bir daha olamaz. Testi yaptık; benimle birlikteymiş gibi davranmaktan rahatsızlık duymayacak ve hepsi bu kadar. İleriye ve yukarıya, gösteri devam etmeli.

Bir aile dizisi. Porno değil.

Ayağa kalkıp köşeyi dönerek yatak odasına giriyor ve ben de bu arayı kendimi ayarlamak, derin bir nefes almak ve kıllı erkeklerle dolu bir soyunma odası hayal etmek için kullanıyorum.

Kahretsin, öğürmek istiyorum.

Ama işe yarıyor. Ereksiyonum kayboluyor.

Geri dönüyor ve çantasını almak için eğildiğinde, yardım edemem ama şimdi siyah dantel tanga giydiğini fark ediyorum.

Yüzümdeki sırtış, ukala piçliğini ele vermesin diye gözlerimi kaçıyorum.

CH A P T E R N I N E

"Peki ya Mets?"

Asansör kapıları onun katında açılırken, sohbeti onun kanepesindeki o alıştırma seansından uzaklaştırıyorum. *Son alıştırma* seansı. Artık öpüşme provası yok. Çok tehlikeli.

"İyi bir sezon geçiriyorlar," diyor çantasının askısını omzunda yukarı doğru çekerken, yemi tam olarak yutmuyor.

"İyi atışlar bunu senin için yapar," diyorum, lobinin düğmesine basıyorum ve rahatsız edici bir anı örtbas etmek için en son ne zaman beyzbol hakkında konuştuğumuzu merak ediyorum. Fantezi beyzbol liginde düzenli olarak ezip geçtiği gerçeğinden dolayı sıkı bir hayran. Ona sık sık barlarımız fiyaskoyla sonuçlanırsa genel müdür olması gerektiğini söylüyorum ama o sadece gülüyor ve beyzbolun onun aşkı olduğunu, bu yüzden onu saf tutmak istediğini söylüyor.

Şu anda saf değil. Gerçek bir garip an için lanet bir metafor. "Hala dizilişinle ortalığı kasıp kavuruyor musun?"

Bana dönüyor, kahverengi gözleri son derece ciddi. "Bu hafta biriyle çıkmak yok dediğimde ciddiydim. Bunun senin için sorun olmadığını bilmem gerek. Bu saatten sonra bile olmaz."

Beyzbol saçmalığını da bitirdik.

"Elbette," diyorum hızlıca, kravatımı çekiştirerek ve gücenmiş gibi davranarak. "Seks yapmadan bir hafta idare edemeyeceğimi düşündüğüne inanamıyorum."

Asansör aşağı inerken başını sallıyor. "Bu sana aptalca gelebilir, çünkü bu sahte bir ilişki, ama olanlardan sonra

Bradley..."

"Charlotte, yemin ederim. Önümüzdeki hafta için vagondayım," diyorum üç parmağımı havaya kaldırarak. "Scout'un onuru."

"Sen hiç izci olmadın."

"Doğru. Ama sahte bir ilişkim de olsa gerçek bir ilişkim de olsa aldatmam."

Bir kaşını kaldırıyor. "Hiç gerçek bir tanesine girdin mi?"

"Elbette. Gerçek derken, soyadını bildiğim türden bir ilişkiden bahsediyorsun, değil mi?" Dedim ki, deadpan.

Kollarını kavuşturur. "Bunu düzeltmeme izin verin. Hiç iki haftadan uzun süren bir ilişkiniz oldu mu?"

Kibirli bir ses çıkarıyorum. "Fortnight. Süslü değil misin?" "Ve üniversiteden Amanda sayılmaz."

"Neden olmasın? Onunla dört ay çıktım. Ama evet. Çıktım," diyorum ama çıkmadığıma adım gibi eminim. Ama bu konuşmanın konusu benim uzun süreli bir bağlılığı sürdürebilme yeteneğim değil. Mesele aletimin seri tek eşlilik uygulayıp uygulamadığı. "Ve söylediğim gibi önümüzdeki hafta boyunca onu pantolonumun içinde tutacağım. Hazır başlamışken, aynısı senin için de geçerli."

"Bunun için endişelenmene bile gerek yok."

"Yani bu senin tarzını bozmayacak mı?" Asansör lobide yavaşlarken soruyorum.

Alay ediyor. "Sanki bu mümkünmüş gibi."

"Önümüzdeki hafta için gündemde sıcak bir randevu yok mu?"

Ellerini kaldırıyor ve on parmağını da kaldırıyor. "Benim için on ay oldu," diyor kapılar vınlayarak açılırken sertçe.

Lobiden geçip sipariş ettiğim Uber aracının beklediği Lexington'a doğru yürüyoruz. Onun için kapıyı açıyorum, o da kayarak geçiyor. Ben de onu takip ettim ve arabaya bindik. Aramızdaki her şey yeniden normalleşiyor, sanki gariplik tünelinden çıkmışız ve artık sadece biz varız.

"İlişkisiz on ay mı demek istiyorsun?" Ayrıldığımızdan beri kimseyle birlikte olmadığını bildiğim için soruyorum. Ama düşündüm de, herhangi bir randevudan da bahsetmedi. Öpüp söylemese de, iyi bir randevusu olsaydı muhtemelen bir şeyler söylerdi.

Başını iki yana sallıyor. "İlişki yok. Randevu yok. Öpüşme yok. Hiçbir şey yok."

Sekssiz on ay. Bu bir ömür gibi. On günden fazla gittiğimi sanmıyorum. Belki en fazla on dört, ama iki hafta zor geçti. Oyuncaklarını çok çalıştırıyor olmalı.

Ah, lanet olsun. Şimdi Charlotte'u yatakta mor bir titreşimli tavşanla hayal ediyorum, bacaklarını açmış, eli on vitesli kumandayı çalıştırıyor, nefesi hızlı geliyor.

Zekice düşünceleri raydan çıkaracak bu fantastik görüntüyü kafama soktuğun için teşekkürler beyin.

Bazı günler erkeklerin akıllarında sürekli seks varken nasıl olup da bir şeyler başardıklarını merak ediyorum. Aslında, erkeklerin tüm zaman boyunca nasıl tek bir iş bile yapabildiklerini merak ediyorum. Ayakkabılarımızı bağlamayı ve saçlarımızı taramayı başarmamız bir mucize.

Sonra aklıma geldi. Onun kanepesindeki öpücük. Sokaktaki öpücük. Neredeyse bir yıldır ilk öpücükleriydi. *Benim öpücüklerim*. Uzun zamandır öptüğü ilk erkek olmam beni mutlu ediyor. Buna sevinmem hiç mantıklı olmasa da. Ayrıca Charlotte'u sahiplenme duygusunun içime işlemesi de mantıklı değil. Onu başkasının öpmesini istemiyorum.

Yani, gelecek hafta için değil tabii ki.

Tüm bu sahiplenme olayı bununla ilgili.

"Bu arada," diyor araba dükkana vardığında, "bu nasıl bitiyor?"

"Biz mi?"

Başını sallıyor. "Sahte nişan."

"Sanırım sahte bir ayrılığımız var," diyorum, her ne kadar bunun sonunu düşünmemiş olsam da. Belki de başlangıcını da senaryolaştırmadığım içindir. Her şey pantolonumun koltuğunda uçuyordum.

Kendimi bildim bileli hayatımın bir parçası olan New York'taki bu kurumun pırıl pırıl cam kapılarına ulaştığımızda, "Hafta sonunda mı?" diye soruyor.

"Evet, gerçek bir sahte ayrılık," diye vurguluyorum, anlaşılmayı mühürlemek için ona yüzük almadan önce. Son kullanma tarihi olan bir yüzük, tıpkı şimdi sonunu planladığımız bu sahte ilişki gibi.

Gerçek son.

* * *

Katharine'in evinde bir saat içinde Charlotte hakkında öğrendiğim şeyler: El ele tutuşmayı seviyor.
Kolunu belime dolamayı seviyor.

Parmaklarını saçlarımda gezdirmeyi seviyor.

Rol yaparken oldukça eli sıkı davranıyor - metot oyunculuğuna olan bağlılığı düpedüz etkileyici.

Aynı zamanda kusursuz bir zevke sahip ve platin bir bant içine yerleştirilmiş prenses kesim iki karatlık bir pırlanta seçiyor. Babamın sağ kolu Nina'ya, "Bu her zaman istediğim yüzük," diyor ve Charlotte'un mutluluktan havalara uçacağına yemin ediyorum. Kadının sesi kesinlikle yüzü kızarmış bir gelin adayı gibi çıkıyor.

Nina ıslıl ıslıl gülümsüyor. Uzun boylu, ipek bir bluz ve gri bir etek giymiş, kahverengi saçlarını topuz yapmış. "O zaman cam ayakkabının size tam olarak uyduğundan emin olalım," diyor ve yüzüğün ölçüsünü almak için mağazanın arka tarafına doğru gözden kayboluyor.

Nina kulak kesildikten sonra "Sen bir profesyonelsin," diyorum. Charlotte elini küçümser bir şekilde sallayınca, "Hayır, cidden. Kendinden geçmiş nişanlı rolünü çok iyi oynadığın için yakında Oscar alacaksın."

Parmaklarını cam bir vitrinin üzerinde gezdiriyor ve sanki performansı önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. "Elmasları severim. Bu benim için işi kolaylaştırıyor."

"Ah, yani bu Dürüst Charlotte iş başında mı? Ve Dürüst Charlotte mücevherleri seviyor?"

Başını sallıyor. "Dürüst Charlotte prenses kesimlere ve platine bayılır. Arkadaşım Kristen geçen yıl nişanlandığında onun için çok heyecanlandım ve prenses kesim pırlantasına bakmaktan kendimi alamadım. Muhteşemdi ama daha da önemlisi çok mutluydu ve deliler gibi aşıktı. Bir nişan yüzüğüne sevinmek sahte bir duygu değil," diyor gözlerimin içine bakarak. Gözlerindeki samimiyeti görebiliyorum - şu anda o kahverengi gözler tamamen kuralsız.

Kendini adama fikrini seviyor. Belki bana değil. Ama genel olarak.

Bu duygunun gerçekliği benim için neredeyse çok büyük. Şaka yapmalıyım. "Ya serçe parmak yüzüğü olsaydı? Ya sana kocaman taşlı altın bir serçe parmağı yüzüğü almak isteseydim? Bu senin tarzına uyar mıydı?"

Daha yakına eğilir ve kaşlarını oynatır. "İpucu için teşekkürler, snookums. Şimdi sana düğün hediyesi olarak ne alacağımı biliyorum."

Nina yüzüğün on beş dakika içinde hazır olacağını söylemek için geri döndü. "Teşekkür ederim. Sabırsızlanıyorum," diyor Charlotte ve artık ciddi olduğunu biliyorum. Nina'ya bir çeşit gerçeği söylüyor.

Ama yalan söylüyorum ve bu beni biraz aptal gibi hissettiriyor. Nina'yı yıllardır tanırım, hatta biz küçükken Harper ve bana bakıcılık bile yapmıştı. Katharine's Park Avenue'de küçük bir butik olarak açıldığında babamın ilk çalışanıydı. Bir satış görevlisiyken yıllar içinde yükselmiş ve o dükkan uluslararası bir işletmeye dönüştükçe başkan yardımcılığına kadar yükselmiş. Babam sık sık Nina ve annemin son otuz yıldaki önemli iş kararlarının çoğunda kendisine yardımcı olduklarını söylerdi. Onlar onun *kilit danışmanlarıydı*.

Nina, gözlerini kaçırın Charlotte'a, "İkiniz için çok heyecanlıyım ve onu tek dizinin üstüne getiren kadın olduğun için çok mutluyum," diyor. Nina kalçasını elmas tenis bileziklerinin sergilendiği vitrine dayıyor ve bana dönerek koluma hafifçe vuruyor. "Evleneceğine hâlâ inanamıyorum."

"Ben de kendimi çimdiklemek zorunda kalıyorum, her şeyin gerçek olduğunu hatırlatmak için," diyorum ve kolumu çimdikliyorum, içimdeki suçluluk tohumlarını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Yalan söylemenin beni yiyip bitirmesine izin veremem. Her şey iyi bir amaç için ve kimse zarar görmüyor. Ayrıca, dünya tarihinde derhal bir nişanlıya ihtiyaç duyan ilk erkek ben değilim.

"Senin beş yaşında vahşi bir çocuk olduğun zamanları dün gibi hatırlıyorum," diyor Nina, gözlerinde nostalji parıldıyor.

"Babamın beş yaşındaki o çılgın çocuk olarak mağazayı ziyaret etmeme izin verdiğine inanamıyorum," diyorum ve bu lüks mekânda geçirdiğim onca saati hatırlıyorum. Buranın içini ve dışını biliyorum. Beş kat sofistike, ışıltılı ve ihtişamlı. Pırlantalar ışıltılı cam vitrinlerin arkasında ve mermer kaidelerin üzerinde parıldıyor ve bordo halı o kadar gür ki kıvrılıp üzerinde uyumak istiyorsunuz.

Ya da üzerinde daireler çizin, ki ben çocukken öyle yapardım.

Nina parmağını bana doğru sallayarak, "Çok gergindin," diyor. Gülümsüyor ve bunu yaparken gri gözleri kırışıyor.

"Tam olarak ne kadar vahşiydi?" Charlotte soruyor. Ses tonunda muzip bir merak seziyorum. Bana hızlıca bir bakış atıyor ve ne yaptığını anlıyorum; hiç beklemediğim bir anda beni kızdırmak için yem arıyor.

Nina cevap verirken keyifle gülüyor. "Küçük Spencer ele avuca sığmaz biriydi. Bir keresinde, annesi şehir dışındaki akrabalarını ziyarete gittiğinde, Spencer'ın babası onu açılıştan bir saat önce mağazaya getirdi ve bu küçük şeytan çocuk

Hemen tüm kasaların etrafında vınlamaya ve zıplamaya başladı" diyor ve göstermek için elleriyle havada bir yol çiziyor.

Charlotte kahkaha atarken ben yüzümü buruşturuyorum. "Bunu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum."

"Bu, yaratmaya çalıştığı tahribatın sadece başlangıcıydı. Bir keresinde mağazadaki maraton turlarından biri sırasında bir yakut kutusunu devirdi. Başka bir sefer de vitrindeki kadife astarı kapıp pelerine dönüştürmüştü," deyince Charlotte'un dudakları eğlenerek seğiriyor. "Ama," diyor Nina gözlerini kısarak ve bir parmağını kaldırarak, "bir çözümüm vardı."

"Benadryl?" Charlotte şakacı bir şekilde soruyor, sonra elimi sıkıyor. Ne olacağını bildiğim için içimden inliyorum.

"Keşke babası bir toplantıyla meşgulken onu uyutabilseydim. Onun yerine, sokağın aşağısındaki süslü evcil hayvan aksesuarları dükkanına gittim, bir tasma aldım ve kadife pantolonunun halkalarına taktım."

Charlotte'un eli ağzına gidiyor, ben de alnımı avucuma dayıyorum. İşte orada. Artık asla unutamayacağım bir hikâye. Neyin daha kötü olduğunu bilmiyorum.

-Tasma ya da kadife.

"Onu mağazada tasmayla mı gezdirdin?" Charlotte soruyor, her kelimedede acele etmiyor, sesinde merak var.

Nina çözümünü gurur duyarak başını sallıyor. Bir köpeğe komut verir gibi bacağının yan tarafına vuruyor, sonra alçak bir ısıklık çalıyor. "*Hadi oğlum,*" diyor, kahkahaları içini titretiyor. "Bayıldı. Küçük bir Cocker Spaniel gibi benimsedi."

"İnanılmaz. Sanki içinde dışarı çıkmayı bekleyen bir köpek varmış gibi," diyor Charlotte, başını eğlenerek sallayarak.

Kadınlar şakalaşmaya devam ederken gözlerimi deviriyorum. "Ama hepsi öyle değil mi? Erkekler yani," diyor Nina.

Charlotte başını sallar. "Köpekleri sevmem iyi bir şey."

"Ayrıca, ya ona tasma takacaktık ya da bu küçük yaramazın tüm elmas kutuları kırması riskini alacaktık. Gerçi yıllar geçtikçe yumuşadı. İyi anlamda," diyor Nina yanağını okşayarak. "Ve şimdi daha da iyi bir şekilde olgunlaşıyor, değil mi?" diyor, son sözleri yutkunan ve gerilmiş gibi görünen Charlotte'a yöneliyor. Gözleri açılıyor ve ben donup kalıyorum.

Kahretsi

n.

İşte bu

kadar.

Bu Charlotte'un boğulduğu andır.

"Sence de öyle değil mi?" Nina, hareketsiz duran Charlotte'u kışkırtarak devam eder.

Yanaklarında kırmızı çizgiler oluşmaya başlar ve gerçeği kusmak üzeredir. Her şeyi saçma sapan beyaz bir fiyonkla bağladığı kocaman bir itirafla ağzından kaçırmak. Mücevher seçiminde başarılı olabilirdi ama bu onun ışıltılı, mücevher seven kalbi için kolaydı. İşin zor kısmı bu ve belli oluyor. Kahretsin, gözlerindeki dehşetten belli oluyor mu?

Dudakları hareket etmeye başlıyor ama ses çıkmıyor. Elini sıkıyorum, konuşma sırasının onda olduğunu hatırlatmak için. Ama eğer kelimeleri oluşturamazsa, benim devreye girmem gerekecek. Bir şekilde gergin bir gülümsemeyi başarıyor, sonra Nina'ya göz kırpmaya ve sonunda konuşmaya başlıyor. "Aslında o hâlâ bir zebani. Eğer o tasmayı tutarsan, onu iyi bir şekilde kullanabilirim."

Nina başını geriye atar ve kıkırdar. Bir elini Charlotte'un koluna atıyor ve "Yeni nişanlıların yaramaz enerjisine bayılıyorum" diye fısıldıyor.

Yüzüğü kontrol etmek için bahane uyduruyor ve Charlotte bana bir bakış atıyor. "Kimliğimizi ifşa edeceğimi sandın, değil mi?"

Başparmağımı ve işaret parmağımı kaldırıyorum. "Vazgeçmeye bu kadar yakındın, değil mi?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Belki de kıvrınmanı istedim."

"Seni şeytan kadın," diyorum kısık gözlerle.

Parmaklarını kolumda dans ettiriyor. "Ya da belki de sadece senin tasmalı olduğun fantastik görüntüyü işliyordum," diyor, kanaryayı yemekle kalmayıp kuşun tüm ailesiyle ziyafet çeken kedi gibi bakarak. "Elime tutuşturduğu en iyi mühimmatın bu olduğunu biliyorsun. Tasmalı Spencer hikayesi. Ama sana Cocker Spaniel dediğinde daha da iyi oldu," diyor, dudaklarının köşesi "yakaladım" sırtışıyla yukarı kıvrılıyor.

"Ne diyebilirim ki? Sanırım o zamanlar bile bir köpektim." En azından tekrar rahat nefes alabiliyorum.

"Hâlâ hoşuna gidiyor mu? Tasmayla gezdirilmek?" diyor, beni kışkırtarak. "Bu senin benden müstehcen, kirli şeylere katılmamı isteme şeklin mi?"

"Hayır. Bu fantastik hikâyenin nereye kadar uzandığını sorma şeklim, böylece barda, Nick'le, Kristen'la ya da kız kardeşinle dışarıdayken bundan bahsetmek istersem doğru anlamış olurum," diyor köpek gezdirme taklidi yaparak.

Ama ben işlerin böyle gittiğini görmüyorum. Hem de hiç. Sadece bu senaryoların nasıl oynanmasını istediğimi bilsin diye, daha yakına eğilip saçlarını omzundan uzaklaştırıyorum ve fısıldıyorum, "Bağlanacak biri varsa, o da sensin. Ve bu bir tasma ile olmayacak. Bir eşarpla, çoraplarla ya da o siyah seksi

Seni o kadar ıslattım ki üstünü değiştirmek zorunda kaldın. Onu bileklerine sarardım, güzelce ve sıkıca, sonra sana dokunmam için bana yalvarana kadar arkandan tuttururdum."

Nefesi kesilir.

Titriyor ve vücudundan bir ürperti geçiyor. Gümleğimin önünü kavırıyor, parmak uçları bir düğmenin etrafında kıvrılıyor. Ve lanet olsun... Bağlanma fikri hoşuna gidiyor. Bunu havada hissedebiliyorum. Protonların ve elektronların uğultusunda. Vücudundan yayılan cinsel enerjide.

İçime çekiyorum.

Kimya gibi kokuyor.

Ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum, çünkü bırakın onu bağlamayı, onu becermeyi bile düşünmemem gerekiyordu.

Neyse ki Nina birkaç dakika sonra yüzükle geri dönüyor. "En özel müşterilerim için acele bir boyutlandırma işi," diyor gülümseyerek. Charlotte elini uzatıyor, ben de pırlantayı yüzük parmağına geçiriyorum ve bir an için gözleriyle buluşuyorum. Bunun benim kadar gerçeküstü olduğunu düşünüp düşünmediğini anlamaya çalışıyorum - ben, New York'lu playboy, bir yüzük takıyorum.

Geçici bir tane bile olsa.

Belki bu onun için de gariptir.

Yüzünü incelerken, ciddi ifadesinden ilk kez nişan yüzüğü takacak olmanın nasıl bir duygu olduğunu anlayamıyorum. Sonra büyük, kahverengi gözlerinde bir hüznün titreşimi görüyorum. Kalbim sıkışıyor ve on ay önce kalbini kıran bir adamla nişanlanmak üzere olduğunu hatırladığını anlıyorum.

İyi ki onu o şekilde gösteren ben olmayacağım. Onu bu şekilde incitecek gücüm yok.

Yanağına hızlı bir öpücük bırakıyorum, sonra platin kartımı veriyorum ve yüzük için on bin dolara yakın para harcıyorum. O gece işe gittiğimizde yüzüğü takmadı.

CH A P T E R T E N

Ertesi gün öğleden sonra, küçük beyaz bir topun havada süzölüşünü ve yaklaşık on beş metre ötedeki sahte çimlerin üzerine düşmesini izliyorum.

"Dostum, berbatsın," dedim

Nick'e. "Bunun farkındayım."

Başka bir top alır, onu tee'nin üzerine koyar ve sopasını sallar. Temas ettiğinde top o kadar yükseğe fırlıyor ki neredeyse siyah ağın tepesine çarpacak, ardından Hudson Nehri üzerinde bir rıhtım gibi aşağıya uzanan uzun yeşil yola çarpacak. Golf sahasının yanında iki beyaz akşam yemeği yolcu gemisi demirlemiş ve üstümüzde mavi gökyüzünden başka bir şey uzanmıyor. Chelsea Piers'dayız, golf oyununu geliştirdiği yerde.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama yeni patronunun senin vuruşlarından çok etkileneceğini sanmıyorum. Belki onun yerine bizimle softball oynamaya ikna edebilirsin."

Alay ediyor. "Pek mümkün değil. Adam golfe kafayı takmış durumda ve söylentilere göre sahada ona ayak uyduran dizi yapımcılarına daha iyi zaman dilimleri veriyormuş."

"Bu delilik. Ama eğer bu doğruysa, daha az omuza ihtiyacın var. Daha çok kalçaya ihtiyacın var," diyorum ona, çünkü lisede golfle uğraşmıştım. Bu konuda pek konuşmam. Çok kibirli görünüyorum. Ya da çok yaşlı. Ama dostuma yardımcı olacaksa, onun için eski golf beceri kitabını çağıracağım.

Nick yüzünü kaldırıp siyah hipster gözlüklerinin ardından bana bakıyor, kahverengi saçları alına dökülüyor. "Sakin bana göstermek için ellerini kalçalarımaya koyayım deme."

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak gülüyorum. "Bunun asla olmayacağına güvenebilirsin," diyorum bir sonraki hamlesinin önünden çekilirken.

Bu sefer daha iyisini yapıyor ve top çimlerin üzerinden düzgün bir şekilde yaylanıyor.

"İşte böyle," diyorum. "Bunu bir sonraki bölümünüze yazın. Bay Orgazm'ın arkadaşı, yeni patronunun önünde golf vuruşuyla kendisini utandırmaktan kurtarıyor."

Nick Hammer televizyon dünyasında bir rock yıldızı. Lisedeyken, defterinin üzerine eğilmiş, internette yayınladığı müstehcen çizgi romanları çizen sessiz bir inekti. On yıl sonra, yeteneğini ve konseptini bir animasyon TV şovuna dönüştürdü - *Bay Orgazm'ın Maceraları*, kablolu yayın ağı Comedy Nation'da gece geç saatlerde yayınlanan komik ve müstehcen bir şov. Kahraman, kadınlara orgazm zevki bahşeden animasyon bir pelerinli savaşçıdır. Lisedeyken Nick'in dileklerini gerçekleştirdiğine eminim. Şimdi, sanat hayatı taklit ediyor ve tam tersi. Hâlâ sessiz bir tarafı var ama kadınlar onu fark ediyor. Gençlik günlerimizden beri ağırlık çalışıyor, kollarını kendi tasarladığı dövmelerle süslüyor ve sonunda karşı cinsle konuşmaya başlayacak cesareti buldu. Sonuç mu? Saf sihir. Adam tam bir erkek kedi ve sanırım gözlükleri ve mütevazî "bir zamanlar inektim, şimdi bir yıldızım" kişiliği de kadınları etkilemesine yardımcı oluyor.

"Peki önerdiğiniz bu hikâyede *geliş* tam olarak nasıl bir rol oynuyor?" diye soruyor kuru bir sesle.

Omuz silkiyorum ve omzuna vuruyorum. "Bilmiyorum. Bu yüzden sen, adamım, yazarsın. Os'ların diziye nasıl uyum sağlayacağını bulmak senin işin. Hikâyeden bahsetmişken, bir konuda yardıma ihtiyacım var," diyorum, bu öğleden sonra onu görmek için yaptığım bu hızlı sapmanın özüne inerek.

Sopasını yere bırakıyor ve parmağını kıvrıyor. "Buna G noktası deniyor. Bir kadının içinde bulabilirsin. Tam doğru açıyla vurduğunuzda, daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalır. Başka bir şey ister misin?"

Esprisine müzik olsun diye davul tokmağı vuruyormuş gibi yapıyorum, sonra da ona yeni geçici ilişki durumumdan bahsediyorum.

İçinde bulunduğum duruma güldükten, kahkahalar attıktan ve kıkırdadıktan sonra soruyor: "Sağdıcın olmamı isteme şeklin bu mu? Düğün de sahte mi olacak?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Düğün olmayacak. Asla. Ama ihtiyacım olan şey bu. Gelecek hafta sonu softball maçımız olduğunda babam da orada olacak, alıcısı da. Tek istediğim ondan hoşlandığımı biliyormuşsun gibi davranman. Eğer konu açılırsa, şaşırmış ya da şüphelenmiş gibi davranma." Benim

Babam Katharine's'in sponsor olduğu karma bir softbol takımını yönetiyor ve bu yıl hem Nick'i hem de beni takımına aldı. Nick'in softbol vuruğu golf vuruşundan çok daha iyi.

Direktifimi anlamış gibi birkaç kez başını salladı, sonra çenesini sıvazladı. "Şunu doğru anlamama izin ver. Söylemeye çalıştığın şey, senin son saçmalıklarını destekleyebilecek kapasiteye sahipmişim gibi davranmam gerektiği. Tamam. Sanırım bunu yapabilirim."

Gözlerimi deviriyorum. "İşte bu yüzden sana güveniyorum. Alaycılığın dipsiz kuyusu."

"Seninkiyle eşleşiyor," diyor sırtarak.

"Bu akşam yemeğe çıkacağım için gitmem gerekiyor. Seni sonra yakalarım."

Bana seslendiğinde dışarı çıkmaya başlıyorum. "Bu artık Charlotte'a asılamayacağım anlamına mı geliyor?"

Omuzlarım bir an için geriliyor ve o ateşli sahiplenme duygusu bir intikam duygusuyla geri dönüyor, tıpkı gökyüzünden inen kırmızı kuyruklu bir şahin gibi, koca kıçlı pençelerini savuruyor. Kendime şaka yaptığını hatırlatıyorum. Yaptığı şey bu. Ve ben en ufak bir kıskançlık ya da sahiplenme içinde değilim. Şahin güvercine dönüşüyor. "Sadece önümüzdeki bir hafta kadar," diyorum. "Sonra tamamen senin olacak."

Ama bu kelimeler ağızımdan çıkarken yanlış geliyor. Benim değilse bile, *onun* olamaz. Ve ben lanet olası bir barış kuşu değilim.

"Her zaman ikinizin sevimli bir çift olacağınızı düşünmüşümdür," diyor şeker gibi bir sesle.

Ben uzaklaşırken, sahte öpüşme sesleri çıkarıyor. Öpüşen ağaç şarkısını söylediğinden oldukça eminim ve bu kesinlikle onu dikiz aynasına koymam için bir işaret.

Ayrıca, bu gece için karaktere bürünmem gerek. Çünkü bunların hepsi rol.

Daha fazlası değil.

CHAPTE RELEVEN

Biftek lezzetli, Sezar salatası lezzetli ve kırmızı şarap yumuşak. Sohbet gibi.

Şimdiye kadar çok iyiydi. Mücevherler, özel okullar, softball ligleri ve havanın ne kadar güzel olduğu. Onunla kaçmayı heceleyebilir misin?

Restorana vardığımızda Offerman'ların hepsi müstakbel gelinime ve bana gerekli 'tebriklerini' sundular, o yüzüğünü parlattı ve kadınlar oohed ve aahed. Kız kardeşim de öyle. Onun tebrikleri hepsinden daha büyüktü; beni sevgi dolu, kız kardeşçe mengenesine çekerken ve kulağıma zar zor duyulacak şekilde nefes alırken sarılması da öyle, "Beni kandıramazsın. Ama ben senin arkadayım."

Sanırım bir sihirbazı kandıramazsın. El çabukluğunu tespit etmek için eğitildi ve benimkini saniyeler içinde fark etti.

"Teşekkürler. Sana borçluyum."

"Biliyorsun. Özellikle de on yaşımdaki Noel Baba olayı için seni hâlâ affetmediğimden beri," diye tısladı, sonra dağıldı ve kameraya gülümsedi.

Ancak *Metropolis Life and Times*'tan gelen muhabir pek bir şey anlamamış gibi görünüyordu ve McCoy'un yerindeki özel odada da uzun süre kalmadı. Stajyer olduğundan şüpheleniyorum, bu da bunun bir tür şişirme haber olacağını doğruluyor. Genç bir adam, babama ve Bay Offerman'a aile şirketinin el değiştirmesiyle ilgili birkaç soru yönelttikten sonra klanın birkaç fotoğrafını çekip gitti. Muhtemelen yatma vaktini kaçırmamak için.

Turta kadar kolay.

Şimdi, bembeyaz masa örtüleri, meşe masaları, yumuşak aydınlatması ve takım elbiseli garsonlarıyla klas ve ambiyans yansıtan bu şehir merkezindeki et restoranında yemeğimizi bitiriyoruz. Bıçağımı fileto mignon'un üzerinde kaydırıyorum ve görüş alanımın köşesindeki bir şeye iki kez bakıyorum. Bay Offerman'ın en büyük kızı Emily karşımda oturuyor. Uzun siyah saçlarından bir tutamı savuruyor ve bana bakıyor.

Uh-oh.

Bu bakışı tanıyorum. Kadınların barın öbür ucundan sizinle flört ederken attıkları türden bir bakış. Endişe içimi titretiyor. Şimdi de kirpiklerini mi kırıştırıyor?

Bakışlarımı kaçırarak biftekten bir ısırık alıyorum, çiğniyorum ve kabaca yutuyorum. Şarap kadehimi kapıyorum ve kırmızı sıvıdan biraz daha içiyorum. Ayakkabımın ucunda bir şey kayıyor.

"Genç Bir Kadının Ayağı" gibi hissettiren bir şey. Hayır.

Hayatta olmaz.

Emily benimle ayak oyunu mu oynuyor? Göğsüm sıkışıyor.

Ayağımı çekiyorum.

Kız kardeşim yüksek sesle gülüyor.

Kokuşmuş küçük şakacı. Emily'nin yanında oturuyor.

Annem Harper'a dönüyor ve ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Komik bir şey mi var?"

Başını sallıyor, kırmızı at kuyruğu sırtışını dizginlerken zıplıyor. "Sadece duyduğum komik bir fıkrayı hatırlıyorum."

"Paylaşmak ister misin? Yoksa uygunsuz mu olur?" diye soruyor annem, sesi nezaketle karışık. Bu yemeğin babam için de iyi geçmesini istiyor. Çamura saplanıp kalmış biri değil. Eğer Harper'ın iyi ve temiz bir esprisi varsa, annem bunu duymak isteyecektir. Kadın gülmeyi seviyor.

Kız kardeşim çatalını bıraktı. "Bu tamamen uygun. Hatta şu anda Spencer için mükemmel," diyor Harper, gözleri bana dikilmiş bir halde. Boğazını temizliyor. Tüm masanın dikkatini üzerine çekti. Dimdik oturuyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor çünkü neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Sırrımı saklayacağını söyledi ama aynı zamanda Noel Baba'nın gerçek olmadığını ve beşinci sınıf öğrencisi olarak ona inanmak için çok büyük olduğunu söylediğinden beri bana sopa göstermenin bir yolunu arıyordu. Islak gözleri ve ağlamaklı yüzüyle, en büyük hayalini yıktığım için benden intikam alacağına yemin etti.

İntikamını şimdi almasa iyi olur. Eğer öyleyse, amca diye ağlayana kadar onu baş aşağı trambzandan sarkıtacağım. Oh, bekle. Bu on yaşındaki Spencer'ın düşüncesi idi. Olgun ben bunu *asla* yapmaz. Onun yerine, bir dahaki sefere eve bir kız getirdiğinde eski aile fotoğraf albümünü çıkaracağım. İkinci sınıftaki saç kesimini göstereceğim. Kendi yaptığı.

"Duymak için sabırsızlanıyorum," diyorum sandalyemde arkama yaslanarak.

Devam et, kardeşim.

Çenesini kaldırıyor ve esprisine başlıyor. "Ray Charles neden arkadaşlarını göremiyor?"

"Neden?" Bayan Offerman kaşlarını çatarak merakla soruyor. Kendi kendine, "çünkü o kör," diyor ve cevabı önceden almış olmaktan memnun görünüyor.

Kız kardeşim duraksıyor, başını eğiyor ve gözlerini bana diyor. "Çünkü o evli."

Harper bütün masayı güldürüyor. Yani, 20 yaş üstü kalabalığı. Bay Offerman'ın kızları pek kıkırdamıyor ama Harper'ın onları eğlendirmesine gerek yok. Gecenin erken saatlerinde pop müzikten ve daha iyi selfie çekmek için ipuçlarından bahsederken onları avucunun içine aldı.

-Video selfie'ler.

"Sence bu yakında sana da olacak mı Spencer?" diye soruyor kız kardeşim, çenesini ellerinin arasına alıp kirpiklerini kırıştırtarak bana bakarken.

O tam bir şeytan.

Ayakkabımı masanın altındaki Harper'a yaklaştırıp onu tekmelemeye çalışırken, "Hayır, Charlotte iyidir," diyorum. Yani ayağına hafifçe vurmaya. Ama onun yerine Emily bağırıyor.

"Ah, acıttı," diye sızlanıyor.

Oh lanet olsun. Yanlış kız.

"Ne oldu canım?" Bayan Offerman bakışlarını en büyük kızına çeviriyor. Ufak tefek bir kadındır ve yemeğin çoğunu aile üyeleriyle ilgilenerek geçirmiştir.

Emily sinirli bir şekilde, "Biri beni masanın altından tekmeledi," diyor.

Annesi o dikkatli mavi gözlerini masanın benim tarafıma çeviriyor, tekmeleyen suçluyu arıyor. İçim ürperiyor. Şimdiden her şeyi berbat ettiğime inanamıyorum ve bunların hepsi kız kardeşim yüzünden.

Olası bahaneler arasında koşturuyorum, ama bir tanesine tutunamadan Charlotte söze giriyor ve özür dilemek için elini kalbinin üzerine koyuyor. "Çok özür dilerim Emily. Benim yüzümden oldu. Spencer beni delirttiğinde onu masanın altından tekmeliyorum.

Ve bir erkek olarak bunu sık sık yapıyor, ona hala tapıyor olmama rağmen. Ama bu sefer ayağım kaydı ve sana tekme attım. Özür dilerim," diyor en tatlı gülümsemesiyle ve onu öpebilirim. Onu öpebilirim.

Ben de öyle yaptım. Elimi yanağına koyuyorum. "Bunu hak ettim. Beni kontrol altında tutmanı seviyorum, tatlı ayıcığım," diyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

O da beni birkaç saniyeliğine öpüyor, iffetli, tatlı bir öpücük, ama öyle bile olsa, bir masa dolusu insanı unutmam için neredeyse yeterli. Tek istediğim bu sahte öpüşmeden daha fazlası. Daha fazla dil, daha fazla dudak, daha fazla diş.

Daha fazla

iletişim.

Daha fazla o.

Tam da isteyemeyeceğim bir şey.

Alkışlar başladı. Öpüşmeyi bitirdiğimde kız kardeşimin tezahüratlara öncülük ettiğini görüyorum. "Siz ikiniz çok tatlı bir çiftsiniz. Düğün ne zaman?"

Oh.

Şu detay.

Annemin gözleri heyecanla parlıyor. "Evet, yaz düğünü mü olacak?"

"İlkbaharı düşünüyoruz," diyor Charlotte, bir kez daha sorunsuz bir şekilde dizginleri ele alarak. "Belki Mayıs'ta. Belki bir sanat galerisinde. Ya da bir müzede. Modern Sanat Müzesi'nin düğünler için çok güzel heykel bahçeleri var."

"Ah, muhteşem bir yer olurdu," diyor Bayan Offerman, tekmeleme olayı şimdi çok çok uzak bir galakside. Kızları onu görmesin diye elini ağzının kenarına kapatıyor. "Evlenmelerine daha yıllar olsa da, şimdiden düğünleri için yer bakmaya başladım. Ama asla çok erken başlayamazsınız."

Bay Offerman elini onun elinin üstüne koyar. "Bu senin için iyi bir hobi, canım. Seni mutfaktan çıkarır."

Omurgamı dikleştiriyorum. Burada ellili yaşlarda mıyız? "Mutfaktan çıkmak mı?"

Babam boğazını temizliyor, sesi benimkinden daha gür çıkıyor. "Kate, heykel bahçesi hakkında ne düşünüyorsun?" diyor anneme ve bu benim dudaklarımı büzmeme için bir işaret oluyor. "Modern Sanat Müzesi'ni her zaman sevmişsindir."

"Burası muhteşem bir yer ve bence Charlotte ve Spencer'ın düğünü nerede yapılırsa yapılsın çok güzel olacak. Charlotte, annenle yakın olduğunuzu biliyorum ama ihtiyacınız olan her türlü planlama yardımı için buradayım. Düğünlere bayılırım."

Bayan Offerman tekrar ağırlığını koyarak bakışlarını Charlotte'a kilitledi.
"Annen çok heyecanlanmış olmalı. Bunu senin için planlayacak mı?"

Charlotte'un yüz ifadesi şaşkınlaşıyor ve kaşlarını çatıyor. "Eminim yardımcı olacaktır."

"Elbette yardım edecek, canım. Yardımdan fazlasını yapar.

Yakınlarda mı?" "Ailem Connecticut'ta yaşıyor."

"Bu özel günün planlanmasına yardım etmekten başka ne yapıyor olabilir ki?" Bayan Offerman, Charlotte'un annesinin uyanık olduğu her saati çiçekçilere emir yağdırarak ve gösterişli resepsiyon salonlarında emirler yağdırarak geçirdiği bir senaryodan başka bir senaryoyu kavrayamıyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle konuşuyor.

Charlotte, "İşiyle oldukça meşgul," diyor.

"Oh. İş mi?" Bu kadının kafasını karıştırmış gibi görünüyor. "Ne iş yapıyor?" "New Haven'da bir hastanede cerrah."

Bayan Offerman'ın kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor, gözleri plaj topu büyüklüğünde açılıyor. "Ne kadar ilginç. Peki ya babanız?"

"O bir hemşire," diyor Charlotte ve ses tonu o kadar kuru ki çatlamaya başlıyorum ama sesimi bastırıp dudaklarımı bir kez daha kenetlemeyi başarıyorum.

"Gerçekten mi? Ben de doktor olduğumu sanıyordum?" diyor annem, gerçekten şaşırmış bir şekilde, çünkü Charlotte şu anda yalan söylüyor. Bütün bu kahkahaları boğazımda tutmak beni öldürüyor, kesinlikle öldürüyor.

Charlotte alnına bir şaplak atar. "Benim hatam. Hemşire olarak başladı ama annemin teşvikiyle yükselip doktor da oldu." Bu kez tüm gerçeği söylüyor ve Bayan Offerman'ın yüzündeki ifade paha biçilemez. Sanki daha önce hiç erkek bir hemşire duymamış gibi, hele de karısının ısrarıyla doktor olan birini hiç duymamış gibi. Bay Offerman daha da şaşkın görünüyor.

Sessizlik yayılır. Masa bir an için sessizleşir. Özel odadaki tek ses bardakların şingirtisi ve çatalların porselenlere çarparak kaymasıdır.

"Mutlu çiftin şerefine," diyor babam, kadehini kaldırarak masayı kadın ve erkek rolleri hakkında daha fazla konuşmaktan kurtarıyor.

"Duyduk duymadık demeyin. Düğünü kim sevmez ki? En sevdiğimiz şey, değil mi?" Bay Offerman babama göz kırparak şöyle diyor: "*Şimdi işimizi besleyen şeyi kutlayan iki adam olduk.*"

Kızları soda kadehlerini kaldırıyor, ben de şarap kadehimi kaldırıyorum ve önce Charlotte'la tokuşturuyorum. Masanın altından hafif bir *gümbürtü* gibi belli belirsiz bir ses geliyor. Bana sırtıyor ve yüz ifadesinde çok özel bir şey var, bir sırrımız olduğunu söyleyen bir şey. O zaman ne olduğunu biliyorum.

öyle. Çünkü bu sefer kimin kime dokunduğuna şüphe yok. Ayak parmakları ayakkabımın üstünden kayıyor. Sonra alt bacağım boyunca. Şimdi daha yukarıda ve Charlotte'un ayak parmaklarının bacağımda bu kadar iyi hissettirmesi çılgınca, gerçekten çılgınca.

Elini tutup onu banyoya çekmek, duvara yaslamak ve eteğini yukarı kaldırmak istediğim türden bir iyilik. Bu gece ne tür bir külot giydiğini ve tahrik olduğu için çoktan ıslanıp ıslanmadığını keşfettiğim türden.

Ama bu. Olamaz.

Olmaz. Şaraptan olmalı.

"Yarın MoMA'ya gitmeliyiz," diyor Bayan Offerman anneme. "Emily gelecek yıl üniversitede sanat tarihi okumayı planlıyor." Emily bu fikre katılmıyormuş gibi bir kaşını kaldırıyor. "Sen de bahçelere bakabilirsin, Kate."

Annem, her zamanki diplomat tavrıyla, "Ne güzel bir fikir," diyor.

Bayan Offerman, Charlotte ile göz göze gelir. "Bize katılmak ister misiniz?" "Kesinlikle." Charlotte elimi sıktı. "İkimiz de orada olacağız."

"Sabırsızlanıyorum" diyorum, çünkü başka bir cevap parçalanmama neden olabilir.

Şarabımı bitiriyorum ve sohbet başka bir yöne doğru ilerlerken Charlotte'un ayağı da ayakkabısının içine giriyor. Minnettarım, çünkü bir ayaktan tahrik olursam, ilk gençlikteki tahrik seviyesine geri dönmediğimden emin olmak için kendimi kontrol ettirmem gerekebilir.

Tatlı ve kahveden sonra kız kardeşimi masadan uzaklaştırdım, onunla konuşmak için diğerlerinden yeterince uzağa çektim. "Harper, cidden. Benim tarafımda olmalısın. Onu servis etmeye çok yaklaştıydın."

"Oh, lütfen. Eğlenmiyordum. Sadece eğleniyordum. Arkanı kolladığımı biliyorsun, her zaman da kolladım" diyor, sanki aksini düşünmem delilik olurmuş gibi. Ama delilik bu hafta sonu yeni normalim gibi geliyor.

"Biliyorum. Sadece bu işte benimle birlikte ol. Bana karşı değil," diyorum sesimde bir tutam çaresizlikle. Kimi kandırıyorum ki? Bu bir çizgi değil. Tam bir porsiyon.

Gülüyor. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda çok acınası oluyorsun. Sekiz yaşındayken beni tırabzanlardan sallandıran Spencer nerede?"

Şok olmuş gibi bir ifade takındım. "Bu olay olduğunda altı yaşında olduğunu sanıyordum?" "Daha da kötüsü." Sarılmak için beni kendine çekti. "Sorun yok. Seni ispiyonlamayacağım.

Ama umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

"Merak etme. Ben hallederim."

"Öyle olsa iyi olur. Ve dikkatli olsan iyi edersin." Sesini tehditkâr bir fısıltıya çeviriyor ve gömleğini kavırıyor. "Ama bir gün, hiç beklemediğin bir anda, Noel Baba'nın intikamını alacağım." Kavrayışı sıkılaşıyor ve sesi daha da kısılıyor. "Saat 10'a dikkat et, Emily sana bakıyor. Şimdiden sana karşı kötü hisleri var."

Emily masadan kalkıyor ve elindeki telefona bakıyor.

"Yanlış," diyorum kucaklaşmayı keserken. "Ekрана dalmış, muhtemelen arkadaşlarıyla mesajlaşıyor."

Ama ablamın yanılmadığı ortaya çıktı, çünkü Emily şu anda kesinlikle bana bakıyor. Gözleri benimkilere takılıyor ve dili dışarı fırlayıp dudaklarını yalıyor.

Harper gülüyor, sonra hayali pençelerini sallıyor. "Miyav. Kedi kavgası kokusu alıyorum."

Başımı sallıyorum. Charlotte kadın kavgası yapacak bir tip değil.

Sahte nişanlım Emily'nin yanından geçerken genç kız gözlerini Charlotte'un üzerinde gezdiriyor, sanki onu inceliyor ve saldırmak için bekliyor. Eli dışarı fırladı ve Charlotte'un kolunu yakaladı. Kahretsin, Harper haklıydı. Yumruklaşmalar başlamak üzere. Bir an için bu sahnenin ortaya çıkışını izlemekten duyduğum hayranlık ile kavgayı durdurma dürtüsü arasında kalıyorum.

"Aman Tanrım, ayakkabılarına bayıldım," diyor Emily, yüzünde hayranlık dolu kocaman bir gülümsemeyle. "Nereden aldın onları?"

Vay be. Emily sadece Charlotte'un ayakkabılarını kontrol ediyordu. İkisi moda, kıyafetler ve tasarımcılar hakkında konuşuyor ve Charlotte tüm bunları büyük bir ustalıkla hallediyor.

Bugün neden kendinden şüphe ettiğini bilmiyorum.

Harika biri. İsteddiği zaman sahte nişanlım olabilir.

CH A P T E R T W E L V E

Charlotte derin bir nefes alır. Elini alnına sildi. "O performanstan ve bu uzun günden sonra bir içkiye ihtiyacım var," diyor taksiye bindiğimizde. "Ya da iki tane."

"Sen de ben de." Parmak eklemlerimle dizine dokunuyorum, sonra şoföre şehir merkezine gitmesini söylüyorum. "Bu arada, *hemşire*. Harika."

Yumruklarımızı tokuşturuyoruz. "Ve bu bir yalan bile değildi. Bu sadece, nasıl desek, gerçeğin gecikmiş bir itirafıydı."

"Dürüst olmak gerekirse, bu geceki teslimatınla mükemmel zamanlama için sana A veriyorum."

"Teşekkür ederim," diyor şakacı bir şekilde. "Karnemi dört gözle bekliyorum." Ona bir tane uzatıyormuş gibi yapıyorum.

Açma taklidi yapıyor, sonra okuyor. "Görüyorum ki tam not almışım."

Başımı sallıyorum. "A artı. Hemşire yorumu ekstra kredi olarak sayılır. Gördün mü?" Sanki işaret ediyormuşum gibi görünmez karneye parmağımı saplıyorum.

Gülüyor ve kolumu tutuyor. "Kendime engel olamadım. Yorumları çok eski moda."

Annem çocukken Harper ve benimle evde kalırdı, bu yüzden bir annenin ev dışında çalışmasına veya çocuklarla ilgilenmesine tamamen varım. Onun için hangisi uygunsa. Annem bizi büyüttü ve aynı zamanda babama iş konusunda danışmanlık yaptı. Tüm bunlar olurken babam ona bazı açılardan bir kraliçe, bazı açılardan ise eşitmiş gibi davrandı. Bir kadın hangi seçimi yaparsa yapsın böyle olmalı.

"Eski moda demişken, Gin Joint'i denemek ister misin?" Chelsea'de, özellikle cinle yapılan eski moda içkileriyle övgüler alan yeni bir barın adını vererek soruyorum.

"Evet. Sabah altıdan beri ayaktayım," diyor, sonra dudaklarını eski günlerdeki bir film yıldızı gibi büzüyor ve boğuk, seksi bir tonda konuşuyor. "Ama hâlâ bir gece içkisi içme havasındayım."

Kısa süre sonra kırmızı bir kapıdan geçerek, tepeden gelen yumuşak, boğucu müziğin ve şarap kırmızısı, kraliyet mavisi ve koyu mor kadife koltukların bulunduğu bahçe seviyesindeki bir bara giriyoruz. Mekânın zengin, karanlık ve karamsar New Orleans tarzı bir ambiyansı var.

Charlotte bir kanepeye çöküyor, çantasını yanına bırakıyor, rahatladığı her halinden belli oluyor. İkimiz için sipariş veriyorum, onun için eski moda ve benim için buzlu bir burbonla dönüyorum.

"Dürüst Charlotte'a," diyorum kadehimi kaldırarak.

"Cocker Spaniel Spencer'a," diyor ve bir yudum alıyor. İlk yudumdan sonra inliyor ve bardağına vuruyor. "Bu harika. Bir dene."

Bardağı bana uzattı, ben de bir yudum aldım. Tat alma tomurcuklarım bir şaka yapıyor. "Vay canına.

Tariflerini çalabilir miyiz?"

Gülüyor. "Tıpkı Speakeasy'ye gittiğimiz zamanki gibi," diyor, gözleri birlikte nasıl işe başladığımızı hatırlayarak parlıyor. Şehir merkezindeki yeni bir barın açılışında Boyfriend Material'ın satışını kutluyorduk. Barın imza kokteyli olan ve marketlerde satılan paketlenmiş bir içecek olarak büyük bir hit haline gelen Purple Snow Globe'u sipariş etmiştik. O kadar güzeldi ki, ikimiz de aynı anda içkilerimizi işaret ederek "Hadi bu tarifi çalalım" demiştik.

"Jinx, bana bir içki borçlusun," dedik hep bir ağızdan.

Bu, planlarımızdaki anlaşmayı mühürlemişti. Üniversitedeyken bira züppeleriydik ve partilerde bir gün kendi barımızı açacağımız ve kaliteli bira ile fiçidan çıkan bira arasındaki farkı ayırt edebildiğimiz için bu işte çok başarılı olacağımız şakasını yapardık. Özel bir yetenek sayılmazdı ama yine de bizi harekete geçiren şey buydu.

Mezun olduktan sonra, yakın arkadaş kalmamıza rağmen iş açısından farklı yönlere gittik. Ben kendi uygulamamı başlattım, Charlotte ise Fortune 500 şirketlerinden birinde iş geliştirme alanında iyi bir iş buldu. Ancak çalışma saatleri çok acımasızdı, ortam çok acımasızdı ve bir gram bile keyif yoktu. Mutsuzdu ama bunun içinde debelenmemeye kararlıydı, bu yüzden sevdiği şeyi yapmak için planlar yapmaya başladı.

eğlenceye, sosyal olmaya ve arkadaşlarla takılmaya dayalı bir iş. Haber verdiğinde, fıçı bira içmemeye yemin ettiğimiz gece konuştuğumuz şeyi yapmaya hazır olup olmadığını sordu.

"Yıllık ikramiyelerimi biriktiriyordum. Benimle şehir merkezinde bir bar açmak ister misin?"

Satıştan gelen parayla dolup taşan ve yeni bir maceraya hazır olan ben, saniyeler içinde evet demiştim. "Bara çocukken sahip olduğumuz köpeklerin adını verebilir miyiz?"

"Tabii ki."

Gerisi tarih oldu. Şanslı Nokta kârlı ve üç lokasyona genişledi ve birlikte işletmekten büyük keyif alıyoruz.

Gin Joint dolarken Charlotte ve ben işteki ilk günlerimizi anıyoruz. Kapı açılıyor ve daracık kot pantolonlar ve sonsuza kadar uzanan topuklu ayakkabılar giyen bir grup güzel, seksi kadın içeri doluyor. Aklımın bir köşesinde bir parçam onları kontrol etmemi söylüyor ama bu düşünce ortaya çıktığı anda kayboluyor.

Charlotte eski moda viskisini bitiriyor, tam da benim burbonum kaybolurken. Yıllar boyunca en unutulmaz müşterilerimiz hakkında konuşurken saniyelere geçiyoruz. Sohbet özgür ve kolay ve bana arkadaş olarak neden bu kadar iyi çalıştığımızı ve bir daha öpüşme pratiği yapmazsak arkadaşlığımız için neden çok daha iyi olacağını hatırlatıyor. Çünkü bundan vazgeçmek istemiyorum. Yanında en çok kendim olabildiğim kişi o ve burada onunla takılmaktan hoşlanıyorum. Bradley Dipstick varken bunu pek yapmazdık.

Charlotte aklımı okuyabiliyormuş gibi mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve "O ahmakla birlikteyken seninle bunu yapmayı özlemişim" diyor.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Başını eğiyor ve bana bakıyor. "Gerçekten mi?" Yüzündeki ifade şaşkınlık ve merak dolu. "Yani işe yarıyor, öyle mi?"

"Ne işe yarıyor?" Merakla sordum.

Bir parmağını saçımın kenarında gezdiriyor. "Zihnini okuyabilmek için kafana yerleştirdiğim cihaz," diyor alaycı bir ciddiyetle.

Gülüyorum ve omzunu sıkıyorum. "Beni yakaladın. Bir sonraki tur benden." "Bütün gece senden olsa iyi olur."

"Evet, öyle. Ve evet, ben de bunu özledim - sen onunla birlikteyken seninle takılmayı."

"Senin evine gitmek. Tıka basa dizi izlemek, jelibon ya da limonlu şeker yemek ve birlikte en iyi gittiğine karar verdiğimiz şeye bağlı olarak tekila ya da şarap içmek."

"Şeker-likör eşleştirmelerinde gerçekten oldukça becerikliyiz."

"Öyleyiz." Charlotte mutlulukla iç geçiriyor ve neredeyse bana sarılacakmış gibi yaklaşıyor. "Kulağa tuhaf gelebilir ama onu o kadınla sevişirken yakaladığım için mutluyum. Onunla bir ev satın almak büyük bir hata olurdu. Sanki biri beni kolluyor gibiydi, garip bir şekilde. Kulağa çılgınca geliyor mu?"

"Hiç de değil."

"Onunla birlikte olsaydım - onunla nişanlı olsaydım ve onunla yaşasaydım - bunu seninle yapamazdım."

İlk başta takılmayı kastettiğinden eminim. Ama elinin bacağıma değdiğini hissettiğimde, başka bir şey mi demek istediğini merak ediyorum.

Aşağıya baktım, avuç içi uyluğuma yayılmıştı. *İlginç*. Açıkçası bunun ne zaman olduğundan ya da neden daha önce fark etmediğimden emin değilim ama eli sıcak ve iyi hissettiriyor ve sanırım bana dokunmasına alışıyorum. Belki de bu yüzden son birkaç dakikadır sohbet ederken bana dokunduğunu fark etmedim. Ellerin vücutumda olmasına çabucak alıştım.

Garson kız yanımıza geldiğinde Charlotte onu çağırıyor ve bir cin tonik sipariş ediyor. Beş dakika sonra geldiğinde, Charlotte'un eli artık kalçamda durmuyordu. Hareket ediyordu. Bacağım boyunca küçük çizgiler çiziyor ve bu artık sadece elleşme değil. Bu tamamen başka bir şey.

Hazırlıksız yakalandım ve Charlotte'un bu tarafına tamamen hazırlıksızdım.

-Gece, mesai sonrası Charlotte, şu anda seyirci olmamasına rağmen sanki birlikteymişiz gibi bana çok dokunuyor.

"Spencer," diyor, sesi dalgalı ve mutlu, "birlikte iş yaptığımız için çok mutluyum."

Tamam, bu mantıklı. Hayatın güzel olduğundan bahsettiği o mutlu-şanslı çakırkeyif ruh hallerinden birinde. Bununla başa çıkabilirim. İçkisinden bir yudum alıyor, bardağı bırakıyor ve yaklaşıyor. O yaklaştıkça parmak uçları da bacağımın üst kısımlarına doğru ilerliyor.

Vay be.

Ne bu el hareketini ne de izlediği bu ince yolu bekliyordum. "Evet. Ben de."

Parmakları pantolonumun kumaşına sürtünüyor. Daha arkadaş canlısı o l u y o r . Çok daha dostça. *Bu içkiler ne kadar sert?*

"Bu işe başlamadan önce çok mutsuzdum ve şimdi yaptığım işi seviyorum" diyor ve kalçamdaki eli birdenbire kendi aklına sahip oluyor. Ya da

Kendi hormonlarını. Çünkü sikime giden tek yönlü bir yolda. Sanki biri bardaki ıstıyı yükseltmiş gibi. "Bradley'le birlikte olmadığımı başka neden memnunum biliyor musun?"

"Neden?" O çevik, hevesli parmaklar yaklaşırken dikkatlice soruyorum. *Ateşler* içindeyim. Boynum sıcak. Saçlarım alevler içinde kalabilir. Şu anda kutup kapaklarını eritebilirim.

"Çünkü seninle rol yaparken harika vakit geçiriyorum," diyor ve sağ göğsü koluma bastırıyor. O kadar yumuşak ki, göğüslerinin ellerimde nasıl hissettiğini, hassas etinde daireler çizen parmaklarıma nasıl tepki vereceğini, bir meme ucunu ağzıma aldığımda çıkaracağı sesleri bilmek için can atıyorum.

Meme uçları dudaklarımdan nasıl da sertleşiyor. İşte yine yapıyorum.

Tam olarak olmamam gereken yerde.

Parmakları inç değil, santimetre değil, şimdi aletimin dış hatlarından milimetre uzakta.

Ne yapacağımı biliyorum ama aynı zamanda hiçbir fikrim yok. İçgüdülerim bana hangi hareketleri yapacağımı, nasıl dokunacağımı, nasıl öpüşeceğimi, nasıl sevişeceğimi söylüyor. Ama sanki oyun kitabından bir sayfa eksik. Hatta koca bir bölüm. Çünkü burası Charlotte ve durumumuz tuhafın da ötesinde. Biz arkadaşız ve iş ortağıyız. Sevişmeyen sahte sevgilileriz. Dün ayıktık ve öpüşme alıştırmaları yapıyorduk, bu gece ise seyircilere gösteri yapıyorduk.

Şimdi tüm bahisler kapandı. Sadece biz varız ama yine de birbirimize dokunuyoruz.

İkimizin de beyin gücü en üst seviyede değil. Ben çakırkeyifim ama onun kafası çok iyi. Bütün bu ısrarlı temas buradan geliyor olmalı. Sanki bar bizi baştan çıkarmaya, üzerimizde büyü yapmaya çalışıyor. Hava karanlık ve etrafımızdaki herkes birbirine dokunuyor; kollar belde, eller cepte, dudaklar ensede. Gin Joint kirli düşüncelerle titreşiyor. Gece yarısının ve karanlıktan sonra seksin vaadiyle atıyor.

Parmakları ereksiyonuma dokunduğunda nefesim göğsümden kaçıyor. Gözleri parlıyor, sanki bir hediye açıyormuş gibi ve bir kadının tam olarak böyle hissetmesini istiyorum, ama Charlotte'un tam olarak böyle hissetmemesi gerekiyor.

"Charlotte," diyorum, sesim sert bir uyarı gibi çıkıyor.

"Spencer," diye fısıldıyor, son harfin üzerinde dururken dudakları büzülmüş ve seksi. Bunu yaptığımda tek görebildiğim dudaklarının sikimin üzerinde olduğu, sarışın

Saçları bacaklarıma dökölüyor, başı aşığı yukarı sallanıyor. Bu muhteşem bir görüntü ve çok da tehlikeli.

Başını omzuma yaslayıp ellerini kucağına götördüğünde tempo yeniden değişiyor.

Sanki ışıık düğmesini kapatmış gibi.

"Sadece seninle takılmayı seviyorum," diyor, gözleri uykusu varmış gibi dalgalanıyor.

"Benim de hoşuma gidiyor," diye mırıldandım. "Ve sen yorgunsun."

"Biliyorum. Uzun bir gündü. Yastığım beni çağırıyor."

Harika. Lanet olası harika. Ben tahrik oldum, o ise uyuklamaya başladı. Elleri sakinleşti, dokunaklı yanı azaldı ve ben kocaman bir ereksiyonla ve en iyi arkadaşımın kadife bir kanepede yanıma sokulmuş günah gibi seksi vücuduyla baş başa kaldım.

On beş dakika sonra bir taksiye bindik. Şoföre Charlotte'un adresini veriyorum, çünkü mutlu, çakırkeyif, yorgun arkadaşımın eve sağ salim gittiğinden emin olmak istiyorum. "Lexington" kelimesi ağzımdan çıktıktan sonra ona bakmak için dönüyorum ve her şey vahşi bir bulanıklık içinde gerçekleşiyor.

CHAPTER THIRTEEN

Kolları boynuma dolanıyor ve ağzı benimkini kapıyor. Beni öfkeyle öpüyor, bir fırtına gibi, gökyüzünden yağan öpücüklerden oluşan bir şimşek fırtınası, ısı, kıvılcımlar ve gök gürültüsüyle patlıyor.

Vızıldıyor. Bunu gevşek, durgun hareketlerinde, uzuvlarının yumuşaklığında ve nefesinin kesilmesinde hissedebiliyorum. Dudaklarında cin tadı alıyorum ve likörün tadı hayatımda Charlotte'la karıştırıldığı zamankinden daha güzel olmamıştı. Onunla ilgili her şey duyularımı bombardımana tutuyor; tadı, kokusu, nefesi. Teninde bal kokusu alıyorum - bana gösterdiği koleksiyondan bal çiçeği kullanmış. Onunla ilgili bu küçük ayrıntıyı, bu sarhoş edici kokunun nereden geldiğini bilmek damarlarımdaki kanın kükremesine neden oluyor. Yarın nasıl kokacağını bilmek istiyorum. Ertesi gün tadı nasıl olacak. Duştan çıktığında vücuduna hangi kokuyu süreceğini ve bunun beni de çılgına çevirip çevirmeyeceğini.

Bu bal kokusu muhteşem. Baş döndürücü ve büyüleyici ve tamamen *ona ait* ve ertesi gün ve bir sonraki gün ne sürerse sürsün beni aynı şiddetle tahrik edeceğini biliyorum, çünkü o çok çekici.

Özellikle de dudağımı böyle emdiğinde. İnliyorum ve kollarımı ona dolayarak daha da yaklaşıtıyorum. Üzerime tırmanıyor, bizi caddede sürüklerken taksinin arkasında bana biniyor, gece geç saatlerde Manhattan'ın ışıkları kırbaçlıyor.

Dumanlı bir iniltiyle adımı tekrar söylüyor. Kırmızı dudaklarından çıkarken orgazm sesi gibi geliyor. "*Spencer*. Seni istiyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Sende

Dünkü öpücükten sonra çok ıslandım. Şu anda da çok ıslağım. Yaptığın her şey beni tahrik ediyor."

Oh Tanrım. Oh cehennem. Oh, beni kendimden kurtar.

Hiçbir yolu yok. Frene basmam lazım. Bu araba kontrolden çıkıyor. Alev alev yanarak kaza yapacak. Durdurmak zorundayım.

"Charlotte," diye uyarıyorum ve onu üzerimden sıyırmaya çalışıyorum ama bu da ne şimdi? Eteğini yukarı kaldırdı ve kendini sikimin dış hatlarına yerleştirdi ve bu en yüksek derecede tatlı, kutsal olmayan bir işkence. Ona bakarken sertçe nefes alıyorum. Taksi bir ışıktta yavaşlıyor ve ikimiz de taksi şoförünün üç adım ötede olmasını umursamıyoruz. O bana sürtünürken tenimde cızırdayan saf ısıdan başka hiçbir şey umurumda değil. Islak külotu ereksiyonuma sürtünüyor ve dudakları her yerimde, beni parçalamaya çok yaklaşan şehvetli bir saldırı gibi. Ağzı boynuma, çeneme, çeneme ve kulağıma doğru ilerliyor. Dişlerini kulak mememin üzerinde kaydırıyor ve ısıtıyor.

İnliyorum ve kalçalarını daha sıkı kavriyorum. Buna bayılıyorum. Yaptığı her şeyi seviyorum. Dilini kulağımın kabuğuna değdiriyor ve ben de beyaz bayrağı sallayıp yenilgiyi kabul edebilirim çünkü zayıf noktamı buldu ve bunu biliyor gibi görünüyor. Beni oradan öpüyor ve dilinin her hareketi beni daha da sertleştiriyor, onu evine götürmek, yatağına atmak, içine girmek ve beni bir öpücükle çıldırtabiliyorsa, benim de onu aletimle zevk çığılıkları attırabileceğimi göstermek istememe neden oluyor.

Kalçalarını kaldırıp tekrar üzerime atlıyor ve fısıldıyor: "Seni kanepemde hissettiğimde çılgına döndüm. Tamamen vahşileştirdi."

Eli aramıza giriyor ve sikimi kavriyor.

Elektrikleniyorum. Pantolonumun içinden bana dokunduğu için her santimim binlerce watt güçle vızıldıyor. Gözleri saf, dizginlenemez bir şehvetle parlıyor, sanki benden ne kadar çok olduğunu ve umarım beni ne kadar çok istediğini fark ediyor. Kahretsin, her şeye sahip olmasını istiyorum.

Şu anda.

"İçimde nasıl hissettiğini bilmek istiyorum," diye mırıldanıyor.

Binlerce cevap kafamı dolduruyor. *Şimdiye kadar yaşadığın her şeyden daha iyi hissettirecek. Pantolonumun fermuarını aç, ellerini sikimin etrafına sar ve seni hayatının yolculuğuna çıkarmama izin ver. Yıldızları göreceksin, dağlar yerinden oynayacak ve yer sarsılacak.*

Yine de en basit cevap, söylemek için can attığım cevaptır.

Tanrım, şu anda seni çok fena becermek istiyorum.

Ama neyse ki dudaklarımdan dökülen kelimeler bunlar değil. Her nasılsa, beynimin mantıklı kısmı daha iyisini biliyor. İçimdeki beyefendi dışarı çıkmak için savaşıyor, yukarı doğru kıvranmayı başarıyor ve kontrolü erkek fahişeden geri alıyor.

Charlotte'un kafası güzel ve ben kafası güzel Dürüst Charlotte'tan faydalanmayacağım.

"Sarhoşsun, Snuffaluffagus. Hadi sana pijamalarını giydirelim ve yatağına yatıralım," diyorum onu üzerimden kaldırmak için kalçalarından tutarken.

O daha hızlı. Hızlı hareket ediyor, beklediğimden daha çevik bir şekilde koltuğuna yerleşiyor. "Sarhoş değilim" diye alay ediyor ve bu şaşırtıcı derecede net ve berrak bir şekilde çıkıyor.

Şu anda bu noktayı tartışmayacağım. Sarhoş ya da değil, bu çok riskli bir andı. Taksi bir sonraki ışıkta yavaşlıyor ve o yüksek sesle esniyor, ağzını kapatıyor. Başını omzuma yasladı. Kısa süre sonra kapısını açıyor, onu yatağına taşıyor ve ayakkabılarını çıkarıyorum. Gözleri kapanırken bir şeyler mırıldanıyor.

"Su," dedim. "Suya ihtiyacın var."

"Mmm. Kulağa çok lezzetli geliyor," diyor uykulu bir şekilde.

Mutfağa gidip soğuk bir bardak dolduruyorum ve ona getiriyorum. "Otur," diyorum ve yatağına geri dönmeyi başarıyor. Bardağı ona uzattım. Çoğunu içti. "Hepsini iç. Komodininin üzerine bir bardak daha bırakacağım. Gecenin bir yarısı işemek için uyandığında onu iç."

Başını sallayarak bardağı yere bıraktı. Kollarını bana doladı ve beni yatağa çekti. Beni yanına çekmeye çalışıyor.

"Gitmem gerek."

"Benimle kal. Lütfen," diyor yumuşak, rahat yatağı okşayarak. "Sadece yanımda uyu. Tek istediğim bu."

Onun yanında mı uyuyacaksın? Bu ereksiyonla mı? Vahşi elleri vücudumun her yerinde gezinirken mi? Hayatta olmaz. O kadar güçlü değilim. O kadar iyi değilim.

"Gitmem gerek. Kedimi beslemem lazım." Kulağa dünyanın en saçma bahanesi gibi geliyor ama aslında doğru.

Gözlerinde bir acı parıltısı var. Belki de hayal kırıklığı. Sonra geçiyor ve hafifçe gülümsüyor. "İyi geceler, Kaptan Nişanlı. Kukuya benim için bir öpücük ver."

Oh, kesinlikle çok isterdim.

Başı yastığa çarpıyor ve saniyeler içinde horluyor. Çıkardığı küçük sesler çok sevimli. Başımı kaşıyorum - nasıl oluyor da

Horlamaları çok mu sevimli? Ama öyle. Ayağa kalkıp karanlıkta ona bakıyorum, ay ışığı örtülerinin üzerinden süzülüyor, panjurların arasından çapraz bir desen çiziyor. Sarı saçları beyaz yastığının üzerine yayılmış, bluzu omzundan aşağıya doğru kayıyor, kiraz kırmızısı sütyeni ortaya çıkıyor ve elbisesinin eteği kalçalarına kadar iniyor. Onu filmlerdeki gibi soyabilirim ya da kıyafetleriyle bırakabilirim.

Onu soymak bir ihlal gibi hissettiriyor. Onun yerine, yapacağımı söylediğim şeyi yapıyorum. Bir bardak su doldurup komodinin üzerine bırakıyorum. Ecza dolabını açıp her ihtimale karşı iki aspirin alıyorum ve bardağın yanına koyuyorum. Kâğıt arıyorum ve mutfağında bir Post-It not defteri ve mutfak eşyaları çekmecesinde bir kalem buluyorum.

Yazıyorum: *Sabah iki aspirin ve kalktığında beni ara. Akşamdan kalmayı önleyecek son adım için seni dışarı çıkarmam gerek.*

Gidiyorum ve kendime hakim olduğum için bir takdirname kazanmalıyım. Çocuklar Komitesi'yle irtibata geçip bu gece direnç kategorisinde neler başardığımı onlara bildireceğim. Sabahleyin bir altın madalya ve açıkçası zorluk seviyesi göz önüne alındığında bir ödül töreni bekliyorum.

Lexington'da yanımdan bir taksi geçiyor ama ben onu durdurmak için kolumu havaya kaldırmıyorum. Bunun yerine güneye dönüp eve yürüyorum, çok ama çok blok ötede olmama rağmen. Takside en iyi arkadaşımın beynini sikmek istediğim o beş dakikadan uzaklaşmak için zamana, boşluğa ve mesafeye ihtiyacım var.

Bu şehir aklımı Charlotte'tan uzaklaştırmalı, bu yüzden onu içime çekiyorum - meyve ve çiçek satan bodegalar, yağlı erişte sunan Çin restoranları, her şeyi ve her şeyi satan yirmi dört saat açık eczaneler. Şehri boydan boya geçiyorum, etrafım insan kalabalığıyla çevrili, çoğu gece geç saatlere kadar dışarıda.

Ama gecenin birinde kapımı açtığımda, hâlâ heyecanlıydım. Yürüyüş işe yaramadı. Deli gibi azmıştım. Charlotte Viagra almışım gibi hissediyorum ve bu sertleşme en iyi arkadaşımı bu kadar kötü arzuladığım için acımasız ve olağandışı bir ceza.

Fido miyavlıyor, sonra beni selamlamak için uzanıyor, patilerini bacağıma koyuyor. "Aç mısın?"

Kuyruğu seğiriyor. Mutfığa gidiyorum, çantasını açıyorum ve biraz kedi maması alıyorum. Tamamen doğal, organik, atalarınız gibi yiyebileceğiniz bir mama. Harper onu aldığımda, mağazadan alınan mamaların

kesmezdi. Adamım buna bağımlı; belki de kendini kaplan gibi hissettiriyordur.

Kaseyi yere koyuyorum ve yerken mırıldanıyor. Adam bir kase kuru mama ile o kadar tatmin oluyor ki, içimde bir kıskançlık düğümü oluşuyor. Harika. Şimdi kedimi kıskanıyorum çünkü onun hayatı benimkinden daha basit. *Kendime not: Yarın markete git ve biraz perspektif sipariş et, çünkü seninkini kaybediyorsun.*

Banyoya gidiyorum. Yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım ve geceyi geride bırakmaya çalıştım. Bakın, sarhoş bir kızı geri çevirmek zor değil, çünkü bu çok yanlış. Ama bilinmeyen bir nedenden dolayı onu geri çevirmek zordu. Söylediği o şeyler. Kırmızı dudaklarından dökülen o kötü, kirli kelimeler. Vücudumda bir yol açtılar. İçimde bir şeyleri harekete geçirdiler. Bir arzuyu. Bazı istekler.

Sokaktaki öpücük bir şeydi.

Koltuğundaki seans tamamen farklıydı.

Ama taksi bambaşka bir şeydi. Bir şehvet roketi gibi patladı, her yöne ateş etti, üzerime atladı, tırmandı, bana sürtündü.

Her şeyi

istedim. Onu

istedim.

Hâlâ da öyle.

Soyunuyorum ve kıyafetlerimi dolabımdaki sepete atıyorum. Çırılçıplak yatağa giriyorum, ışıkları kapatıyorum ve iki elimi başımın arkasına koyuyorum. New York'ta Cumartesi gecesinin geç saatlerine ait belli belirsiz sesler altı kat yükseklikten bile pencereden süzülüyor. Arnavut kaldırımlı sokaklarda tıkırdayan ayakkabılar, kahkaha atan arkadaşlar, durup müşteri indiren, sonra da başka müşteriler alan taksiler.

Tüm bunları düşündükten sonra bile hala delicesine tahrik oluyorum.

Bu ereksiyonla ne yapmam gerekiyor? Çivi mi çakayım? Tahta mı çakayım? Bu bir ceza ereksiyonu gibi. Kendi kan kaynağı var.

Gözlerimi kapatıyorum, sıkıyorum ve avuçlarımı kafatasımın arkasına bastırarak direniyorum.

Çünkü oraya gidemem.

Ona otuzbir çekemem. Yapamam. Yapmayacağım. O kadar ileri giderek arkadaşlığımızı mahvetmeyeceğiz. Zaten yapmamız gerekenden fazlasını yaptık ve daha ileri gidersek, bu gece barda iyi olduğunu söylediği her şeyi kaybederiz.

O benim istikrarlı, güvenilir, harika arkadaşım. Bana cehennemi yaşıyor, beni güldürüyor ve onu becererek kaybetme riskini göze alamam.

Ya da onu becermeyi düşünmeyi.

Ama burada ölüyorum. Cildim yanıyor ve beynim tekrara takılı kaldı.

-Seks, seks, *seks*.

Yirmi dört saatlik bir vardiyaya kaydolmuş gibi bugün fazla mesai yapan bu ısrarcı ereksiyon hakkında bir şeyler yapmalıyım. Oturma odasına gidip dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve yatağıma dönüp ekranı açıyorum.

Kadınlar. Bir sürü kadın. Ateşli lezbiyen pornosu. İhtiyacım olan şey bu. Son iki gündür yaşadığım sağanak şehvetten tamamen uzak bir şey. Çorap giymiş iki ateşli hatunun birbirini becermesi gibi. Benim için Tumblr gifleri olmasın lütfen. Bana video lazım ve nerede bulacağımı biliyorum.

Saniyeler içinde, siyah çoraplar ve jartiyerler içinde muhteşem bir kızıl saçlı loş bir oturma odasına girer. Mükemmel. Dizüstü bilgisayarı örtülerin üzerine park edip çıplak bedenimi yatağıma uzatıyorum, başımı birkaç yastığa dayıyorum, böylece ön sıradaki koltuğun tadını çıkarabiliyorum.

Ateşli bir esmer ona katılır, sadece beyaz baldırlar ve topuklu ayakkabılar giymektedir. Bu işimi görür, çok teşekkür ederim. Aletimi elime alıyorum ve okşuyorum. Avuç içimi şaftımdan aşağı doğru hareket ettiriyorum, önce hafifçe sıyrıyorum, ağır ve ağrıyan toplarım kadar.

Tam da doktorun emrettiği şey. Bu pisliğin her saniyesinden zevk alacağım. Tutuşumu sıkılaştırıyorum. Aletim avucumun içinde zonkluyor ama kadınlar koltuklarına geçip sevişmeye başladıklarında yakın bir rahatlama yolunda olduğum için heyecanlıyım.

Bu mükemmel, çünkü ikisi de Charlotte'a benzemiyor. Öpüşüyorlar ve ben bu çıplak güzellikleri izlerken tenimin her yeri daha da ısınıyor. Ağızları birbirini yiyor ve kızıl saçlı olan esmerin dolgun, yuvarlak memelerini avuçlarının içine alıyor. Esmer inliyor ve parmaklarını kızılın am dudakları arasında kaydırıyor. Esmerin parmağının tüm o ıslaklığın üzerinde gezinmesini izlerken şortum kalınlaşıyor.

Nefesim kesiliyor ve inliyorum. Yüksek sesle.

Aminin ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hayal ediyorum. Güzel, kaygan ve uyarılmış. Parmaklarımın üzerinde nasıl hissedeceğini.

Kalçalarımı oynatıyorum, daha hızlı pompalıyorum. Diğer elim karnıma doğru hareket ediyor. Parmak uçlarım kendi düz meme ucuma değiyor ve kendimi o kadar kaptırıyorum ki dünyanın geri kalanı yok oluyor. Sadece ben, bedenim ve ekrandaki kadınlar var ve ben yumruğumu beceriyorum.

Kısa süre sonra kızıl saçlı dizlerinin üzerine çökerek partnerinin bacaklarını açıyor. Esmer koltukta arkasına yaslanıyor, kızıl saçlı onu yalarken ağzı bir iniltiyle açılıyor. Güzel, uzun, lezzetli vuruşlar.

"Evet," diyorum homurdanarak, gözlerim ekrana kilitlenmiş bir halde. Bu hatunlar sayesinde yardım eli cennetindeyim. Sikim bir gezintiye çıktı ve boşalmaya giden yolda hızla ilerlediğim için çok mutluyum.

Kendimi iki hatunun arasında kayarken, ikisine de hizmet ederken, birini yerken, diğerini sikerken hayal ediyorum. Hiçbir şey bundan daha iyi olamaz.

Ta ki üçüncü bir kişi sahneye girdiğinde işler astronomik bir şekilde kızışana kadar.

Sarı saçları ve kahverengi gözleri var ve o ilahi. At gözlüklerimi taktım, diğerlerini sildim, çünkü tek gördüğüm o. Seksi, güçlü ve tamamen büyüleyici. Başka tarafa bakamıyorum. Çok geçmeden, o artık o değil... o benim kızım... o Charlotte ve önümde çıplak ve ben diğer kadınları görmüyorum. Gözlerimi kapatıp daha sert ve daha hızlı sarsıldığımda gecemden kayboldular ve artık bununla savaşıyorum.

Bu savaşı kaybediyorum çünkü gördüğüm Charlotte.

Dün öğleden sonraki Charlotte değil, hatta bu akşamki Charlotte bile değil. Bu Charlotte yeni ve çıplak, yatağıma tırmanıyor, elleri ve dizleri üzerinde bana doğru sürünüyor - seksi, dolgun dudakları, yumuşak, tatlı karnı, güçlü bacakları ve güzel, sıcak, ıslak amı.

Benim için

ıslak.

Benim için

acıyor.

Şaftıma battı ve hepsi bu kadar.

Taşaklarım sıkılaşıyor, omurgam tutuşuyor ve titremeler içimi sararken gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve destansı bir iniltiyle Charlotte'un içine öyle sert boşalıyorum ki. Beni emip bitiren bir orgazm.

Nefes nefese kaldım.

Gözlerimi açtığımda Fido yatağımın ayak ucunda patisini yalıyordu. Patisini tüylü yüzünde gezdiriyor, sonra kulağının arkasına götürüyor. Yemek sonrası banyosunu bırakıp bana bakıyor, boncuk gibi sarı gözlerinde küçümseyen bir ifade var.

Bu benim cumartesi gecemin sonu. Kedim beni en iyi arkadaşımın

görüntüsü eşliğinde izledi.

"Tek kelime etme," diye tıslıyorum.

Çenesini kibirli bir şekilde kaldırarak
başka tarafa bakıyor. Ama sırrımı
saklayacak.
Onunki de bende kalacak, lanet olası küçük röntgenci.

CHAPTE RF O U R T E E N

Bunu yapmamışım gibi davranalım.

İnanılmaz bir özdenetime sahip olduğumu ve dün gece iş ortağımı düşünerek mastürbasyon yapmadığımı hayal edin.

Ertesi sabah Wendy's Diner'da çırpılmış yumurta, patates, kızarmış ekmek ve sade kahve sipariş ederken, fantezilerimde rol aldığını, bana bir kovboy kızı gibi bindiğini bilip bilmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Sonra gecenin bir yarısı ters kovboy kız, saçları omurgasından aşağı dökülüyor, ellerim kıkırda.

Bu sabah duşta da. O zaman ona oral seks yaptım ve dilime geldiğinde tadı kesinlikle cennet gibiydi. Yani, evet. Kaygan yokuşların olayı budur. İlk adımı atarsın ve bir bakmışsın, en yakın arkadaşına otuz bir çekmişsin.

Ama şimdi vagondayım. Düz ve dar. O üç sefer çok işe yaradı ve onu sistemimden çıkardım. Yüzde yüz. Scout'un onuru.

Kısa gri bir etek, mor bir tişört giyiyor ve saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde düğümlenmiş. Altında ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve sütyenini ve külotunu düşünmüyorum bile. Gördün mü? İyileştim.

"Ya sizin için?" diye sordu garson kız.

"Ben de aynısından alacağım. Ama iyi pişmiş olsun, yumurta yanık olsun" diyorum, o da başını sallayıp açık mutfağın önünden geçerek uzaklaşıyor.

Yan masamızdaki adam *New York Post* gazetesinin sayfasını çeviriyor. Bir aşçı ızgaranın üzerine tereyağı sürüyor ve cızırdıyor. Işıklar parlıyor,

Solmuş nane yeşili Formica masanın üzerindeki her çizdiği ve bej karo zemin üzerindeki her çentiği ortaya çıkarıyor.

Ertesi sabah, kapı zil sesiyle açıldığında benden birkaç yaş küçük bir dörtlü içeri giriyor. Çok uzun süre parti yapmışlar ve akşamdan kalma oldukları gözlerinden okunuyor.

Wendy's, Gin Joint'in gece büyüsüyle tam bir tezat oluşturuyor. Lokantanın havası pişmanlık kokuyor. Başkalarından mı yoksa Charlotte'dan mı geliyor bilmiyorum.

Peçetesini kurcalıyor.

"Başın hâlâ ağrıyor mu?" Bugün sessiz olduğu için soruyorum. Başını sallıyor. "Tamamen iyi."

"Su yardımcı oldu mu?"

Başını sallıyor. "Her zaman  yle."

"Güzel. Ama ne olur ne olmaz, akşamdan kalmalığı  nleme paketine ihtiya ımız var," diyorum, çünkü onu bu yüzden buraya getirmiştim. "  kili bir gecenin ardından hiçbir şey sizi lokanta yemeklerinden daha iyi toparlayamaz. Bu tıbbi olarak kanıtlanmış bir gerçek."

Belli belirsiz bir gülümsemeyi başarıyor ve garson kız elinde cezveyle hızla dönüp iki fincan dolduruyor. Charlotte ellerini onunkilere doluyor. "şimdi mi? Çok fazla içmemiş olmama rağmen." Ses tonu cansızdır.

Bunun beni caydırmasına izin vermiyorum. Ne kadar çok konuşursam, ne kadar çok şakalaşırsak, eski halimize dönme şansımız o kadar artar. "Geçen hafta Journal'da bir araştırma vardı-"

"Dün gece hakkında," diye söze başlıyor ve konuşmanın çarkları o    korkunç kelimeyle durma noktasına geliyor.

Ama  eviğimdir. Nasıl atlatacağımı ve ka acağımı bilirim. Elimi dur işareti gibi kaldırıp başımı sallıyorum. "Bunun için endişelenme."

"Ama-"

"Hayır, ama. Her şey yolunda."

"Söylemeye  alıştığım şey-"

"Charlotte, ikimiz de kokteyl içtik ve hey, anlıyorum. Bira gözlüğü taktığında sana daha iyi görünüyorum." Kendimi k  mseyen bir mizahla göz kırpıyorum çünkü az kalsın olacaklardan dolayı onun kendini kötü hissetmesini istemiyorum.

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ama hepsi bu. Bu sabah ruj sürmemiş. Neredeyse hiç makyaj yapmamış. Yine de güzel görünüyor. Gece ya da gündüz, yağmur ya da çamur fark etmez, hep öyledir.

"Cin g zl kleriydi, ama onlar olmadan da-"

Elini tutuyorum, kendi elimi etrafına doluyorum ve dostça bir hareketle sıkıyorum. Ona güven vermem gerekiyor. "Biz arkadaşız. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Hiçbir şey arkadaş olmamıza engel olamaz. Tabii bir gün tam bir dangalakla evlenmezsen. O yüzden bunu yapma," diyorum, alametifarikam olan sırtışıma göstererek ve elimin son on iki saat içinde üç kez ne yaptığını anlamasın diye umutsuzca bu konuşmayı *bizden* uzaklaştırmaya çalışarak.

"Tam bir kaltakla evlenme," diyor gözlerini kısarak ve bu benim Charlotte'um. Geri döndü ve tıpkı benim gibi. Dün gece takside yaşanan tuhaflığın ikimizin de sahip olduğu en iyi ilişkiyi rayından çıkarmasına izin vermeyecek. Gerçi tuhaflık doğru kelime olmayabilir. Daha çok sertlik, ıslaklık ve ateşlilik gibi. Onu düşünürken tam da kullanmamam gereken kelimeler bunlar. "Ama dün gece hakkında söylemek istediğim şey arkadaş olmamızla ilgili."

"Ben de!" Fazla hevesli bir şekilde "Ben de" diyorum ama o sihirli sözcükleri söylüyor. *Arkadaşlar. Biz.* Ne olduğumuzu gözden kaçırmamak için onlara tutunmalıyım. "Arkadaşlığımız benim için en önemli şey, bu yüzden arkadaş olmaya devam edelim."

Yüz hatları donuyor, sanki bir maske yerine oturmuş gibi. Yüzüğüyle oynuyor ve en tuhafı, yüzüğüyle oynamasını izlerken kalbim daha hızlı atıyor gibi geliyor. Şu anda takmak zorunda değil ama takıyor.

"Evet. Arkadaşlar. En önemli şey bu," diyor monoton bir ses tonuyla.

"Dün gece konuştuğumuz gibi, değil mi?" "Dün gece konuştuğumuz gibi, değil mi?"

Cin gözlükleri beynini bayıltma numarası yaptı. "Aşırı dizi izlemek, jelibon ya da limonlu şeker yemek ve tekila ya da şarap içmek."

Başını sallıyor. "Doğru. Kesinlikle," diyor ve bana gerçekmiş gibi gelmeyen bir gülümseme fırlatıyor.

"Bunu tekrar yapmalıyız. Madem yapabiliyoruz," diyorum, tıpkı onunla sadece arkadaş olabileceğime dair bahse girmek için pota fiş atan bir kart oyuncusu gibi.

"Elbette."

"Bu akşama ne dersin?" Yine çıtayı yükselterek söylüyorum. Sadece arkadaş olma konusunda ne kadar iyi olduğumu görünce aklım başımdan gidecek.

"Tamam."

"Benim evim mi?" İki katına çıkıyor. Hem de çok.

"Gerçekten mi?" Bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten sadece takılmak mı istiyorsun?" "Elbette. Dün gece takılalım diyorduk."

Başını sallıyor ve ben bunun bir eğlence mi yoksa bir tür boyun eğme mi olduğundan emin olamıyorum. Bir nefes alıyor, at kuyruğunu düzeltiyor ve omuz silkiyor. "İyi," diyor. "Arkadaşlar, arkadaşlarının tek başına jelibon yemesine izin vermez. Ayıları ben getiririm."

"Yeşil olanları senin için yiyeceğim."

Titriyor. "Yeşil olanlardan nefret ediyorum."

"Ben de şarabı getireyim. Hafızam beni yanıltmıyorsa, ayıların yanında bir chardonnay tercih edersiniz?"

"İstiyorum, ama belki bu gece onun yerine bakire margaritalar?"

Peçetemi bir çırpıda masaya fırlatıyorum. "İlk kez dokundum," diyorum ve yine, belki de bu kelimeleri söylemeden önce düşünmeliydim.

Neyse ki garson geldi.

"İşte yumurtalarınız," diyor garson kız tabakları yerleştirirken. "İyi pişmiş. Tam istediğiniz gibi."

Az önce ne yaptığımı fark ettiğimde bu son sözler yüksek sesle yankılanıyor. Ukala ağzımla ne *istediğimi*. Büyük fikirlerim. Her şeyi yapabilirim tavrım.

Charlotte'u bu gece evime davet ettim. Evrende bu karardaki tehlikeyle başa çıkmama yetecek kadar terli basketbolcu yok.

* * *

Yemeğin geri kalanını The Lucky Spot'ta önümüzdeki hafta için plan yaparak geçiriyoruz. İkimiz de bu gece, dün gece ya da sahte ilişkimiz hakkında tek kelime etmiyoruz. The Lucky Spot'a uğrayıp Jenny Pazar öğleden sonra vardiyasını halletmeden ve biz müzeye gitmeden önce birkaç saat çalıştığımızda, arkadaş ve iş ortağı olmaya o kadar yumuşak bir şekilde geri dönüyoruz ki sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi oluyor.

Ama müzeye adım attığımızda bir şeyler değişiyor.

Yakışıklı Charlotte binayı terk etti. Elbette hâlâ nişanlımı oynuyor ama rolüne dün geceki kadar bağlı değil. Annemin ya da Bayan Offerman'ın bunu anlayıp anlamadığına dair hiçbir fikrim yok ama Edward Hopper'ın bir tablosuna bakarken kimsenin anlamaması için elimden geleni yapıyorum.

"Tablo çok güzel," diyor Bayan Offerman.

"Evet, öyle," diye ekliyorum.

Bir kolumu sahte nişanlıma sıkıca sarıyorum, yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum ve "Senin gibi. Bu arada, bugün ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?"

Charlotte geriliyor ama teşekkür etmeyi başarıyor. Annem bize bakıyor ve gülümsüyor.

Emily'nin yok. Emily, hedeflediği bölüm bu olmasına rağmen sanat eserlerine hiç ilgi duymuyor gibi görünüyor.

Ama sorun değil. İşlerimin başına dönüyorum. Kendimdeyim. Chagalls ve Matisses arasında dolaşırken esprili yorumlar yapıyorum ve Charlotte dahil tüm kadınlar gülüyor. Heykel bahçesindeyken Charlotte'la sağlam bir zeminde olduğumuzdan ve rol yapma konusunda yeterince iyi olduğumuzdan eminim.

Emily ona dönene kadar. "Spencer'a ne zamandır aşıksın?"

Charlotte kaskatı kesilir ve yanaklarına kırmızı bir renk sıçrar.

"Yani, çıkmaya başlamadan önce de ondan etkileniyor muydunuz?" Emily devam ediyor. "Çünkü uzun zamandır arkadaşsınız, değil mi? Yani bu da onlardan biri miydi-"

"Emily, canım. Bazı şeyler kişiseldir," diyerek araya giriyor Bayan Offerman.

Genç kız önemli bir şey yokmuş gibi omuz silkiyor. "Sadece merak ediyorum. Üniversiteye birlikte gittiler. O zamanlar birbirlerinden hoşlanıp hoşlanmadıklarını bilmek istemenin o kadar da garip olduğunu sanmıyorum."

Charlotte çenesini kaldırıyor. "Biz her zaman arkadaştık," diyor ve elini alnına bastırıyor. "Affedersiniz."

Kalkıyor.

Annem bana ters ters bakıyor ve tek düşünebildiğim, bildiği. Gözleri Charlotte'un cam kapıdan müzeye çıkışını takip ediyor ve annem anında beni çağırıyor. Arayı kapatıyorum. Ağzının kenarından alçak sesle konuşuyor. "Bir şeye üzülmüş. Peşinden git. Onu rahatlat."

Doğru, tabii ki. Süper Nişanlı kurtarmaya geldi. Anneler her zaman en iyisini bilir.

Charlotte'un peşinden koşuyorum, kapıdan geçip koridorda ilerliyorum, kadınlar tuvaletine ulaştığında ona yetişiyorum. Ona sesleniyorum ama eli kapıda ve kapıyı iterek açıyor.

Kapı kapandı ve ben durdum.

Bir saniyeliğine.

Koridor sessiz, müze trafiğinin çoğundan uzak. Kapıyı itiyorum ve onu içeri kadar takip ediyorum. Lavabodaydı, üzerine su sıçratıyordu.

yüz.

"İyi misin?" Ona doğru yürürken çekingen bir şekilde soruyorum. Burada üç kabin var ama hepsi boş. Ayak sesleri yankılanıyor, sonra koridorda kayboluyor.

Başını sallıyor. Ona ulaşıyorum, bir elimi sırtının alt kısmına koyuyorum ve hafifçe ovuyorum. İrkildi ve benden birkaç santim uzaklaştı.

"Kendini iyi hissetmiyor musun? Dün gecedan kalma bir baş ağrın falan mı var?"

Kapı gıcırıyor ve donup kalıyoruz. Tekrar kapanıyor ama kimsenin içeri girdiğini duymuyorum. Kadınlar tuvaleti sessiz; sadece biz varız.

Etrafında dönüyor, gömleğimi tutuyor ve beni bir kabine çekiyor. "Bunun sahtesini yapamam."

Omuzlarım düşüyor. Uzuvarım ağırlaştı. Onu çok zorladım. "Nişan mı?"

"Hayır. Sorun değil. Nişanlıymışız gibi davranmak sorun değil," diyor, gözlerini dikmiş bana bakarak. Kahverengi gözlerini hiç bu kadar yoğun görmemiştim, sanki dik bir duvara tırmanmak üzereymiş gibi. Hiç dalgalanmıyorlar.

Kaşlarımı çatıyorum. "O zaman ne?" Gerçekten merak ediyorum çünkü eğer sahte ilişkimizden bahsetmiyorsa, sahte olmayan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Gömleğimi sıkıca kavıyor. Çenesi dikleştı. Burun deliklerinden nefes alıyor. Charlotte'u hiç böyle görmemiştim. "Neyi yanlış yaptım?"

"Son. Gece" diye haykırıyor. Her kelimenin kendine ait bir nefes alma odası var. "Peki ya dün gece?"

Gözleri kapalı süzülüyor ama acı çekiyor gibi görünüyor. Derin bir nefes alıyor ve gözlerini açıyor. Sert kenarı biraz azalmış gibi görünüyor. "Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun."

"Hayır," diyorum hızla, kendimi savunmaya çalışarak. "Yaptığım şey bu değil."

Ama aslında bütün gün yaptığım şey buydu. Tam olarak başarmayı umduğum şey bu.

"Yaptığın şey *bu*. Kahvaltıda yaptığın buydu. Halının altına süpürdük ve bu ben değilim," diyor, ses tonu sert, bana Charlotte'ta hayran olduğum pek çok şeyden birini hatırlatıyor - onun sertliği, azmi. "Konuşmama izin vermedin ve bilmem gerek. Sana berbat bir yalancı olduğumu söyledim ve bunda ciddiydim. Yalan söyleme konusunda berbatım. Dün gece babamın hemşire olduğunu söylediğimde bile bu doğrudu."

Bu da onun sevdiğim bir başka yönü; çok dürüst.

"Peki, neyi bilmen gerekiyor?" Soruyorum ve sinirlerim sadece derimin üzerinde sıçramakla kalmıyor. Uçan maymunlar gibi üzerime çullandılar.

Şeytani türden.

Sanki başka çeşit varmış gibi.

Gözlerini deviriyor. "Gerçekten bu kadar kalın kafalı mısın, Spencer?"

Ellerimi iki yana açıyorum. "Görünüşe göre öyleyim. Neden benim için hecelemiyorsun? Neyi bilmen gerekiyor?"

Gömleğimin kumaşını elinde bükerek beni kendine yaklaştırıyor ve bir saniye içinde aramızdaki boşluk daralıyor. Daha önce bir adım uzaktaydık, hormonları savuşturmak için yeterli bir mesafeydi. Şimdi geri döndüler. Dönüyorlar. Dönüyorlar. Kavıyorlar. Sıcaklık bir kez daha yükseliyor.

"Benden etkilenmiyor musun?"

Çenem düşüyor. Başım çınlıyor. Çıldırılmış olmalı. "Sen ciddi misin?"

Başını sallar. "Soruya cevap ver, Holiday. Tüm bu 'sadece arkadaş olmaya odaklanalım' meselesi bununla mı ilgili?"

"Harikasin. Çok güzelsin. Göz kamaştırıcısın," diyorum, sokak köşesindeki bir satıcı gibi iltifatlar sıralıyorum. "Arkadaşlığımızı da mahvetmek istemiyorum. Bu çok önemli."

Kadın başını sallıyor. "Hala soruya cevap vermedin."

"Güzel olduğunu söyledim."

"Bunu Hopper hakkında da söylemiştin. Hopper'dan etkilendiniz mi?"

Yutkunuyorum. Kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyorum ama kafamda var olan tek şey dün gecenin film makarası. Elimle evde yalnızken ona yaptıklarım, fantezilerim ve en iyi arkadaşım ile yapmak istediğim tüm o lanet şeyler. Çünkü onu çılgınca çekici buluyorum, bunu son kırk sekiz saat içinde öğrendim. Stratosferik düzeyde bir çekim. Bir uçağın dünyayı dolaşması gibi.

"Deli gibi mi görünüyorum?" Diye soruyorum ve sesim gergin çıkıyor. Soruyor olmasından nefret ediyorum ve soruyor olmasını seviyorum ve şu anda o kadar gerginim ki, çünkü tüm bu günün arkadaş olmamızla ilgili olması gerekiyordu.

"Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?" "Evet."

"Hayır. Deli gibi görünmüyorsun. Sinirli görünüyorsun. Tıpkı benim gibi. Sanırım ikimiz de sinirliyiz."

"Hayır, kızgın değilim," diyorum ve elimi onun elinin etrafına sarıp parmaklarını açıyorum, sonra bedenini benimkine yaslıyorum. "Kızgın değilim. Ben lanet

tahrik oldum. Çünkü senden etkilenmemek için deli olmam gerekir," diyorum ona sert bir fısıltıyla.

Gözleri maytap gibi parlıyor. Sanki tek mükemmel şeyi söylemişim gibi. İrisleri yaramazlık ve neşe ile dans ediyor.

"Öyle mi?" Ses tonundaki tüm öfke silinmiş. Yumuşak ve tüylü ve bu ses üzerimde dolaşıyor ve onu daha da çok istememe neden oluyor. O sesle başka şeyler söylemesini istiyorum.

"Evet." Dişlerimi sıkarak konuşuyorum. Elimi beline dolayarak onu bir şekilde kendime çekiyorum, sonra da parmağımı çene çizgisinde gezdiriyorum. "Ama en iyi arkadaşından bu şekilde etkilenmemen gerekiyor. Bu işler böyle yürümez. Muhtemelen sana duyduğum çekimle başa çıkabilmek için bir tesise yatırılmam gerekecek. Onu çıkarmalarını isteyeceğim ve bana 'Üzgünüm efendim, tüm vücudunuza yayılmış ve çıkaramayız' diyecekler."

Gülümsemesi genişliyor. "Gerçekten mi?" diye soruyor, ama bu bir soru değil, daha çok bir merak ifadesi gibi.

Şimdi beni harekete geçirdi, geri adım atmayacağım. Bu benim doğamda yok. "Kanıtlamak zorunda bırakma beni," diyorum onu kışkırtarak.

Gözleri parlıyor. "Kanıtla."

"Meydan okuma kabul edildi."

Saniyeler içinde elim eteğine dolanıyor ve ne yaptığımı fark edince nefesi kesiliyor. Parmak uçlarım kalçalarının yumuşak etine tırmanıyor ve külotuna ulaştığımda işaret parmağımı pamuklu panelin üzerinde gezdiriyorum. Nemli ve aletim Empire State Binası'nın en iyi taklidini yapıyor. İnledim. Gözlerimi ondan ayırmadan bir parmağımı külotunun içine kaydırıyorum. Omuzları titriyor ve parmağımı ıslak, sıcak, kaygan amında gezdirirken kanım ısınıyor. Dudaklarıma götürüyorum ve ıslaklığını emiyorum. Tadı tüm fantezilerimdeki gibi. Bu sefer iniltim yankılanıyor. Kadınlar tuvaletinde gürlüyor ve Charlotte kollarımda titriyor.

Onu parmağımdan yalayışımı izliyor ve işte o an hiçbir soru işareti kalmıyor. Her şey netleştiğinde. Dudaklarını ayırıyor ve diyor ki, "Benim de sana kanıtlamak istediğim bir şey var. Bu gece."

"Ne oldu?"

Cevap veremeden kapı gıcırdayarak açıldı. Ondan ayrılıyorum ve elini önce gömleğine, sonra da eteğine götürüyor. Sadece bilsin diye, hiç şüphe kalmasın diye, parmağımı tekrar ağzıma götürüyorum ve

Bir kez daha em. Gözlerim onunkilere kilitlenmişken fısıldıyorum, * ok ateşli*.

Titriyor ve dudakları titriyor. Parmağımı alt dudağına s rt yorum, sonra dişlerinin arasından geçiriyorum. Anında ağzına çekiyor ve emiyor.

Ona bakıyorum, her yerim yanıyor. Parmağımı çıkardım, ağzının kenarını ısırđım, kapının kilidini açtım ve geri  ıktım. Bayan Offerman'a hızlıca el sallıyorum.

Gözlerini kırpıştırıyor, sonra gülümsüyor ve el sallıyor.

Ailemin yanına döndüğümde kesin olan bir şey var: Charlotte bu gece geldiğinde ne olacağına dair hiçbir fikrim yok.

CH A P T E R F I F T E N

Kapıyı açtığımda ona bakire bir margarita uzattım.

Bana teşekkür ediyor ve daireme girerken bir yudum alıyor. Kot pantolon, siyah düz ayakkabılar ve dantelli yakası olan şık gri bir atlet giyiyor.

Lanet olsun. Kamufle olmuş. Kıyafetine bakarak niyetinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kuşkusuz, meseleyi fazla basite indirgiyor olabilirim, ama kısa siyah bir elbise ve beni beceren ayakkabılar giyiyor olsaydı, çok daha az karanlıkta kalırdım. Yine de kot pantolon ve siyah tişört giyiyorum, bu yüzden kıyafetlerimin onun için Game for Anything anlamına geldiğinden emin değilim, ama umarım öyledir.

Bir torba gurme jelibon sarkıtıyor. "Çiftlik tazesı" diyor. "Umarım yerel olarak da yetiştirilmişti?"

"Tabii ki. Çiftlikten sofraya elli yıllık bir yarıçap içinde."

"Mükemmel. Küçük partiler halinde üretilmiş olsalar iyi olur," diyorum, dünyanın yemek tutkunlarıyla alay ederek, en azından onunla şakalaşabildiğim için memnunum.

Sesini komplocu bir fısıltıya indiriyor. "Brooklyn'den geliyorlar. Tabii ki küçük partiler. Yine de aya insan gönderebiliyorsak, neden yeşil ayıları çantadan çıkaramadıklarını hala anlamıyorum."

"Bu hayatın en büyük gizemlerinden biri." Kapıyı kapattım ve oturma odasını işaret ettim. Önümde yürüyor ve kendime engel olamıyorum. Parke zeminden kanepeme doğru geçerken kışına bakıyorum. Bana kalırsa bu öğleden sonra onu süzme iznini o verdi.

"Devasa kuşkonmazların varlığıyla birlikte," diye espri yapıyor.

"Büyük boy sebzelere olan ihtiyacı asla anlayamayacağım. Ama Brooklyn'e gerçekten jelibon almak için mi gittin?" Bej rengi koltuğuma yerleşirken soruyorum. Terasıma açılan sürgülü cam kapılar açık ve ılık Haziran gecesi içeri süzülüyor.

Ayakkabılarını çıkarırken başını sallıyor ve ayaklarını altına sokuyor. "Brooklyn'de bunları yapan mağaza Murray Hill'de bir dükkan daha açtı. Ama bunlar yerel kaynaklı ve jelatinle yapılmıyor."

"Ki bu da jelibon ayıcıklar için temel bir gerekliliktir." Kanepede ona katılıyorum, yıllardır söylediklerini tekrarlıyorum - jelatin sığır etinden geldiği için jelatinle yapılan şekerlere dokunmuyor ve şekerinde sığır eti olmasını isteseydi sığır eti şekeri yerdı ve bunu yapmıyor. Çünkü bu iğrenç bir şey.

Bu yüzden et şekeri diye bir şey yok.

Dizüstü bilgisayarımı gösteriyorum. "Ne olacak? Netflix mi? Hulu? *Castle* mı? Will Ferrell'ın son filmi mi? Romantik komedi mi? Casus filmi? Beyzbol istatistiklerini yakalamak için Sports Center?"

Şeker torbasını yırtıp açıyor ve ağzına sarı bir ayı atıyor. Dudaklarının arasından kayıyor. Şanslı ayı. "*Castle'a ne dersin?* İrlandalı gangsterin olduğu filmi izleyelim."

Neredeyse her bölümü birlikte izlediğimiz için hangisini kastettiğini çok iyi biliyorum. Hemen buluyorum, dün gece pornomu kapatmayı hatırladığım için kendime sessiz bir teşekkür gönderiyorum. Fido oturma odasına giriyor, bir kaşını kaldırıyor ve miyavlıyor. Eminim kedi dilinde ona ne yaptığımı anlatıyordur ama Tanrı'ya şükür henüz kimse kediler için bir Berlitz çeviri rehberi hazırlamadı.

Yıllar boyunca mükemmelleştirdiğimiz ritme yerleşiyoruz. O kanepenin bir ucunda, yastıkların içine gömülmüş. Ben diğer ucundayım ve dizüstü bilgisayar sehpanın üzerinde, diziyi TV ekranına aktarıyor. Ayıcıklı jelibon torbasının yarısını karıştırıyoruz, Charlotte renkleri eliyor. Onun için yeşil ayı bombasına dalıyorum. Bakir içeceklerimizi yudumluyoruz ve şovun bir noktasında ayaklarını kalçalarımıza koyup bileklerinden çaprazlıyor.

Bundan bile içimde bir kıvılcım çakıyor ve dün gece restoranda ayağını bacağımda gezdirdiği anı hatırlıyorum. Kısa bir süre ayak fetişi olup olmadığını merak ettim. Daha önce böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim ama bakışlarım onun ayaklarına ve bakmaktan kendimi alamadığım şeker pembesi tırnak cilasına kayınca

Castle'ın Beckett'a bu bölümdeki cinayetin nedeni olarak ne düşündüğünü açıklamasının neredeyse her kelimesini kaçırdığımı fark ettim.

Odağımı ekrana geri veriyorum ama ona karşı farkındalığım artmış durumda, sanki bir doz kafein almışım ve artık duyularım Charlotte alarmında. Omuzlarını yastığa doğru kaydırıyor ve ben de orasının öpülmesinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ederek bir bakış atıyorum. Bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırıyor ve saçının çekilmesinden ne kadar hoşlandığını bilmek istiyorum. Castle ve Beckett katili bulmaya bu kadar yaklaşmışken Charlotte kırmızı bir sakızlı ayıcık atıştırıyor ve ben onun ağzındaki kiraz tadının nasıl olduğunu çok merak ediyorum.

Baş parmağıyla karnımı dürtüyor. Kısa bir an için geriliyorum, aklımın nerede olup olmadığını anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Ama onunki çok net bir şekilde ekranda, çünkü cesur kahramanlarımızdan uzağa bakmıyor.

Anlamıyorum. Çoktan çıplak olacağımıza emindim. Ama artık bu kadını anlamak için bir barometrem yok. Zeki gözlem gücüne dayanarak ayak masajı istediğinden oldukça emin olmam dışında. Ayağına uzandım ve masaj yapmaya başladım, bunu daha önce birçok kez yapmıştım.

Kemerinden topuğuna doğru ilerlerken, ayaklarıyla ilgili en yaramaz düşüncelerden kaçınmaya çalışıyorum. Hayır, ayak parmaklarını emdiğim düşüncelerden değil, çünkü öyle bir ayak fetişizmim yok. Ama ayak bileklerini ellerimle tuttuğum, bacaklarını ayırdığım ve içine girdiğim düşünceler.

Aletim dörtte ikiye dönüştü. Lanet olası döne. Yemin ederim, sikim bir insan olsaydı, narkotikçi olurdu, sürekli sırlarımı dökerdi.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında.

Bakışlarını bana çevirdi. "İyi misin?"

"Evet. İyiyim. İçkimin hepsi bitti," diyorum, masadan bardağı kapıyorum, böylece biraz nefes almak için bir bahanem oluyor. "Sen izlemeye devam et. Ben hemen döneceğim."

"Sorun değil. Ben beklerim." Duraklatma düğmesine basıyor ve bu ihtiyacım olan son şey; zorlukla istediğim bardağı yeniden doldurmak için mutfığa yürürken onun incelemesi. Bir elimi siyah saçlarımda gezdiriyorum ve masumiyetiyle benimle alay eden margarita karışımı sürahisine bakıyorum. Siktir et. Dolaptan bir tekila şişesi kapıyorum ve içimi bozuyorum. Eğilip dondurucuyu açıyorum ve daha fazla buz bulmak için etrafı karıştırıyorum.

Yüzüm için.

Buzlukta geçirdiğim birkaç saniye beni serinletiyor.

Charlotte'a dönüyorum ve kadehimi kaldırıyorum. "Benimki baharatlı," diye itiraf ettikten sonra uzun, susuz bir yudum alıyorum.

Elini tutma hareketiyle uzattı. Ona bardağımı veriyorum ve o da biraz içiyor. "Mmm," diyor.

İçkiyi bırakıyorum ve şu anda daha az umursayamayacağım bir cinayeti çözerken diziye geri dönüyoruz. Bu öğleden sonra MoMA'daki tuvalette yaşanan hararetli anın ne anlama geldiğinden emin değilim ama son birkaç gündür Charlotte'la aramızda yaşanan pek çok şeyin ne anlama geldiğini bilmediğimi kabul etmeye başlıyorum. Keşke onun aklını okuyabilecek bir cihazım olsaydı, çünkü bana neyi kanıtlamak istediğini gerçekten bilmek isterdim.

Jenerik döndüğünde bana döndü. "Nick'in şovunu izlemek ister misin?"

Hayır! Televizyon izlemek istemiyorum! Seni soymak ve her santimini yalamak istiyorum. Ama çok normal davranıyorsun, bu beni şaşırtıyor.

Omuz silkiyorum. "Elbette. Her bölümü sadece yirmi kez izledim. Hangisini görmek istersin?"

"Ben bulurum," diyor ve dizüstü bilgisayarını alıp Comedy Nation'ın yayın uygulamasından *Bay Orgazm'ın Maceraları'nı bulmak* için bacaklarına doğru eğiliyor. Çok geçmeden tanıdık tema müziği başlıyor ve maceralar da öyle. Gözlerimi kapatıyorum ve hangi bölümü seçtiğini fark ettiğimde başımın koltuk minderlerine düşmesine izin veriyorum.

Kadının orgazmını kaybettiği yer. Bir yıldır orgazm olamamıştır ve kayıp orgazmını bulması için Bay Orgazm'ı işe almak zorunda kalır.

Bu çok komik ve Charlotte gösteri boyunca durmadan gülüyor ve ikimiz de bu işi yapmak için can attığımızı bildiğimiz halde iyi arkadaşımız gibi davranarak neyi kanıtlamaya çalıştığına dair içimde sinsi bir şüphe var, çünkü o da bunu benim kadar istiyor. İpuçları en başından beri gözümün önündeydi ve belki de şimdiye kadar kalın kafalıydım ama artık değilim. Haklı olup olmadığımı öğrenmek için daha fazla bekleyebileceğimi de sanmıyorum.

Kanepeye uzanıp programı duraklatıyorum. Şehrin başka bir yerinden gelen siren sesi, sokağın aşağısındaki bardan gelen müziğe karışıyor. Evimin kendi gürültüsü var. Olasılıkların uğultusu. Bir şeyin üzerinde sallanıyoruz. İstememem gereken bir şey. Umutsuzca istediğim bir şey.

"Neyi kanıtlamak istiyordun? Müzede bana bir şey kanıtlamak istediğini söylemiştin."

Kanepede doğrulur ve bağdaş kurup oturur. "Arkadaş olabileceğimizi," diyor kesin bir ifadeyle.

"Peki. Peki bu gece bunu bir şekilde kanıtladık mı?"

Başını sallıyor, memnun görünüyor. "Evet. Jelibon yedik, margarita içtik, televizyon izledik ve her zaman yaptığımız şeyleri yaptık."

"Bunu neden kanıtlamak istediniz?"

"Çünkü sana evlenme teklif edeceğim," diyor, sanki bana iş teklif edecekmiş gibi doğrudan konuşarak. "Bildığınız gibi, benim için uzun bir süre oldu." Duraklıyor ve ne demek istediğini anlayabilmem için bakışlarımı yakalıyor. Anladım. Evet, anlıyorum. Başımı sallıyorum. "Ve görünüşe göre, senden oldukça etkileniyorum. Anla işte." Omuz silkiyor, sanki bu büyük bir sürprizmiş gibi.

Gülüyorum. "Evet, anladım." Elimle yuvarlanma hareketi yapıyorum. "Devam et."

Dizüstü bilgisayarını işaret ediyor. "Yardımanınızı istiyorum."

"Daha açık ol. Tamamen cahil bir adam olduğumu ve bunu benim için hecelemeden gerektiğini farz et," diyorum, sakın kalmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak.

"Nasıl ki sen bana evlenme teklif ettin ve bir haftalığına nişanlın olmamı istedin, ben de sana evlenme teklif etmek ve bir sonraki hafta için bu iyiliğe biraz daha farklı bir şekilde karşılık verip vermeyeceğini sormak istiyorum. Dün gece başladığımız şeyi bitirdiğin şekilde."

Bu yönde ilerlediğimizi düşünüyordum, ama şimdi bunu söylediğine göre, vücudumdaki tepkiye tamamen hazırlıksızım. Elektriklendim. Anahtar kontakta çevrildi ve dün geceki fantezilerimi yeniden canlandırma olasılığı yolunda yarışıyorum.

"Şimdi, ne düşündüğünü biliyorum," diye devam ediyor ve umarım benim ne düşündüğümü, yani sikime boşalırken nasıl çıplak görüldüğünü bilmiyordur. "Arkadaş kalmamız konusunda endişeleniyorsun. Bu yüzden sana bir şey kanıtlamak istediğimi söyledim. Arkadaş kalabiliriz. Garip olmaz."

Tabii. Evet. Tabii. Evet. Şu anda bunu düşündüğümü söyleyemem ama daha önce de düşünmüştüm, o yüzden devam edelim.

"Evet, aklımda bu vardı," diyorum, hafifçe yalan söyleyerek.

"Ama zaten üç kere falan öpüştük ve bu arkadaşlığımızı değiştirmede. Değil mi?" diyor, sesi çok rahat ve çok inandırıcı geliyor, ama bu gece kapıdan içeri girdiğinde söylediği sözlerle beni çiftlikte yakaladığından eminim.

"Doğru," diyorum güçlü ve iddialı bir ses tonuyla, sanki bir yargıcın tokmağına vuruyormuşum gibi, çünkü sevişmemiz gerektiğinden o kadar eminim ki. Şimdi. Sonra bu gece birçok kez daha.

"Peki önümüzdeki hafta boyunca işleri biraz daha ilerletmemize ne dersin?" diyor ve ardından beni hafifçe tekmeliyor.

Bunun dahiyane bir fikir olduğunu düşünüyorum ve üzerine atlayıp onu çırılçıplak soymaya hazırım. Dün gece yaşadığım tüm fantezileri ve onun sahip olduğu tüm fantezileri yerine getirmek için. Ona destansı bir orgazm yaşatmak ya da aylardır tek başına yaşadığı orgazmları telafi etmek için. Ama anlaşmalar her zaman en iyi, her iki taraf da en başından ne bekleyeceğini bildiğinde yapılır.

"Sadece birkaç temel kurala ihtiyacımız var," diyorum. "Evet. Temel kurallar.

Mesela anal yok, değil mi?"

"Aslında listemde bu yoktu ama bu kısıtlamayla yaşayabilirim," diyorum gülerek.

"Güzel," diyor başını sallayarak, sonra kaşlarını çatıyor. "Neden? Temel kurallar için ne düşünüyordun?"

"Daha çok bunun ne kadar süreceği gibi." "Bir hafta. Biz ayrılana kadar."

Belli ki bunu biraz düşünmüş. "Anladım. Mantıklı." "O zaman arkadaşlığa geri dönüyoruz. Söz mü?"

"Kesinlikle," diyorum, serçe parmağımı uzatıyorum, her ne kadar dürüst olalım, erkek olduğum için serçe parmağımla küfür etmesem de. Yine de başlamak için doğru zaman gibi görünüyor, bu yüzden serçe parmağını benimkinin etrafında döndürüyor.

"Bu çok önemli," diyor parmaklarımızı birleştirip bıraktığımızda ısrarla. "Hafta sonunda arkadaş bölgesine geri dönüyoruz."

"Yatıya kalmak da yok," diye ekliyorum. "Çünkü bu her şeyi tuhaflaştırır." "Katılıyorum. Ve tuhafılık yok. Bu da başka bir şey."

Şiddetle başımı sallıyorum ve bir elimi havada gezdiriyorum. "Tuhafılıktan nefret ediyorum. Hiç tuhafılık yapamayız."

"Ayrıca, yalan söylemek yok."

"Kesinlikle katılıyorum."

Parmaklarıyla sayıyor. "Tamam. Yani anal yok, yatıya kalmak yok, tuhafılık yok, yalan söylemek yok. Bunu bir hafta boyunca yapacağız ve arkadaşlığa geri döneceğiz."

"Başka bir şey var mı?"

Bana deliymişim gibi bir bakış attı. "Evet, tabii. Bir şey daha var."

"Vur bana. Ne oldu?"

Gözlerini deviriyor. "Belli ki aşık olmak yok," diyor bu kavramı küçümseyerek.

Ben de kendimi tutamayıp alay ediyorum. "Tabii ki. Sanki böyle bir şey olacakmış gibi." "Böyle bir şey asla olmaz."

"Hiçbir yolu yok. Kesinlikle mümkün değil." İkimiz de bu konuda tamamen hemfikir olarak bir kez daha başımızı sallıyoruz. Sonra soyunmak üzereymiş gibi atletinin alt kısmına uzanıyor.

Bir elimi kaldırdım. "Vay be." "Hazır değil misin?"

"Birincisi, ben hazır doğmuşum. İkincisi, hemen hemen her an gitmeye hazırım," diyorum, gözlerim kasıklarına kayıyor, böylece ne demek istediğimi anlıyor. "Ve son kırk sekiz saattir inanılmaz derecede hazırım." Bu onun sırtmasına neden oluyor. "Ama hadi, bilirsin, biraz müzik açalım ve yada, yada, yada."

Alnına bir şaplak atıyor. "Doğru. Ruh hali. Hadi havaya girelim." "Zaten havamdayım. Ama istersen öyle de."

Ayağa kalkıyor ve bir parmağını kaldırıyor. "Önce işeyeceğim," diyor ve koridorda koşturuyor. Mutfaktaki banyo yerine yatak odamın bitişiğindeki banyoya doğru yöneliyor. Omuz silkiyorum. Her neyse.

Müzik uygulamama tıklıyorum, bana dün geceki barı hatırlatan seksi, boğucu şarkıları açıyorum, cebimden cüzdanımı çıkarıyorum ve içinden bir prezervatif alıyorum. Prezervatifi masanın üzerine atıyorum ve parmaklarımın arasından kolayca kayıyor.

İşte o zaman avuçlarımın terlediğini fark ettim. Vay anasını.

Gerginim.

Çok gerginim ve bu kabul edilemez. Seksten önce gerilmem. Çarşıfların içinde bir rock yıldızıyım. Kendime güvenim, becerim ve kadına odaklanmam tamdır. Charlotte benim A oyunumdan daha azını almayacak. Hatta A+ oyunumdan daha azını bile alamaz. Derin bir nefes alıp göğsümü doldurmasına izin veriyorum. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve kendime bunun en iyi olduğum şey olduğunu hatırlatıyorum. Bu benim ustalık sınıfım. Charlotte'a hayatında yaşadığı en akıl almaz zevki yaşatacağım.

Işık düğmesine doğru yürüyorum, tepedeki ışığı hafifçe kısıyorum ve arkamı döndüğümde Charlotte oturma odasında duvara yaslanmış.

Benim beyaz düğmeli gömleklerimden birini giyiyor ve görebildiğim kadarıyla başka bir şey giymiyor.

Donup kaldım.

Nefes alamıyorum. Göz kırpamıyorum. Onun muhteşem vücuduna bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Sarı saçları gömleğimin önünden kıvrılıyor. Elleri düğmelerde huzursuz, sanki ne yapacağından emin değil. Güçlü bacakları, tamamen çıplak ve güzel. Gömleğin kenarları onu örtüyor. Hâlâ külot giyip giymediğini bilmiyorum ama bunu öğrenmek için çok uğraşacağım.

İçimdeki her atom vızıldıyor. Onun güzel vücudunun her yerine dokunmak istiyorum. Teninin her santimini öpmeliyim. Yala onu, tat onu, becer onu.

Lütfen onu.

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Ona doğru yürürken soruyorum. "Evet," diye fısıldıyor, sesi tüy gibi.

"İşe yarıyor mu?"

Başımı salladım. "Ama bu işler böyle yürümüyor."

Kuralları onun koymasından bıktım. Onun karar vermesinden bıktım. Burası benim tımarhanem. Gözlerimi tepeden tırnağa onun üzerinde gezdiriyorum ve tepkisini izliyorum. Zor nefes alıyor ve gözleri arzuyla parlıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni baştan çıkarmıyorsun." Parmaklarımın ucuyla yanağını okşuyorum, dokunuşumla titrerken dizginleri elime alıyorum. "Seni baştan çıkaracağım."

CHAPTE RSIXTEEN

Büyük güç büyük sorumluluk getirir.

Benim iyi donanımlı olduğum gizli bir bilgi değil. Charlotte bunu çoktan anladı ve henüz kıyafetlerimi bile çıkarmadı. Ama ortalamanın çok üzerinde bir alete sahipseniz başarının sırrı burada. Onu büyük bir sopa gibi sallayamazsınız. Ona bir beyzbol menajerinin kapatıcıya yaptığı gibi davranmalısın. Ateş gücü olan bir penis sizin gizli silahınızdır ve dizilimin geri kalanıyla ne yapacağınızı biliyorsanız, ağırlığınca altın değerindedir. Yani, sik asla gösterinin yıldızı olmamalı.

Kadının adı ışıklar içinde olmalı ve baştan sona ona bunu hissettirmelisiniz. Onu doğru şekilde ısıtın. Tüm araçlarınızı kullanın - eller, parmaklar, ağız, dil, kelimeler.

Neyse ki, yukarıdakilerin hepsinde ustayım ve Charlotte'a tüm becerilerimi göstermek niyetindeyim.

Önce kelimeler.

"Bir itirafta bulunacağım," diyorum.

"Evet?"

"Televizyon izlerken hâlâ arkadaş olabileceğimizi kanıtlamaya çalıştığımı biliyorum. Ama sana karşı pek arkadaşça hissetmiyordum."

"Öyle değil miydin?" diye soruyor, gözlerinde ufak bir endişe var.

Başımı sallıyorum. "Bu gece dudaklarının tadının nasıl olduğunu merak ederken hiç de dostça hissetmiyordum," diye fısıldıyorum ve bakışlarındaki endişe yerini heyecan kıvılcımlarına bırakıyor. Göğsü inip kalkıyor, sanki her nefes alışında biraz sonra olacakları bekliyormuş gibi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, ağzımı onunkine doğru eğdim ve onu öptüm.

Alay etmek gibi. Ona bir öpücüğün yapacağına söz verdiğim şeyi tam olarak yapacak yumuşak, yavaş, kalıcı bir alay. Dilimi kırmızı, istekli dudaklarının arasından kaydırmadan önce dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, tadına bakıyorum, ağzını talep ediyorum.

Dili benimkiyle buluşmak için dışarı fırladığında inliyorum.

Bu ilk öpüşmemiz değil, ama öpüşmekle kalmayacak ilk öpüşmemiz. Mesafeyi aşacak bir öpücük.

Göğüsleri gömleğimin kumaşını itiyor ve yakında, çok yakında onlarla tanışacağım. Onun muhteşem memeleriyle iyice tanışacağım ve sonra vücudunun her santimini tanımak için tatlı zamanımı alacağım.

Onu bu şekilde öpüyorum. Olacakların bir sözü olarak.

Onu.

Birçok kez.

Öpüşmeyi kestiğimde, başparmağımı üst dudağında gezdiriyorum, sanki bu bölgeyi benim olarak işaretliyormuşum gibi. İhtiyacı olan o küçük nefesi veriyor.

"Tadın vişneli şeker, tekila ve arzu gibi," diyorum ona, elimi boynuna indirip parmaklarımı boğazının yumuşak, hassas derisinde gezdirirken. "Ve şimdi seni tattığıma göre, geri kalanını da görmek istiyorum. Çıplak nasıl görüldüğünü bilmek istiyorum. Günlerdir durmadan hayal ediyorum."

"Beni soyun o zaman," diyor yalvarırcasına.

"Madem bu kadar nazıkçe sordun," diyorum, gömleğin ilk düğmesini delikten çıkarırken sesimin kesilmesine izin veriyorum, sonra diğerini. Sadece göğüslerini görmekle kalmayacağımı, onlara dokunacağımı, hissedeceğimi, öpeceğimi bildiğim için her yerim uğulduyor. Beklentinin kendi nabızı var, burada bizimle birlikte dairemde kendi varlığı var. Bu anı kalıcı hafızama kazımak istiyorum. Tişörtümü Charlotte'un üzerinden çıkarmanın nasıl bir his olduğunu asla unutmamak için.

Dilini dudaklarında gezdiriyor. Gözleri parlıyor ve titriyor. Kafesteki güzel bir kuş gibi, kanatları çırpınıyor, kalbi hızla çarpıyor, kurtulmak için can atıyor.

Bunu yapacak kişi ben olacağım. Kaçmasına izin vereceğim ve onun her şeyini deneyimleyeceğim.

Bir düğmeyi daha hapishanesinden kurtarıyorum ve parmak uçlarım göğüslerinin kabarıklığına değiyor.

Nefesi kesiliyor, ben inliyorum ve ikimiz de aynı anda ortak farkındalıktan dolayı sırıtıyoruz - çünkü onun sevdiğini söylemek için zihin okuyucu olmaya gerek yok

benim ona dokunmayı sevdiğim kadar sevmiyor. Göğüslerini geçmiş olmama rağmen gömleğini açmıyorum. Her düğmenin çözülmesini bekliyorum. Bu anın onun çıplak güzelliğinin ortaya çıktığı bir an olmasını istiyorum, çünkü henüz onu görmeden her yerinin muhteşem olduğunu biliyorum.

Son düğmeye uzanırken parmak ucumu yumuşak etinde gezdiriyorum ve mırıldanıyor.

Son düğmeyi delikten geçiriyorum ve ona bakmak için bir adım geri çekiliyorum. Karşımdaki kadın karşısında tamamen şaşkına dönmüştüm. O her zaman güzeldi, ama bu gece, balkonumdan gelen ay ışığı onu aydınlatırken, oturma odamdaki beyaz duvara karşı dururken, güzelden de öte.

O benimle günah işlemeye gelen bir melek.

Gömleğim onun üzerinde yarı açık, boğazının çukurundan göğüs dekoltesine, oradan da göbek deliğine kadar uzanan uzun, tatlı bir çizgiyi ortaya çıkarıyor. Kalçalarına kadar inen pembe dantel külot giymişti. Gömleğin yakasına uzanarak kumaşı omuzlarından aşağı kaydırıyorum, köprücük kemiğine bir öpücük kondurmak için kısa bir süre duruyorum, sonra kolları boyunca, dirseğinin kıvrımından öpmek için duraklıyorum, sonra bileklerine kadar.

Mutlu bir iç çekişle omuz silkiyor. Yere düşüyor ve ben onu içime çekerken göğsüm süpernova seviyesine kadar ısınıyor. Tanrım, onu soymak bir hediyenin paketini açmak gibi. Fiyonkunu çözün, üstünü açın ve içindekinin Noel sabahı hayal ettiğinizden bile daha iyi olduğunu keşfedin.

O ilahi bir güzellik.

Göğüsleri yuvarlak ve dolgun, meme uçları sert ve küçük tepeler halinde yukarı doğru kalkıyor. Karnı düz ve yumuşak ve kalçaları ben içine gömülürken ellerimin onları kavraması için yalvarıyor. O kalçaları tutup içine girdiğimi hayal ettiğimde aletim saf çelik gibi sertleşiyor.

Ama göğüsleri şu anda en ön sırada ve tüm dikkatimi ilk onlar çekiyor. Ellerim onları kavrayarak dışarı fırlıyor. Temas ettiğim anda inliyor ve başını duvara yaslıyor.

"O kadar da dostça olmayan başka ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Meme uçlarının etrafındaki yumuşak eti okşarken kulağına yakın bir hırıltıyla söylüyorum.

"Başka?" diye soruyor, ben ona dokundukça sesi daha da yükseliyor.

"Ağzımın göğüslerinde olmasından benim hoşlanacağım kadar hoşlanıp hoşlanmayacağımı merak ediyordum." Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Çabucak başını sallıyor. Bu çaresizlik omurgamdan aşağı sıcak kıvılcımlar gönderiyor. Verdiği yanıt bir rüya gibi ve ben de onun böyle hissetmesini istiyorum - benimle geçireceği bu gecenin hayal edebileceğinden çok daha iyi olmasını.

Onun gerçekliğinin her türlü fanteziyi aşmasını istiyorum.

Özellikle de son birkaç günün Charlotte'u ortalıkta görünmediği için. Beni kızdırmak isteyen, takside üstüme tırmanan, kulağıma pis, iğrenç şeyler fısıldayan kişi burayı terk etti. Eminim çok uzakta değildir. Ama onun yerinde daha yumuşak, daha savunmasız bir Charlotte var ve ben bu gece onu istiyorum.

Böylece ona

liderlik

edebilirim.

Böylece ona

gösterebilirim.

Böylece onu

alabilirim.

Ağzımı muhteşem bir küreye indirerek, o elmas zirveyi dudaklarımın arasına çekiyorum. Küçük bir çılgılık atıyor ve sonra elleri saçlarıma gidiyor, ben onun kesinlikle lezzetli göğsünü emerken parmakları saçlarımdan sıkıca geçiyor, sonra dişlerimle meme ucunu hafifçe çekiştiriyorum. Yumuşak etini yoğuruyorum ve bir gün sikimi memelerinin arasına sokmanın ne kadar ateşli olacağına dair görüntüler zihnimde yanıp sönüyor. Son derece becerilebilirler ve sadece dilimden bile çok hassas.

Bu güzellikleri sikerek, teninin her tarafına boşalarak bir tarla günü geçirebilirdim. Ama bu gece değil, çünkü bu benim için olacak. Bu gece tamamen onun için.

Ağzımı diğer göğsüne götürüyorum, dilimle okşarken ona da aynı cömert muameleyi yapıyorum. Çıkardığı sesler, bundan hoşlanıp hoşlanmayacağına dair sorduğum sorunun cevabı. Her yalayışında ve öpüşümde nefesinin kesilmesiyle evet diyor.

"Demek sen de benim kadar seviyorsun,"

diyorum. "Yessssssss."

Bir şarkıda uzun ve kalıcı tutulan bir notadır. Çok kirli bir şarkı.

Vücudunda aşağı doğru ilerliyorum, karnını öpüyorum, dilimi kalçalarında gezdiriyorum. Ağzımın izlediği yolda hareket ediyor ve inliyor, ben teninin her santimini tadarken çılgınca nefes alıyorum.

Göbek deliğinin etrafına lezzetli bir çizgi çekerken, bu gecenin onun için

ne kadar harika geçmesini istediğimin yoğun bir şekilde farkındayım. Aynı anda hem tapıldığını hem de becerildiğini hissetmesini istiyorum. Vücudundan aşağı doğru inerken, dilim pembe, neredeyse hiç olmayan külotunun kenarını keşfediyor, o titrerken bel bandının altında geziniyor. Amına yaklaşıyorum ve burası onun için

Şu anda olmak istediğim yer. Evrendeki tek lanet yer. Adımı söylediğinde başparmaklarımı pembe dantelin ince bel bandına geçiriyorum.

"Spencer."

Yukarı

baktım.

"Gömleğini çıkarır mısın?"

Hızlı bir hareketle tişörtüm gitti ve elleri çıplak omuzlarımda ve onun tarafından dokunulmak harika hissettiriyor, sadece onun çapası olarak bile olsa. Tek istediğim bu - ben ağzımla onun dünyasını sarsarken onun tutunduğu kişi olmak. Külotunu kalçalarına kadar indiriyorum, çıplaklığını ilk kez görürken her saniyenin tadını çıkarıyorum. Höyüğünü ve onu kaplayan hafif saç buklelerini ilk gördüğümde kuru bir şekilde yutkunuyorum.

Doğal sarışın.

Burnumu saçlarına bastırıyorum ve onu içime çekiyorum. Onu tatmak üzereyim. Dilimi en iyi arkadaşımın bacakları arasında kaydırmak üzereyim ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Şimdi bana inanıyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?" Sesi sanki uçuyormuş gibi geliyor. "Senden etkilendiğimi."

"Evet," diyor nefes nefese.

"Bu cazibenin de ötesinde, Charlotte. Seni tatmak için ölüyorum ve seni ne kadar çok istediğimden hiç şüphe duymasın iyi edersin, dizlerimin üzerindeyken, külotunu sıyrıp yüzümü kalçalarının arasına gömebileyim," diyorum ve kalçaları bana yaklaşıyor.

"Artık bundan şüphe etmiyorum. Yemin ederim etmiyorum," diyor, dokunulmak için o kadar çaresiz ki.

Onu klitorisinin tam üstünden bir kez öptüm. İnlemeleri bana onun bir cehennem olduğunu söylüyor. Tıpkı benim gibi.

Dantelleri ayak bileklerine kadar kaydırıyorum ve ellerini omuzlarıma koyarak onlardan çıkıyor. Yüzümü kaldırıyorum, benimkiyle eşleşen bir şehvetle parlayan karanlık gözleriyle buluşuyorum. Başka söz yok. Daha fazla alay yok. Daha fazla beklemek yok. Ellerimi kalçalarının iç kısımlarına bastırıyorum, duruşunu genişletiyorum ve önümdeki manzaraya hayret ederken başımla inliyorum - Charlotte'un güzel, sıcak, ıslak Kedicik.

Ve o muhteşem klitoris, zaten sert ve benim için zonkluyordu.

Dilimi çıkarıp şişmiş klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve o da hayatımda duyduğum en muhteşem iniltiyi çıkarıyor. Tatlı amını öperken kalçalarını kavriyorum. Şu anda onun üzerinde şehre gidebilirdim.

Kucaklayabilirdim

Çılgın, aç bir adam gibi. Ama her ne kadar onu yiyip bitirmek istesem de, onu hızlandırmam, hızlı ve aç mı sevdiğini yoksa daha fazla birikime mi ihtiyacı olduğunu öğrenmem gerekiyor. Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirerek, beni en çok istediği yeri yalıyorum. Tırnaklarının omuzlarıma kıvrılmasına bakılırsa, dilimin ucundan fazlasına ihtiyacı yok.

Tadı seks, rüyalar ve şehvet gibi ve her yalamada ağzımı dolduruyor. Vücudum sadece bir cehennem değil; bir volkan. Damarlarımdan lav akıyor ve nabzım her yerde arzuyla atıyor. Aletim kotumun fermuarını zorlarken sertlikte dünya rekorları kırıyor.

Bu kadını içime çekmeliyim. Onunla kaplanmaya ihtiyacım var. Islaklığı çenemi, çenemi, yüzümü kaplasın istiyorum. Bu kaygan sıcaklığı lanet burnumda istiyorum.

Parmaklarımı kullanarak onu açıyorum ve kaygan kıvrımlarını yalıyorum. Zevkle inliyor. "Oh Tanrım."

Önümüzdeki birkaç dakika boyunca onun günahkâr tatlı amını tüketirken ve nasıl hoşlandığını öğrenirken söylediği tek şey bu. İçimde sallanıyor, kalçaları düzensiz nefes alışının hızını yansıtan bir vahşilikle yuvarlanıyor. Dilimi içine soktuğumda tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor. Ağzımı klitorisine geri götürdüğümde bana karşı kükrüyor. Bir parmağımı dar duvarlarının içine kaydırduğimde şarkı söylüyor.

Şarkı söylüyor.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım."

Tüm bu süre boyunca çok az şey söyledi ve bu harika. Kelime üretememesini seviyorum. Dilimin cennetindeyken konuşamamasını ve sadece inlemelerle idare edebilmesini seviyorum.

Şimdiye kadar duyduğum en yüksek notaya ulaşıyor ve yüzümü çılgınca sikiyor. Elleri omuzlarımdan kafatasımı kavramak için yukarı fırlıyor ve ağzıma boşalırken tatlılığının her son onsunu kucaklarken yüzüme biniyor.

Tadı duşta olduğundan daha güzel.

Fantezilerimden daha iyi.

O tamamen gerçek ve orgazmı dudaklarıma ve çeneme yayılıyor. Çok mutluyum ve inanılmaz derecede azgınam.

Ayağa kalkıyorum ve bir kolumu başının arkasına doluyorum. Titriyor. Her yeri titriyor.

Sonra ona dün gece takside söyleyemediğim şeyi söyledim.

"Tanrım, şu anda seni çok fena becermek istiyorum."

Bana bir erkeğin duyabileceği en iyi üç kelimeyle cevap veriyor. "Seni istiyorum." Bekle. Yanlış saydım. En iyi beş kelime, çünkü iki kelime daha ekliyor. "Seni çok istiyorum."

CH A P T E R S E V E N T E N

Onun sıcak, uysal bedenini kucacıma aldım ve yemek odamdaki masaya taşıdım. İnanın bana, bu anlık bir karar değil.

Tüm olası pozisyonları gözden geçirdim ve bunu seçtim.

Misyonerlik harika olsa da açılış gecemiz için aklını başından almayacak. Üstte de olamaz, çünkü kontrol bende olmalı. Ve ilk kez içine girdiğimde onu arkadan ya da dört ayak üzerinde asla sikmeyeceğim. Onu becerirken yüzünü görmek istiyorum. Dudaklarının uçurumdan uçarken ayrılmasını izlemek istiyorum ve çözülürken gözlerini görmek istiyorum.

Çıplak kıcını nazikçe tahtanın kenarına koyuyorum ve farkına vardıkça gözleri açılıyor. Bir an için Bradley'le yatak odasından çıkıp çıkmadıklarını sormak istiyorum ama bu dürtü ortaya çıktığı anda kayboluyor çünkü umurumda değil. O artık benim ve Bradley bu güzel, muhteşem kadına bir daha asla elini süremeyecek. Her şeyi berbat etti ve ona ben sahip olacağım.

Prezervatifi almak için sehpa doğru yürürken ona sertçe "Burada kal," diyorum.

"Aslında bir yere gitmeyi planlamıyordum," diyor monoton bir ses tonuyla ve ben onun kuru mizahının asla uzakta olmamasını severek gülümsüyorum.

Döndüğümde kotumun düğmelerini açıyorum, fermuarını açıyorum, bacaklarımdan aşağı itiyorum ve sonra tekmeleyerek çıkarıyorum. Bir saniye içinde, o meşgul elleri üzerimde, dudağının kenarını kemirirken boxer külotumu çekiştiriyor.

Sikimi serbest bıraktığında, sikim onu selamlıyor. Gözleri sadece açılmıyor. Ay'a dönüşüyorlar. "Vay anasını," diye mırıldanıyor ve bir eliyle ağzını kapatıyor.

Hafifçe gülüyorum, sonra parmaklarını dudaklarından sıyırıyorum. "Evet, uyacak," diyorum, dilinin ucunda olduğunu bildiğim soruyu yanıtlayarak.

"Bunu soracağımı nereden biliyordun?"

Ona cevap vermedim. Onun yerine, prezervatif paketini masanın üzerine, yanına koyarken başka bir soru soruyorum. "Bunu neden söylediğimi bilmek ister misin?"

"Neden?"

Parmaklarımı onun kaygan sıcaklığında gezdiriyorum. "Çok ıslak olduğun için içine kolayca gireceğim." Sonra onun eline uzanıyorum. "Şimdi sikime dokun."

Heyecanlı bir nefes alıyor ve elini aletimin etrafına sarıyor, ben de çökmekte olan bir zevkle inliyorum. Elini sikimde aşağı yukarı gezdiriyor ve dokunuşu beni ateşliyor. O sikimi okşarken tüm vücudum yanıyor. Her santimim çok fazla istekle yanıyor. Bacaklarının arasında duruyorum ve o masamın kenarına tünemiş, çıplak ve ilk orgazmından parlıyor ve bu an bir anın olabileceği kadar mükemmel.

Bir dakika daha benimle oynuyor, çevik parmakları shaftımı keşfediyor. Ellerin yumuşak, lezzetli sürtünmesinden göğsümde bir gümbürtü yükseliyor. Aletimin başına bir damla sıvı sürdüğünde, daha fazla dayanamıyorum.

"İçinde olmak istiyorum," diyorum ve ellerimi kalçalarında gezdirerek bacaklarını benim için daha geniş açıyorum. Prezervatife uzanıyorum, ambalajı nazikçe yırtarak açıyorum ve üzerine kaydırıyorum.

Kalçalarım ile bacaklarını daha da açıyorum ve başını ıslaklığına doğru kaydırıyorum. Gözleri geri dönüyor ve bana karşı sallanıyor, beni arıyor.

Parmaklarımı saçlarına geçirip başının arkasını kavıyorum. Tartışmaya yer bırakmayan sert bir sesle, "Tak şunu," diyorum.

Elini tabanının etrafına sararak aletimin ucunu amına sürüyor, sonra santim santim içeri kaydırıyor. Onun yönlendirmesine izin verdim. Beni alabildiği kadar almasına izin veriyorum. Bir noktada, keskin bir şekilde nefes alıyor.

"Acıyor mu?" diye sordum.

Başını sallıyor, sikimi bırakıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Hayır. Çok iyi hissettiriyor."

Bu benim işaretim. Yolun geri kalanında yavaşça giriyorum ve içine girdiğimde kendimi durduruyorum.

Çünkü...cehen

nem.

Cennet.

Mutluluk

İşte bu
kadar.

Ben. Şu anda. Zamanın bu anında.

Islak ısısı çok yoğun. Her şey, her şey, bununla ilgili *her şey* inanılmaz derecede iyi hissettiriyor.

Parmakları saçlarıma doğru ilerliyor. Kalçalarını kavıyorum ve ona alışması için zaman tanıyarak hareket etmeye başlıyorum. Bana alışırken yüzündeki ifadeyi, kahverengi gözlerindeki konsantrasyonu izliyorum. Tamamen gevşeyip onu doldurmama izin verene kadar yavaş, uzun süreli itişler yaparak onun ipuçlarını takip ediyorum. Dizleri açılıyor, ağzı yumuşuyor ve başını sallıyor.

Sonunda bakışlarını benimkilere kilitledi ve fısıldadı,

"Becer beni." Tenimin her santimini aydınlatan iki kelime.

Ben onu becerdikçe, o da beni beceriyor. Ben daha derine batıyorum ve o da benimle eşleşiyor, benimle buluşmak için yükseliyor. Bir ritim tutturduk ve senkronize olmaktan çok daha fazlasıyız. Birbirimize bağlıyız.

İlk seferimizin her hissini almaya çalışıyorum. Göğsünün derisini koyulaştıran kızarıklık. Omuzlarındaki vanilya losyonunun kokusu. Çıkardığı sesler, serbest bırakılmış bir kadın gibi.

Dudakları şişmiş ve ayrılmış, öpülmek için yalvarıyorlar. Başımı ağzına doğru eğiyorum, içine girerken dudaklarını yakalıyorum. Öpüşüyoruz - kaba, sert, özensiz, bana başka bir dünyada olduğunu söyleyen iç çekişlerle karışık, ama o dünya tam burada benimle.

Ellerimi kalçalarının altından geçiriyorum ve o da bacaklarını daha yukarı kaldırıyor. "Onları etrafıma sar," diyorum ona.

Ayak bileklerini sırtıma doladı. "Böyle mi?"

"Aynen böyle," diye tekrarlıyorum, sonra baskı neredeyse çok fazla olurken gözlerimi kapatıyorum. Kaslarım geriliyor ve onun içine boşalmanın ne kadar inanılmaz olacağını hayal edebiliyorum. Ama o içimde sallanırken bunu engelliyorum.

Daha sert ve daha derin sürüyorum, içinde bir noktaya çarpıyorum ve bir düğmeye basıyorum. Nefesi kesiliyor, titriyor. Çapraz ayak bilekleriyle beni daha sıkı çekiyor ve işte bu. Onu bu şekilde uçurumun kenarına götüreceğim, etrafımda sıkı ve rahat. Altıma. Altımda. Kıvranıyor, kıpırdanıyor ve kontrolünü kaybetmeye başlıyor.

"Oh Tanrım, oh Tanrım," diye inliyor ve sesleri vahşileşerek kulaklarımda yankılanıyor.

Vücudu su gibi, ateş gibi. O tüm elementler, tüm kadınlar, tüm

savunmasız, yumuşak, güçlü kadınlık.

Haykırıyor; uzun, alçak, sonsuz, muhteşem bir çığlık. Yüzünü bana doğru kaldırıyor, ellerini boynuma doluyor, avlanıyor ve arıyor. Bir telaşla dudakları kulağıma değiyor ve sanki onaylanmaya ihtiyacım varmış gibi fısıldıyor: "Geliyorum, geliyorum, geliyorum."

Bir ilahi gibi.

Bu anın daha seksi olamayacağını düşünüyorsam yanılmışım. Oldu. Öyle oldu. Bunu kulağıma söylemesi, zaten bildiğim halde bana orada olduğunu söylemesi, şimdiye kadarki en ateşli şeydi. Çünkü bunu dile getirmek *zorundaydı*.

Ben de ona katılıyorum, sonunda kendi serbest kalışım için onu sertçe beceriyorum.

Bir dakika sonra, nefes alış verişimiz durulduktan sonra, garipliğin yerleşmesi için hazırlandım. Ama gelmiyor. Çekip, prezervatifi alıp çöp kutusuna atarken değil. Ona dönüp göz kapaklarını öperken değil. O temizlenmek için banyoya giderken değil. Ve oturma odasına geri döndüğünde ona başka bir bölüm izlemek isteyip istemediğini sorduğumda da değil.

Hala çıplak.

Castle ve Beckett'ın başka bir cinayeti çözmeye çalışmasını izliyoruz.

Ben onu kendime çekene ve Charlotte Viagra tekrar devreye girene kadar eski halimize dönüyoruz, jelibon atıştırıyor, daha fazla margarita içiyor ve olay örgüsünü tahmin ediyoruz. Çok geçmeden ikinci raunda geçiyoruz, bu sefer kanepemde ve yeni favori şarkımı duymam çok uzun sürmüyor, o da bana geldiğini söylemek için dudaklarını kulağıma doğru hareket ettirdiği o şeyi tekrar yapıyor.

Sonra yatıyoruz ve Fido'nun acıktığını haber vermek için kafamda piyano çalmasıyla, Charlotte'un kollarıma sarılmış mışıl mışıl uyumasıyla ve terastan süzülen sabah güneşiyle uyanıyorum.

İlk kuralımızı çoktan çiğnedik.

CHAPTER EIGHTEEN

Neredeyse hiç durmadan seviştiğim iki muhteşem günün ardından akşamın erken saatlerinde Yarasa Sinyali'ni alıyorum, arada sırada iş için ara veriyorum ve çok az uyuyorum.

Uyarı, Batı Yakası Otoyolu'nda koşarken mesaj yoluyla geldi.

Binamdaki spor salonunda. Dipstick burada. Yüzüğüme bakıyor.

Bir köpek gibi fırsat kokusu alıyorum. Bradley, onun iğrenç hediye saldırılarını savuşturmak ve zekice intikamını almak için en başta sahte nişanlım olmayı kabul etti. Tanrıya şükür onu kaybetti. Ama yine de o bir pislik ve şimdi kaybını yüzüne vuracağım.

Murray Hill'e doğru ilerlerken yayalardan, takım elbiseli adamlardan, elbiseli kadınlardan, inşaat işçilerinden ve bu Salı akşamı New York'ta yaşayan diğer herkesten kaçarak sağa dönüyorum ve şehrin diğer ucuna doğru koşuyorum. Binasına vardığımda nefesim kesiliyor, ter göğsümden aşağı süzülüyor ve kapıcıya Charlotte'u görmeye geldiğimi söylüyorum. Onun her saat ziyaret edilebilecekler listesinde olduğum için beni içeri buyur ediyor. Asansöre ve alt kattaki spor salonuna gidiyorum.

Onu saniyeler içinde buldum. Koşu bandında hafif bir tempoda koşuyor ve Bradley pedal çevirirken egzersiz bisikletinden onu izliyor.

Onunla göz göze geldim, şapkamı çıkardım ve Charlotte'a doğru yürüdüm. Makineyi durdur tuşuna bastıktan sonra onu öptüm. Beni beklemiyordu ama bunu sorgulamadı. Öpücüğümün içinde eriyerek devam ediyor ve kısa süre sonra öpücük PG'den PG-13'e geçiyor. Koşu bandından atlayıp kollarını bana doladığında ve

Şanslı Nokta'ya gitmeden önce üst kata çıkmamı söyledi.

Bu benim. Kaptan Nişanlı hizmetinizde.

Çıkarken Bradley'e bir göz attım. Oflayıp pufluyor ve çok kızgın görünüyor.

Omuzlarımı kaldırıyorum.

Ne yapabilirim ki? Kadın beni istiyor.

* * *

Bir sonraki Yarasa Sinyali, o akşam barımızın arka tarafındaki küçük ofiste, kokteyl peçetesi kutuları ve en üst raf likörlerimizi sakladığımız dolaplarla çevrili bir şekilde çalışırken annemden geldi.

İlk başta mesaj yoluyla bir davet olarak görünür. *Merhaba canım! Yarın akşamki Fiddler'ın yeniden canlanması için biletlerimiz var. Fazladan iki tane. Sen ve Charlotte katılabilir misiniz? Öncesinde hep birlikte Sardi's'e gidebiliriz.*

Müzikallerin hayranı olmadığımı söylemek çok hafif kalır. Aslında, annemin sormasına bile şaşırdım, çünkü aile çevresinde şarkı ve dans numaraları içeren herhangi bir şeye yapılan tüm davetleri reddetmek için *boyanın kurumasını izliyorum, kravatlarımı yeniden düzenlemekle meşgulüm, bunun yerine seçmeli dış işi yaptıracağım gibi çeşitli özür* dilemeyen bahanelerimle tanınıyorum.

Ama bu bahanelerin hiçbiri beynimden parmaklarıma, oradan da telefona ulaşmıyor çünkü ilk aklıma gelen Charlotte'un Broadway'e bayıldığı oluyor. Ofisten çıktığımda onu tezgâhın bir ucundaki muslukların başında buluyorum. "Tuhaf bir soru," diyorum ona katılırken. "Yarın *Damdaki Kemancı*'yı izlemek ister misin? Benimle birlikte?"

Yüzümü inceliyor, sonra elini alnıma koyuyor. "Ateşin yok."

"Ben ciddiylim."

"Belki de henüz oturmamıştır." "Ciddiyim."

"Kontrol için seni şimdi acil servise mi götürmeliyim yoksa titremenin başlamasını mı beklemeliyim?"

Saatime dokunuyorum. "Davetiyenin süresi beş saniye içinde doluyor. Beş, dört, üç..."

Alkışlıyor. "Evet! Evet, gitmek istiyorum. Canlandırmalara bayılırım. Bu harika olur. Bahane çantanın nerede olduğunu bile sormayacağım. Sadece eğleneceğim."

"Güzel," diyorum ve yanağına hızlı bir öpücük kondurmak için yaklaşıırken kendimi tam zamanında durduruyorum.

Gözlerinde panik titreşiyor ve başını küçük bir hareketle sallıyor. Jenny burada, garsonlar ve garson kızlar da katta içki siparişi alıyor.

Kahretsin.

Bu neredeyse nasıl oluyordu? PDA'ya karşı değilim ama iş yerinde müşteriler, müdürümüz ve personel dolaşırken olmaz.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Votka tonik karıştırdığı yerden, koyu renk saçlı Jenny bakımlı bir kaşını kaldırıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Charlotte burada yüzüğünü takmıyor ama Jenny'nin tepkisi bana çalışanlarımızın değişimi hissedip hissetmediklerini merak ettiriyor. Fırtınanın kokusunu alan hayvanlar gibi, patronlarının seviştiğini biliyorlar mı? Onlar da bunun geçici bir şey olduğunu anlayabiliyorlar mı? Sorular beynimde yarışıyor - Charlotte'a çok mu yakın duruyorum, çok mu sert bakıyorum, iş ortağıma bakışımından onu şu anda çıplak ve yüzümü becerirken hayal ettiğim tamamen açık mı?

Başımı sallıyorum, kirli düşünceleri kovuyorum. Yaptığım gafi hafifletmeye çalışıyorum. "Neredeyse bir kuralı daha çiğniyorduk," diyorum Charlotte'a.

"Hangisi?"

"Tuhaflık olmayan."

Gülüyor ve omzumu okşuyor. "İyisin, Holiday. Bu garip bir hareket bile değildi." Sesini alçaltıyor ve sadece benimle konuşuyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, aslında çok tatlıydı."

Ah kahretsin, şimdi yüzüm kızardı.

Çünkü... Bekle.

Ne oluyor be?

Gerçekten ateşim çıkmış olmalı. Müzikal tiyatronun acı ve ıstırapı için gönüllü oldum ve sevimli olarak adlandırıldım. Bunu kabul edemem. Bu kabul edilemez. Charlotte bu gece arkadan sikilecek, böylece benim sevimli bir yanım olmadığını anlayacak.

Ben sadece erkeksi ve sağlamım.

"Harika," diyorum, sanki yeni rahat tavrım sokaktaki itibarımı diriltecekmiş gibi soğukkanlılıkla parmaklarımı bara vurarak. "Öyleyse yarın gidiyoruz."

Sadece sen istediğın için."

Telefonum bir kez daha çalıyır. Elime alıyorum ve okurken omuzlarım çöküyor,

Offermans da orada olacak :)

Charlotte'a dönüyorum. "Bu bir tuzaktı," diyorum ve ayrıntıları paylaşıyorum.

Gülümsemesi hiç bozulmuyor. "Sorun değil. Onlarla gitmek benim için sorun değil." Daha da yaklaşıp fısıldıyor: "Aslında son birkaç gündür nişanlını oynamak daha da kolay oldu."

"Nedenmiş o?"

Sesi daha da alçalıyor. "Bütün gece beni becerme şeklin yüzünden."

İçime bir şehvet şımşegi çakıyor ve onu ofise sürüklemeye, kapıyı çarpmaya ve onu burada, iş yerinde becermeye hazırım.

Ama Jenny onu çağırıyor ve ben de yeni ahşabımla bilgisayarın başına dönüyorum. Tedarikçilerden gelen e-postaları yanıtlarken, Charlotte'un sevimli olmakla ilgili yorumunun beni tuhaf hissettirmesi gerektiği aklıma geliyor. Ama hissettirmiyor.

ve kendime nedenini soruyorum.

Belki de Charlotte gösteriyi izlemekten çok mutlu görüldüğü içindir. Onu Broadway'e götürmek en azından onun için yapabileceğim bir şey, çünkü bu hafta babamın satışına yardımcı olmak için harika bir performans sergileyecek.

Gizem çözüldü. Charlotte'u mutlu etmeyi seviyorum çünkü o benim arkadaşım ve arkadaşlar birbirine yardım eder.

İşte orada. Sallanıyordum ama başka bir temel kuralı çiğnemekten kaçındım.

CH A P T E R N I N E T E N

Muhabir bize Sardi's'te katıldı. Adı Abe, yüzü bir ata benziyor ve kıyafetleri iki beden büyük görüldüğü için ağabeyine ait olabilir. Ayrıca henüz ehliyeti olup olmadığından ya da tıraş olmaya başlayıp başlamadığından bile emin değilim.

İki ailenin kadeh tokuştururken ve atıştırırken fotoğraflarını çekiyor ve ben bu uzun metrajlı makalenin nasıl bir şişirme haber olacağına gerçekten şaşıyorum. Dergi bu yüzden bir yavru muhabir görevlendirmiş olmalı. Ama *Metropolis Life and Times* gazetecilik sektöründe en iyi sakso çeken dergi olarak bilinir. Açın ve hepsini alın.

Fotoğraflar teknik olarak samimi, ancak bu Broadway kurumunun duvarlarında tiyatro ve film yıldızlarının siyah-beyaz karikatürleri yer alırken sipariş verirken, sohbet ederken ve kadehlerimizi kaldırırken hepimiz objektifin farkındayız. Bu kez sadece çiftler katılıyor - Bay Offerman ve eşi, babam ve annem ve Charlotte ve ben. Normalde Harper'a bu gece sürgün edildiği için takılırdım ama muhtemelen bu zorunlu etkinliğe katılmadığı ve sahte "muhabirin burada olduğundan haberimiz yok" muhabbetini atladığı için heyecanlanmıştı.

Ama Bay Offerman'ın bu hikayeyi neden kurguladığını anlıyorum. Bunun gibi parçalar bir işletmenin geçiş sürecine yardımcı olur ve Katharine's gibi tanınmış bir mücevher devinin dostane el değiştirmesini göstermek müşterilere güven verecektir. Dergi için cilalanmış ve parlatılmış görünüyoruz. Ben açık yeşil düğmeli bir gömlek ve üzerinde çizgi film pandaları olan soluk sarı bir kravat takıyorum.

Charlotte, ince kemer halkalarından pembe kurdeleyle bağlanmış siyah kısa kollu elbisesiyle çarpıcı görünüyor.

Bir zeytini bitirirken Bay Offerman'a "Bu akşam kızlarınızı getirmediğiniz," diyorum. "Sanırım yıl sonu okul işleriyle meşguller? Yoksa tiyatro hayranı değiller mi?"

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Sadece altı biletimiz vardı ve erkekleri getirmek daha önemli görünüyordu."

Neredeyse zeytin çekirdeğinde boğuluyordum. "Affedersiniz?"

"Benim kızlarım iş ilişkilerine karışmaz," diyor ve garsona bir tane daha getirmesini işaret etmeden önce viskisinin bir kısmını deviriyor.

"Ben babamın işine karışmıyorum ama sen beni davet ettin," diyerek mantığındaki hataya işaret ediyorum.

"Doğru, ama eminim sizin fikriniz, mesela sizin fikrinizden daha hayati-"

Muhabir omzuma dokununca sözleri kesildi. "Charlotte'la barda çekilmiş bir fotoğrafınız var mı? Sosyete sayfamız mutlu çiftin bir fotoğrafına bayılır."

Bu fotoğrafın düzmece olduğunu bildiğim için içim içimi yiyor. Ya yarın internette yayınlanacak ve planlandığı gibi birkaç gün sonra ayrıldığımızda güncelliğini yitirecek. Ya da hiç yayınlanmayacak çünkü... çünkü biz artık "mutlu çift" olamayacağız.

Masadan kalkarken Charlotte bana aynı şeyi düşündüğünü belirten bir bakış attı. Çizgiyi aştığımızı. Maskaralığımız ilk başta iyi görünüyordu - romantik ilişkilerimin babamın iş anlaşmasını raydan çıkarmamasını sağlamak için yeterince makul bir yol- aileme yalan söylüyor olsam bile. Şimdi ise, herkese yalan söylediğim için, midemde bir çukur bırakarak düpedüz manipülasyona dönüştü.

Ama bara giderken kendime, amacın aracı haklı çıkardığını hatırlatıyorum. Bu sabah babamla konuştuğumda, son banka evrakları tamamlandıktan sonra hafta sonuna kadar anlaşmayı imzalamayı beklediğini söyledi. İsteddiği kalıba uymasaydım Bay Offerman'ın çekip gidebileceği düşüncesinden nefret ediyorum. Yine de kendimi daha çok bir yılan yağı satıcısı olarak görmeye başlıyorum ve bu yanımda umurumda değil.

İyi tarafı, sadece birkaç gün daha yalan söylemek zorunda kalacağım. Kötü tarafı ise sadece birkaç gün daha rol yapabileceğim.

"Kameraya gülümseyin," diyor Abe bara vardığımızda, arka planda Tom Hanks ve Ed Asner'ın skeçleri.

Kolumu Charlotte'a dolayıp sırtıyorum, sonra da boynunu hızlıca kokluyorum. Şeftali gibi kokuyor. Yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum ve nefesi kesiliyor. Biraz daha yaklaşıyor ve evet, sahte olan şey tekrar gerçek oluyor ve o rahatsız edici his uzaklaşıyor. Aramızda bir sıcaklık var. Hatta cızırtı. Kamera kıvılcımları yakalıyor olmalı.

Onu bıraktığımda muhabire mahcup bir sırtış attım. "Özür dilerim. Kendime engel olamadım. O çok güzel."

"Ondan hoşlandığın belli," dedikten sonra kamerasını indiriyor ve cebinden bir not defteri çıkarıyor. "Ama merak etmeden duramıyorum, ne zaman özel oldu?"

"Pardon?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Bu yeni, değil mi? İlişkinizdeki ayrıcalık?"

"Tabii ki özeliz. Nişanlıyız," diyor Charlotte sahiplenici bir tavırla ve sorusunu geçiştirirken bir elini koluma doluyor.

Muhabir Charlotte'un taşını göstererek "Anlayabiliyorum," diyor. "Ben de ne zaman özel hale geldiğini soruyordum."

Charlotte'un yanaklarında bir parça kızarıklık belirliyor ve ben de söze giriyorum. "Nişan nispeten yeni, eğer sorduğunuz buysa."

"Yeni bir şey olmalı," diyor Abe, kemiğini kapıp bırakmayı reddeden bir köpek gibi. "Geçen ayki *South Beach Life* dergisinde Miami'li bir şefle birlikteydin ve sanırım birkaç hafta önce de ünlü bir antrenörle görüldün."

Beni de, çapkınlığımı da sikeyim. Geriliyorum, kaslarım geriliyor ve işte geliyor - babamın umutsuzca kaçınmak istediği durum.

Sırtımayı sürdürürken, "Bu sadece gevezelikti," diyorum. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Cassidy ile mi demek istiyorsun? Cassidy Winters'la sıradan mıydı?" diye soruyor, kendi *seçtiği* sıfatı -sanki onu kullanmamı kabul ettirebilirmiş gibi- araya sokuşturarak.

"Hayır, sıradan olduğunu söylemiyordum. Gevezelik olduğunu söylüyordum. Yani ortada hiçbir şey yoktu," diyerek küçük cesur piçi düzelttim.

Başını sallıyor ve çenesini sıvazlıyor. "Anladım. Ama şef için durum böyle değil. Çünkü geçen ay Miami'de, Facebook'ta yanağına öpücük kondurduğunuz bir fotoğrafta etiketlenmişsiniz."

Telefonuna uzandı, şişman başparmağını ekranda kaydırды ve bana fotoğrafı gösterdi. Fotoğrafi hazırlamış ve bekliyordu. Telefonla aramıştı.

ilerliyor, saldırmaya hazırlanıyor. Omuz silkiyorum, zihnim hızla senaryoları oynuyor. Sonra devam ediyorum. Büzülüyorum ve Abe'in yanağına hızlı bir hava öpücüğü konduruyorum. Dudaklarım onun bebek yüzüne milimetrelerce yaklaştığında içimden gelen her şeye karşı koyuyorum ama bunu başarmak zorundayım. "Gördün mü? Ben sadece sevecen bir adamım."

Avucunu yanağına sildi. "Yani şefle ilgili bir şey yok muydu?"

Başımı sallıyorum ve yüzünü işaret ediyorum. "Sanki hiçbir şey olmamış gibi," diyorum, keşke ona hak ettiği fırçayı verebilseydim. Ama çekip gidersem ya da 'yorum yok' dersem, bu onu daha da kızdıracak. Soğukkanlılıkla cevap vermek bana bu bombayı etkisiz hale getirmek için en büyük şansı veriyor.

Abe dikkatini Charlotte'a yöneltir. "Birkaç hafta öncesine kadar Spencer Holiday'in New York'un ünlü playboylarından biri olarak gazetelerde yer alması seni rahatsız ediyor mu?"

Başını sallıyor ve tatlı tatlı gülümsüyor. "Hayır. Geceleri eve kiminle geldiğini biliyorum."

"Her gece değil," diye mırıldanıyor muhabir.

Öfke içime işledi. Bu Bay İyi Adam'ın sonu. "Affedersiniz? Ne dedin sen, Abe?" Sertçe sordum, çünkü ısrarcı olmak başka bir şey. Pislik olmak tamamen başka bir şey.

Çenesini kaldırdı. "Dedim ki, yani her gece Lucky Spot'u karı koca olarak mı işleteceksiniz?"

Yalancı.

Ancak yalancı iyi bir noktaya değindi ve sözleri bana Charlotte ve benim önümüzdeki birkaç gün boyunca iş yerinde bu sahte nişanı yönetmek için bir oyun planına ihtiyacımız olacağını hatırlattı. Ya da belki de gerekmez, çünkü yakında bitecek.

Bir kez daha, bu düşünce midemi bulandırıyor.

Abe'in işimizi nasıl yürüteceğimize dair sorusunu yanıtlayamadan Bayan Offerman bize katıldı ve doğaçlama görüşmeye dahil oldu. "Her şey yolunda mı?"

Bunu düşüneceğim hiç aklıma gelmezdi ama onu gördüğüme çok sevindim.

Muhabir Bayan Offerman'a "Charlotte ve Spencer'ın ne kadar çabuk özel olduklarını öğrenmeye çalışıyorum," diyor. "Çok çabuk."

Bir kaşını kaldırıyor ve merakı ortaya çıkıyor. "Öyle mi? Hızlı olduğunu biliyordum ama bu *kadar yeni* olduğunun farkında değildim."

Aslında onu görmekten mutlu olmadığım ortaya çıktı. Hem de hiç. Özellikle de o kelimeleri zehirli gibi söylediği için.

Charlotte boğazını temizliyor, bir tutam saçını kulağının arkasına itiyor ve önce Bayan Offerman'ın, sonra da Abe'in bakışlarıyla karşılaşiyor. "Birçok kez söylediğimiz gibi yakın zamanda oldu. Her şey çok çabuk oldu. Ama aşık olunca bazen böyle oluyor, değil mi?" Charlotte parmak uçlarını gömleğimin kolunda gezdirirken söylüyor bunu. Aramızda bir pamuk tabakası var ama dokunuşunun tenimi tutuşturduğuna, ardında kıvılcımlardan oluşan bir iz bıraktığına yemin edebilirim. Yüzünü eğiyor ve bakışlarımla buluşuyor. Benimle göz göze geldiğinde nefesim kesiliyor ve kısa bir süreliğine restoranın geri kalanı yok oluyor.

Başımı sallıyorum, bunu yaparken de kuru bir şekilde yutkunuyorum. Cevabımın kime yönelik olduğundan emin değilim.

-O, onlar ya da biz.

Ama benim evet'im en azından dürüst *hissettiriyor* ve bu benim için önemli.

Charlotte parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Geri çekildiğinde kolunu benim koluma doluyor ve muhabire bakıyor. "Birkaç hafta önce başka biriyle görülmüş olması sorun değil. Hiçbir şeyi değiştirmez. Ona karşı hissettiklerimi değiştirmez."

Abe'in başka sorusu yok. En azından bu gece için, onu maskaralığımızdan uzaklaştırmayı başardı.

Geçen gece çalıştığı spor salonunda Bradley'den aldığımız şakacı intikama geri dönüyorum. Elbette, Charlotte eski sevgilisi için sahnelediğimiz gösteriden zevk almıştı ama onu kıskandırmak için koşu bandında öpüşmemiz, benim için hazırladığı şeyin yanında hiçbir şeydi. Beni kurtarmaya devam ediyor, tekrar ve tekrar.

Kalbim ona yaklaşma yarışında kendi kendine çelme takıyor.

Bir şeyler oluyor. Garip ve tamamen yabancı bir şey. Kalbim anlamadığım bir dil konuşuyor ve kendini Charlotte'a doğru fırlatmaya çalışıyor.

Harika. Şimdi, her gün savaşmak zorunda olduğum iki organım var.

* * *

Gösteri zamanı geldiğinde, babam Kırk Dördüncü Cadde'den Shubert Tiyatrosu'nun girişine kadar olan kısa yürüyüşte dikkatimi çekiyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Kesinlikle iyi," diye cevap veriyorum, çünkü en son istediğim şey onun endişelenmesi. Bir taksi egzoz püskürterek gıcırdayarak geçiyor, sonra kırmızı ışıktaki frene basıyor. "Muhabir sinir bozucuydu ama daha önce duymadığım bir şey değildi."

Babam başını sallıyor. "Charlotte'u kastetmiştim. Onunla her şey yolunda mı?"

"O iyi," diye gülümseyerek cevap veriyorum, babamın hikâyeden çok kadını önemsemesinden memnunum.

Diğerleriyle birlikte birkaç adım önümüzde yürüyen Charlotte'u işaret ediyor. "Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz. Bunu daha önce neden göremedim bilmiyorum ama şimdi sizi birlikte görünce sanki başından beri gözümün önündeymiş gibi hissediyorum."

Gökten inen bir şahin gibi, suçluluk duygusu geri dönüyor. Bu kez göğsüme pençelerini geçiriyor ve uzun süre kalmak için yerleşiyor. Elimi siyah saçlarımın arasından geçiriyorum. Charlotte ve ben ayrıldığımızda babam büyük hayal kırıklığına uğrayacak. "Sen umutsuz bir romantiksin," diyorum.

Parlak ışıklarla aydınlatılmış marquee'nin dışında toplanan kalabalığa yaklaştığımızda hızımızı yavaşlatırken gülüyor. "İşte bu yüzden kuyumcu dükkânı işletiyorum."

"Ama çok uzun sürmeyecek," diyorum şakacı bir şekilde. "Yakında özgür bir adam olacaksın."

"Biliyorum." İç çekiyor, sesinde hüznü bir nota var. "Bunu özleyeceğim." "Yine de emekli olduğun için mutlu olacaksın."

Sanki kendini toparlıyormuş gibi birkaç kez başını sallıyor. "Annenle daha fazla vakit geçirmekten mutlu olacağım. O benim dünyamın merkezi. Tıpkı Charlotte'un senin için olduğu gibi," diyor ve sırtımı sıvazlıyor.

Evet, tuhaflık. Şu an kesinlikle oluyor.

CHAPTER TWENTY

Yer gösterici bizi oturttu.

Charlotte kollarını kavuşturur ve iç çeker.

"İyi misin?"

Başını sallıyor. Dudakları düz bir çizgi oluşturuyor.

"Emin misin? Çünkü bahse girecek olsaydım, kızgın olduğunu söyledim." "Ben iyiyim."

Kuşkuyla bir kaşımı kaldırıyorum. "Bir sorun olmadığına emin misin?"

"Hiçbir sorun yok." Kollarını açıyor, gömleğimin kolunu tutuyor ve anında vites değiştirir. "O muhabir için ne zaman bir voodoo bebeği yapacağız?"

Düşünceli bir şekilde uzaklara bakıyormuş gibi yapıyorum. "Bir bakalım. Takvimde yarın saat 3'e ayarladım. Hala işe yarar mı?"

Şiddetle başını sallıyor. "Siz iğneleri getirin, ben kumaşı getireyim."

"Mükemmel. YouTube'da bir eğitim videosu bulacağım, böylece doğru şekilde yapabiliriz."

İşildiyor, sonra uvertür başlarken bana fısıldıyor, "O sorulardan nefret ederdim."

"Sert oynamaya çalışıyordu ve bu çok anlamsız bir konu. Yine de harikaydın."

"Utanç vericiydi," diyor ve keman notaları seyirciler arasında dolaşırken beni yaklaştırmaya çağırıyor. "Sence peşimizde mi?"

"Öyle hissettirdi ama bence sadece hangisinin tutacağını görmek için sorular soruyordu."

"Son cevabımı beğendiniz mi?"

Beğendin mi? Olayların çabuk gelişmesi hakkında söylediklerine bayıldım. Olması gerekenden daha fazla. "Harikaydı."

"Bunda iyi iş çıkardım, değil mi?" diyor, sanki baş edilemeyecek kadar sıcakmış gibi parmaklarına üfleyerek.

Kalbim dibe vuruyor, sonra da yere çakılıyor. Bu batma hissi, söylediklerinde bir gerçeklik payı olmasını istediğimi fark etmemle birlikte geldi. İçinde bir şeylerin gerçek olmasını istedim.

"Son derece inandırıcıydı," diyorum sahte bir gülümsemeyle ve onun cevabı, bilinmeyen bir nedenle bunun bitmesini istemesem de Charlotte'un dört gün sonra bitip gideceğini hatırlatıyor.

İşi bitecek ama ben bunu devam ettirmek istiyorum.

İlk gösteri başlıyor ve sanırım -hayır, eminim- bu resmen bir müzikalde geçirdiğim en sevmediğim an. İzlerken canım yanıyor.

* * *

Annemlere ve Offerman'lara iyi geceler diledikten sonra Times Meydanı'nda dolaşırken Charlotte sessiz. Manhattan'ın ünlü sardalya tenekesinin ışıltılı neonunda çılgın kalabalıklar arasında ilerliyoruz, bir tür mosh pit, milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirde bir hayvanat bahçesiyle buluşuyor. Gümüş bir robot olarak boyanmış bir adam, silindir şapkasının yanında sarsıntılı hareketler yaparak birkaç bozuk para topluyor. Özgürlük Heykeli anahtarlıkları satan bir adam Charlotte'a çarpıyor ve dirseğiyle onu yere düşürüyor.

"Ow," diye mırıldanıyor.

"İyi misin?" Diye sordum ve ovmak için elimi uzattım. Sanırım içgüdüsel olarak onunla ilgileniyorum. Ama elimi geri çektim. Bunu istemiyor ya da buna ihtiyacı yok. Kendi başının çaresine bakabilir.

"Evet, iyi olacağım," diyor omuz silkerek. "Ve hey, bir performans daha atlattık."

"*Fiddler'in* mı?"

Başını sallıyor. "Hayır." Bir radyo spikerinin ses tonunu benimsiyor. "Ve bu akşam saat sekizde, Mutlu Nişanlı Çift'in bir başka yorumunu dinleyeceğiz."

Çekiniyorum. "Doğru. Şu."

İşte o zaman şaka yapmalıyım. Onu rahatlatmam gereken zaman. Ona bir kez daha teşekkür etmeliyim.

Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyecek bir şeyim yok. İki altın dişli kel bir adam yarı çıplak bir komedi gösterisine teklifler yağıdırıyor. "Yarı çıplak, yarı kapalı."

Biri bağılıyor, "Tamamen çıplak, tamamen kapalı?"

Bir tiyatrunun, ardından bir tişört mağazasının önünden geçiyoruz ve haki şortlu, beyaz spor ayakkabılı ve FDNY tişörtlü bir çiftin yanından geçiyoruz. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, neden Broadway'de yürüdüğümüzden bile emin değilim. Sanırım bir U çizdik. Neyim var benim? Artık kendi şehrimde bile yönümü bulamıyorum.

Kırk üçün köşesine varıyoruz ve betonun üzerinde duruyoruz. Bir otobüs Sekizinci Cadde'ye doğru ilerliyor. Biz birbirimize bakarak garip bir şekilde dururken turistler etrafımızda dönüyor. Hayatım boyunca ne yapacağımı, nasıl ilerleyeceğimi, her virajda ve dönemeçte hayatla nasıl karşılaşacağımı biliyordum. Bu gece, savruluyorum ve bir ayağımı diğerinin önüne nasıl koyacağımı zar zor anlıyorum.

Başımı kaşıyorum.

"Um, nereye gidiyoruz, Spencer?"

Omuz silkiyorum. "Bunu düşünmemiştim."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor, ellerini sanki onlarla yapacak bir şey arıyormuş gibi birbirine kenetliyor.

Başparmaklarımı kot pantolonumun ceplerine sokarak, "Senin için nasıl uygunsa," diyorum.

"Bir yere gitmek ister misin?"

"Eğer istersen."

İç geçiriyor. "Eve taksiyle mi gitsem?"

"Taksiye binmek ister misin?" diye soruyorum ve kendimi tekmelemek istiyorum. Şu anda kendime, bedenimi ele geçirmeye çalışan bu kararsız, kararsız adama dayanamıyorum. Onu tanımıyorum. Onu umursamıyorum. Ve ona vücudumda işgalci hakkı vermedim. Onu yolumdan çekmem gerekecek. Bir elimi kaldırıyorum. "Boş ver," diyorum davul gibi bir özgüvenle. Bu sahte ilişki birkaç gün içinde bitiyor olabilir ama hayatımın en iyi seksini yaşarken hüzünlenmeyeceğim. Bu durumun üstesinden geleceğim.

"Neyi kazıyacaksın? Taksi mi çağırıyorsun?"

Başımı sallıyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Şu anda yapmak istediğim şey bu. Seni evime geri götürmek istiyorum. Seni çıtırçıplak soymak. Dilimi teninin her santiminde gezdirmek ve sonra Katharine'deyken sana yapacağımı söylediğim şeyi yapmak istiyorum."

Gözleri ışıldıyor, sonra arzuyla parlıyor. Hevesle başını sallıyor. "Evet."

Şurada. Çok güzel. Arka cebimden telefonumu çıkarıp bir Uber çağırıyorum, çünkü burada taksiye binmek imkânsız. Bilgilerimi uygulamaya girdiğimde elini koluma koyuyor.

"Ama önce sana söylemek istediğim bir şey var."

Hay aksi. Kalbim çarpıyor. Buna bir son verecek. Bıktı artık. Doydu. Bu gece son bir sürüş için eyerliyor ve sonra beni meraya bırakıyor.

"Ne oldu?" Soruyorum ve kalbim boğazıma kaçacakmış gibi hissediyorum. "Yalan yok dediğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet." Yutkunuyorum, kendimi destekliyorum. Gerginlik göğsümde düğümleniyor ve bu duygudan hoşlanmıyorum. Asla böyle hissetmek istemiyorum. İhtiyaç ve bağımlılık gibi hissettiriyor. Çok az tanıdığım bir şey gibi. "Yapacak mısın?" Tükürdüm.

"Neye gidiyorsun?"

"Bunu bitirmek mi?" diye soruyorum, çünkü artık dayanamıyorum. Gülüyor.

"Komik değil," diye ısrar ediyorum. "Komik."

"Neden?"

Başını sallar. "Seni aptal." Gömleğimi tutuyor ve beni kendisine yaklaştırıyor. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Sana söylemek istediğim şey buydu. Gösteri başlamadan önce bana neyin yanlış olduğunu sorduğunda hiçbir şey söylemediğimi mi? O bir yalandı. Kıskanmıştım. Korkunç derecede kıskançtım."

Charlotte'un kollarını kavuşturmasına, muhabirle ilgili şakalar yapmasına ve bu hareketi yapmaktan gurur duymasına geri sarıyorum. "Kıskandın mı?"

"Olmamak için umutsuzca çabalıyordum. Bu yüzden boş verdim ve voodoo bebeğiyle ilgili şakayı yaptım."

"Neden kıskandın?"

Gözlerini deviriyor. "Muhabirin adını verdiği tüm o kadınlar. Onları duymak beni kıskandırdı."

"Neden?"

"Anlamıyor musun?"

"Hayır. Ama benimle ABC'yi kullanman gerektiğini zaten belirlemiştik. O yüzden devam edin. Hecele," diyorum şakağıma vurarak ve *yoğun bir* sesle.

Yüzü kızarıyor, sonra usulca konuşuyor. Sesi sokağın gürültüsünden, kalabalığın sesinden, trafiğin uğultusundan zar zor duyuluyor. Ama her kelimesi müzik gibi. "Çünkü onlar seninleydi."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Sen onunla birlikteyken Bradley hakkında hissettiklerim gibi," diye itiraf ediyorum ve bunu söylemek beni özgürleştiriyor. Daha çok, o zamanlar hissettiğim ama zar zor anladığım bir şeyi dile getirmek.

"Ben onunla birlikteyken böyle mi hissettin?"

"Bazen yapıyordum," diyorum, onun en büyük pislikle birlikte olduğu günlere geri dönüyorum. Şanslı Nokta'dan erken ayrılıp onunla eve gittiği geceler vardı ve aklım onda kalıyordu. Elbette beni meşgul eden kadınlar vardı ama yeşil gözlü canavar arada sırada beni ziyarete geliyordu. Yine de tüm bunları ona anlatırsam ahmaklık etmiş olurum. Bazı sırlarımı korumalıyım. Ellerimi kaldırıyorum. "Anlaşıldı."

"Spencer?" diye fısıldıyor.

"Evet?"

"Sanırım bu gece bir kuralı daha çiğnedik." Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Hangisini? Yalan söylemek mi?" "Evet, ama aynı zamanda-"

Aynı anda konuşuyoruz. "Tuhaflik." Sonra gülüyoruz. Birlikte.

"Beni programa davet edişinden, benim kıskançlığıma, muhabirin sosis gibi olmasına kadar. Hepsi çok tuhaftı" diyor. Bana bilmiş bir bakış attı.

"Tuhafliğin tek bir çaresi var."

"Anal?"

Omzuma vurdu. "Bu kuralı bozmayacağız. Asla" diyor, gözleri kasıklarına kayıyor. "Ben daha çok köpek stili düşünüyordum."

"Ben de bunu demek istemiştım." Araba gelene kadar onu öptüm. Sonra da şehir merkezine kadar.

Asansörüne kadar. Kapıyı açtığımda.

Sonra onu çırılçıplak soyup yatağıma yüzüstü yatırdım.

CHAPTER TWENTY-ONE

Boynundan başlayarak vücudunu öpüyorum. Omurgası boyunca ilerliyor, seksi ve güzel sırtında bir yol yalıyorum. İç çekiyor ve yatakta kıvranıyor. Beni izlemek için başını çeviriyor ve ben de kışına yaklaşıyorum. Bir yanağına öpücük bırakıyorum. "Merak etme. Hiçbir kural çiğnenmiyor. Ve bil diye söylüyorum, diğer her parçana sahip olmak benim için sorun değil. Bunu söylerken sadece seni kızdırıyorum."

O da bana gülümsüyor, teşekkür etme şekli bu.

Sağ yanağının altına bir çizgi çekerek, "Yine de kışının yumuşak etini seviyorum ve burada biraz zaman geçirmem gerekecek," diyorum.

Arkasını daha yukarı kaldırarak onu öpmem için beni davet ediyor. Önce bir yanağını, sonra diğer yanağını yalıyorum ve bana karşı kıpırdanıyor, dudaklarından yumuşak, küçük bir inilti dökülüyor. Dişlerimi etine bastırıyorum ve hafifçe ısııyorum. İniltisinin sesi yükseliyor.

Şehvet damarlarımda bir yol açıyor. Sertleştim, hazırım ve istekliyim ama acele etmeyeceğim çünkü bunun her saniyesini seviyorum. Başparmaklarımı yanaklarına bastırarak kışını kaldırıyorum ve ıslak amı boyunca yavaş, kalıcı bir yalamayla onu şaşırtıyorum.

Nefes nefese kaldı. "Bunu beklemiyordum."

"Anlayabiliyorum. Ama hoşuna gittiğini söyleyebilirim."

"Seviyorum," diyor nefes nefese.

Şu anda ona ağızımdan verdiğim tek şey bu. Bunun yerine, bacaklarına dönüyorum, onu çalıştırmak, onu baştan aşağı öpücüklerden sıcak ve ıslak hale getirmek istiyorum. Koşuyorum.

Dilim kalçasının arkasından aşağı iniyor. "Her santimini," diyorum usulca tenine karşı. "Teninin her bir santimini işaretlemek, öpmek ve dokunmak istiyorum."

"Ben de istiyorum," diyor iniltiyle, sesi nefes nefese, ısındığı zamanki gibi. Onun işaretlerini, bana nasıl tepki verdiğini şimdiden biliyorum ve sadece birkaç gün oldu. Vücudunu tanımayı, zevklerini bilmeyi seviyorum.

Bunun gibi, dizinin arkası erojen bir bölge. Dudaklarımı oraya değdiriyorum ve o da küçük, seksi bir ses çıkarıyor.

Baldırından aşağı iniyorum ve diğer bacağını tekrar kıkına kadar öpüyorum. Sonra yanaklarını kavırıyorum, kalçalarını eğiyorum ve yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum. Sıvı uyarılmışlığı dilime dolduğunda ipeksi ve tatlı bir tadı var ve kokusu burun deliklerimi dolduruyor. İçime doğru sallanıyor ve ona olan arzum göğsümde, kemiklerimde derin, pençeleyen bir ihtiyaca dönüşüyor. Tek istediğim onun her şeyi. Dudaklarıma boşalana kadar onun tatlı amını öpüyorum.

Ben soyunmak için uzaklaştığımda, o ters döndü. Dudakları ayrılmış ve gözleri parlak görünüyor. Cildi parlıyor. "Vay canına," diyor.

Gömleğimi silkelerken kaşlarımı oynatarak karşılık veriyorum. "Sanırım ağzının bağımlısı oldum," diyor usulca. "Güzel. Çünkü benim ağzım da sana bağımlı."

Pantolonuma ulaştığımda ayağa kalkıyor ve kotumun fermuarını açarak işi devralıyor. "Ben de yapmak istiyorum."

Külotumu çekiştirerek çıkardı ve sikim ona merhaba dedi.

Mırıltıya benzer bir ses çıkarıyor. "Seni görmek de güzel," diyor ve yalamak için dilini uzatıyor. Dilinin ucunu başının etrafında döndürüyor ama ben onun harika dudaklarının büyüğü dünyasında kaybolmadan önce hızla hareket ediyorum. Kalçalarından tutup onu ters çeviriyorum. "Eller ve dizler, iyi bir kirli kız gibi," diyorum ona.

"Ben pis bir kız mıyım?"

"Sen benimlesin," diyorum prezervatifi almak için hareket ederken.

Yine de önümdeki güzel manzarayı hayranlıkla seyretmek için duruyorum - Charlotte, dört ayak üzerinde, muhteşem poposu havaya kalkmış. Bir kez vuruyorum, yanaklarından birinde hafif bir çatlak oluşuyor. İrkildi ama küçük, seksi bir çığlık attı. "Oh Tanrım," diye inliyor.

Bu ses. Onun sözleri. Onun sesleri. Bu kadın bir rüya. Benimle yaptığı her şeyden ne kadar hoşlandığını keşfediyor ve ben de onu becermeye ne kadar bayıldığımı öğreniyorum. Başımı arkasına doğru eğiyorum ve bir öpücük konduruyorum.

tokatladığım nokta. Sonra bir telaşla bileklerini kavradım ve yatağa doğru ittim. "Fikrimi değiştirdim. Dirseklerinin üzerine. Kıçını yukarı kaldır."

Beni takip ederek bir dansçı gibi eğiliyor. Sikimin başını ıslaklığının içinde sürüklüyorum. İnliyor ve yaklaşıyor, beni istiyor, beni davet ediyor, bana ihtiyaç duyuyor. Ona bir kez daha şaplak atıyorum ve zevkle inliyor.

Prezervatifi takıyorum ve içine gömülüyorum. Damarlarımdan beyaz kıvılcımlar fışkırıyor. Sıkılık, sıcaklık... Şaşırtıcı. Homurdanıyorum, alçak sesle ve gırtlaktan, bir hayvan gibi. "Sen," diyorum inleyerek. "Çok seksisin. Sanırım bütün gece burada kamp kuracağım."

Aynı anda hem gülüyor hem de inliyor. "Sen delisin."

"Hayır, sadece şimdiye kadar hissettiğim her şeyin ötesinde tahrik oldum," diyorum, sesim sert, pompalamaya başlarken.

Birden sessizleşti. İnleme yok, ağlama yok, çılgınca pantolon giyme yok. Küçük ama net bir ses "Gerçekten mi?" diye soruyor.

Bana bakmak için boynunu büküyor. Tanrım, tamamen savunmasız, gözleri çok güven dolu, vücudu aşağı doğru eğilmiş. "Evet," diye cevap veriyorum ona çarparken, ona her şeyimi veriyorum. Ellerim kalçalarını sıkıca kavırıyor. "Yemin ederim Charlotte. Bana bir şey yapıyorsun." Sadece ucu içeride kalacak şekilde geri çekiliyorum. Kıvranıyor, beni geri çekmeye çalışıyor. "Beni çılgına çeviriyorsun. Beni delirtiyorsun." Derinden itiyorum ve nefesi muhteşem bir inilti halinde dökülüyor. "Sana doyamıyorum."

"Tanrım, ben de aynısını hissediyorum," diyor ve daha aşağı eğiliyor, daha yukarı kaldırıyor, daha fazlasını sunuyor.

Tek istediğim o. Sesler ve ateşli çılgınlıklar çılgınlığı içinde boşalana kadar onu bu şekilde becerirken her şeyini. Kaslarım geriliyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve parlak, sıcak zevk üzerime çökerken kendi doruk noktam bedenimi ele geçiriyor.

Ben yatağa uzandım, o da yanıma uzandı. Başını kolumun kıvrımına yaslıyor, öylece kalıyor - sıcak, terli ve çıplak. Dalgınca parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. O da elini karnımda gezdiriyor.

"Harikaydı," diye mırıldanıyor. "Sanırım bu şimdiye kadarki en iyi orgazmımızdı. Orgazm sunumunda mükemmellik için sana altın bir yıldız vereceğim. Hatta bir heykel."

"Akademi'ye teşekkür etmek istiyorum," diye başlıyorum ona takılarak.

Göğsüme vuruyor. "Yani numara mı yapıyordun? İyi, ben de öyleydim," diyor hışımla.

Bir anda ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp onu kıstırdım. "Hayır, numara yapmıyordun."

Gözleri benimle alay ediyor. "Evet. Evet, öyleydim."

"Değildin. Ama sırf bu yorumun için, seni becermemden ne kadar hoşlandığını bana göstereceksin." Bir anda bileklerini başının üzerine kaldırdım ve kolumu yatağın kenarına doğru indirerek yerde elbisesini aradım. Onu yakalıyorum ve tek elimle kemer halkalarındaki kurdeleyi çekip çıkarıyorum.

Önce ince bileklerine, sonra da yatağın direğine doluyorum. Pembe kumaşı sıkarken gözleri sürekli ellerimi takip ediyor. "Pembeler içinde güzel," diye mırıldanıyorum, sonra parmak ucumu dudaklarında gezdiriyorum.

Başka bir prezervatif bulup aletime takıyorum. Evet, yine sertleştim. Nasıl olmaz ki? Yatağıma bağlı, ilk iki orgazmından sonra hâlâ ıslak. Tabii ki ereksiyon halindeyim. Bacaklarını açtım, önümdeki manzaranın tadını çıkarıyorum - bacakları *V şeklinde*, elleri bağlı, gözleri tamamen açık.

Kendimi onun kalçalarının arasına sıkıştırdım. "Şimdi, bunun için yalvaracaksın." "Yalvaracak mıyım?"

"Öylesin," diyorum kabaca. "Çünkü bunu yapana kadar hepsini alamayacaksın."

İçeri kayıyorum ama ona sadece birkaç santim veriyorum. Ona yakın olmak için dirseklerime kadar alçalıyorum ve sonraki birkaç dakika boyunca onu yavaşça sikmeye devam ediyorum, her zaman onu kızdırıyorum, asla sonuna kadar gitmiyorum. İnliyor, kıvranıyor ve altımda sallanıyor, her itiş ondan yeni bir seksi mırıltı çıkarıyor.

"Söyle. Beni ne kadar istediğini söyle."

"Numara yapmıyordum. Bunu söylerken şaka yapıyordum," diyor nefes nefese kaldığında. "Bana hepsini ne kadar istediğini söyle. Hepsini ne kadar istediğini söyle. sikim."

Kalçaları yukarı fırladı. "Seni istiyorum. Seni çok istiyorum. Beni derinden becer. Sana yalvarıyorum," diye haykırıyor ve yalvarıyor ve onun çaresiz seksiliğine tanık olmak enfes.

Zevkten aklını kaçırana kadar onu sert ve derin bir şekilde beceriyorum. Çıglıkları boğuklaşana kadar. Gözleri kapanana kadar. Bir kez daha parçalanırken adımı söylemeden duramayana kadar. Birden fazla orgazm bana da oldukça iyi geliyor, bu yüzden ona katılıyorum, tüm vücudumu sarsan bir titreme ile tekrar boşalıyorum.

Onu çözdüğümde bir elini saçlarıma götürüyor, saçlarımin arasından geçiriyor ve beni öpüyor. "Yalan söyledim. *Bu* şimdiye kadarki en iyi zamandı."

"Her seferinde daha iyi oluyor," diyorum usulca.

Kısa süre sonra ayağa kalkar ve kıyafetlerini toplamaya başlar. Bir daire çizerek dönüyor ve yerde bir şey arıyor.

"Ne yapıyorsun?" Merakla sordum.

"Giyiniyorum."

"*Pourquoi?*"

"Yani gidebilirim. Anlaşma bu değil mi?"

Sürünerek yatağın kenarına geldim ve onu yakaladım, kollarımı beline doladım, onu şaşırttım.

"Ne yapıyorsun?" diye bağılıyor.

Onu yatağa atıp gıdıklıyorum. Çıldırdı.

"Kes şunu."

Hiç acımıyorum. Parmak uçlarım yanlarında gezinerek onu kıvrandırıyor. "Geceyi burada geçirirsen duracağım."

"Merhamet, merhamet," diye sesleniyor ve gülümsüyor, gökyüzündeki yıldız denizi kadar geniş.

Onu kendime çekiyorum, saçlarını kulağından uzaklaştırıyorum ve sonra fısıldayarak "Kalacak mısın?" diyorum.

Nefesi kesiliyor. "Evet. Bir kuralı daha çiğnememiz umurunda değil mi?"

"Hâlâ öndeyiz. Yani, uyandığın anda beni öpmeye çalışmadığın sürece umurumda değil."

"Sabah nefesi yüzünden, değil mi?"

Başımı salladım. "Seninki değil.

Sadece genel olarak."

Burnunu kırıstırıyor. "Sabah nefesi mükemmel bir yeni temel kuraldır. Sabah nefesinden nefret

ediyorum." "Ben de."

"Diş fırçam yok ama."

"Bende fazladan bir tane var. Hiç kullanılmadı," diyorum ona.

Sanki tüm seçenekleri tartıyormuş gibi işaret parmağını dudaklarının üzerine koyuyor. "Ama hangi aromalı diş macununuz var?"

Yanaklarımda bir kızarıklık beliriyor.

Fark ediyor ve işaret ediyor. "Sakın bana sakız Crest kullandığını söyleme?"

Başımı salladım. "Hayır. Senin sevdiğin türden aldım. Naneli Crest."

Gözleri parlıyor ve elini göğsüne götürüyor. Bu çok tatlı bir şey. "Bana diş macunu almışsın."

Sesi ona yüzüğü aldığım zamankinden daha mutlu geliyor. Kalbim daha hızlı atıyor ve dilimde kelimeler oluşmaya başlıyor. Yeni ve garip kelimeler.

İçimdeki hisler. Bir şeyler söyleyebilmek için dudaklarımı araladım. Ona karşı ne kadar çok şey hissetmeye başladığımı söyleyebilmek için. Her şeyin ne kadar gerçek olmaya başladığını.

Ağzını benimkine yaklaştırıp "Sen gerçekten benim en iyi arkadaşımsın" diye fısıldadığında duruyorum.

Arkadaşlar.

Evet. Olmak istediği tek şey bu.

CHAPTE RTWENTY- TWO

Harper k lahtaki limonlu dondurmayı yalıyor.

"Bu Noel Baba'yı telaf  etmez," diyor en sevdiği dondurmacıdan çıkarken ikramı işaret ederek. "Ama bu iyi bir başlangıç ve birkaç gün daha sessizliğimi satın aldınız."

"Güzel. Tek ihtiyacım olan bu."

"Bu sabah Charlotte'la fotoğrafınızı gördüm." Central Park'ta yürürken beni dürtüyor, takımımızın yıldız vurucusu Nick'le hızlı bir softbol antrenmanına gidiyoruz. Üçümüz yarınki ma tan önce bir Cuma  ğleden sonrası için otuz dakikalığına sahayı kapmı tık. Benim eldivenim ve sopam var, Harper'ın eldiveni de boşta.

" nternette benden gerçekten uzak duramıyorsun, değil mi?" Ona takılıyorum. "Biliyorum. Bu benim korkunç bir bağımlılığım, dedikodu feti izmim."

"Yani ka tı mı? Sardi'den gelen mi?" Abe'in yapacağından   phelendiğim şeyi doğrulayarak soruyorum.

"Evet."

"*Metropolis*'teki o muhabir tam bir alet."

Buzlu ikramı yalarken kaşlarını çatıyor. "*Metropolis*'te değildi." Parka döndüğümüzde, "Peki, neredeydi?" diye soruyorum.

 a kınlıkla ba ını sallıyor. "Kendinle ilgili bu tür şeyleri ara tırmadığına gerçekten inanamıyorum."

" nan buna. Ben inanmıyorum. Hiç inanmadım. Anlat bana." "*Altıncı sayfadaydı.*"

Gözlerim açıldı. *Page Six*, New York'un en büyük dedikodu sitesi. Kaçınmaya çalışıyorum

Altıncı sayfa.

"Bu nasıl oldu? *Metropolis Life and Times* için çalıştığınızı sanıyordum."

"Orada staj yapıyor," diyor Harper. "Abe Kaufman. Onu araştırdım. Columbia'da gazetecilik okuyor, *Metropolis Life and Times* ve *Page Six* için serbest çalışıyor. Görünüşe göre ikinizin fotoğrafını daha dedikodu merkezli bir gazeteye satmış."

Ne inatçı bir herif.

Faydalarını düşünüyorum. Sevdiğim nişanlımla *Altıncı Sayfa'da* görülürsem, bu babam için satışta önemli bir yer olabilir. Bay Offerman, mağazayı satın aldığı saygın iş adamının iyi, sağlam, yakında evlenecek oğlu gibi göründüğümü görünce altına işeyecektir. "Ne yazıyordu?" Umutla sordum.

Yolda durdu, eldivenini bana doğru itti ve telefonunu çıkardı. Boğazını temizliyor. "Ahem. Ünlü mücevher zinciri Katharine's'in kurucusunun oğlu ve erkek anatomisinin belirli bir üyesinin fotoğraflarının olmamasıyla bilinen popüler arkadaşlık uygulaması Boyfriend Material'ın yaratıcısı Spencer Holiday, iş ortağı ve popüler bar zinciri The Lucky Spot'un ortak sahibi ile nişanlandı. Charlotte Rhodes da Yale mezunu ve parmağındaki yüzük Holiday'in küçük kara kitabı kadar büyük. Görünüşe göre yakında o numara listesini yakması gerekecek, çünkü bir zamanlar bekar olan playboy birkaç hafta önce onu kullanıyordu. Fermuar çekme zamanı, Holiday! Daha fazla fotoğraf ve nişan hikayesinin tamamı için Pazar günü tekrar kontrol edin."

Gözlerimden dumanlar çıkıyor. O at suratlı, yavru muhabiri bulup boğazını sıkmak istiyorum. Dur. Şiddetten nefret ederim. Onun yerine kirli bir oyun oynayacağım ve Facebook sayfasını o kadar çok saçmalıkla dolduracağım ki kapatmak zorunda kalacak.

Benim taşaklarım değil.

Sadece fındık. Fındık manzaraları, tercihen.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Babamın gazetelerde çıkmasını istemediği her şey bu." Telefonu gösteriyorum. "Pazar günü buna ne ekleyecek peki? Ne kadar yeni olduğunu söyleyip durdu ve ne zaman çıkmaya başladığımızı sordu. Sanki bu ilginçmiş gibi? Ama bu yazı tam bir saçmalık. Muhabir neden böyle bir şey yazsın ki? Bunu neden yaparlar ki?"

"Çünkü satıyor, işte bu yüzden. Ama size bu yazıyı okumamın nedeni bu değil."

Telefonu ona veriyorum ve adımlarımıza devam ediyoruz. "Neden bana gösteriyorsun?"

"Bu şeyleri neden okuduğumu gerçekten bilmiyor musun?" "Dedikoduyu sevdiğin için mi?"

"Sen tam bir aptalsın. Bunu senin için yapıyorum. Sana göz kulak olmak için." Bir an için yumuşadım. "Gerçekten mi? Bunu benim için mi yapıyorsun?"

"Ben biliyorum. Çünkü sen bilmiyorsun. Uğraşmamız gereken bir şey olmadığından emin olmak için sizi internetten araştırıyorum ve bu uğraşmamız gereken bir şey."

Başımı salladım. "Doğru. Bunu babam için nasıl çevireceğimizi bulmalıyız."

Başını iki yana sallar. "Yine yanlış." Yemyeşil dallarıyla üzerimizi örten manolya ağacının altında bir kez daha duruyor. "Tekrar bak." Ekran dokunuyor. "Şu resme bak."

Görüntüye bakıyorum. Abe, Charlotte'un boynunu kokladığım anı yakalamış. Yüzüm sadece yarı görünür halde ama Charlotte ekranı aydınlatıyor, ıslık ıslık ve neşeli. Gözleri parlak ve yemin ederim gözlerinde bir şeylerin titreştiğini görüyorum ama aklım kısa bir süreliğine boynuna ve dün geceki kokusuna dönüyor. Koku hafızamı yıkıyor-şeftali. Şeftali ve kirli rüyalar gibi kokuyordu.

Aynı anda hem mutluluk hem de arzu gibi. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Kız kardeşime bakıyorum ve ben dalmışken benimle konuştuğunu fark ediyorum. "Ne demek istiyorsun?"

İşaret parmağıyla göğüs kafesimi dürtüyor. "Onun kalbini kırma."

Ona deliymiş gibi bakıyorum ama nadir bir an için Harper'ın mavi gözleri ciddileşiyor. Gözlerinde şaka ya da alay yok. Tarlaya giden yolda yürürken, "Charlotte'tan hoşlanıyorum," diye ekliyor. "Bunun sahte bir şey olarak başladığını biliyorum ama gerçek olmaya başladı. En azından onun için."

Kendim için de demeye başlıyorum, ama onun sözlerinden çok etkileniyorum -kendi sözlerimi oluşturabileceğimden emin değilim. Charlotte'un temel kurallarının gerçek olduğundan, niyetinin gerçekten sadece seks olduğundan ve amacının birkaç sikişten sonra arkadaş kalmamız olduğundan çok emindim. Ama kadınların sezgileri vardır, kız kardeşimin bile. Erkeklerin göremediği şeyleri görürler. "Gerçekten mi?"

Harper gözlerini deviriyor. Baş belası kız kardeşim tüm gücüyle geri döndü. "Aşk ve ilişkiler hakkındaki bilgin son derece sınırlı olduğu için bunun senin için şok edici olduğunu biliyorum. Hiç ciddi bir ilişkin

olmadı."

"Bu doğru değil," diyorum parktaki yolumuza devam ederken.
"Üniversitede Amanda ile çıkmıştım."

"Oh, şey la dee dah. *Dört ay*. Vay be. Rekorlar kitabını arayayım çünkü bu çok ciddi."

"O anda ciddi bir şeymiş gibi geldi."

"Spencer, arkada bıraktığın yıkım izlerine bakılırsa bu seni şaşırtabilir ama arada sırada, Tanrı bilir neden, bir kadın onu becerdiğinde sana karşı gerçek duygular besleyebilir. Sadece dikkatli ol, özellikle de arkadaş olarak değer verdiğin biriye," diyor top sahasına vardığımızda. Nick çoktan orada, vuruş alıştırmaları yapıyor.

Kafamda milyonlarca soru uçuşuyor. Harper'ı oturtup sorgulamak istiyorum. Charlotte hakkında daha fazla soru sormak için. Ama Harper bana dirsek attı. Dudaklarını yalıyor ve Nick'e şehvetle bakıyor. "O çok ateşli."

Sopamı düşürdüm. Yoldan çekilemeden ayak parmaklarıma çarptı. "Uzaylılar az önce beynini mi ele geçirdi?"

"Bak. Bak. Ona." Spor şortu ve tişört giymiş olan arkadaşımı süzüyor. "Kolları. Aman Tanrım. Kol pornosunun tanımını gibiler. Daha sonra bakmak için birkaç fotoğraf çekeceğim."

Telefonuyla fotoğraf çekmeye başladı.

"Akıl hastanesini arıyorum. Seni hastaneye yatırıyoruz," diyorum, aptal ayak parmağım şimdi akıllandığı için yüzümü buruşturarak.

Nick onun bakışlarını yakalıyor ve elindeki sopayı yere bırakıp sanki yıldız bir topçuymuş gibi rahatça üzerine eğiliyor. "Hey, Harper. Çok seksi görünüyorsun."

Foxy mi? Ne oluyor be? Aşağı yukarıdır ve doğru yanlıştır ve New York Kaliforniya yerine okyanusa düşüyor, çünkü neden en iyi erkek arkadaşım kız kardeşime asılıyor?

Harper cilveli bir şekilde kalçasını çıkarıyor. Parmaklarıyla Nick'e el sallıyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. "Sen de öylesin, seksi şey," diyor ve gömleğini işaret etmeden önce ona göz kırpmıyor. "Çıkarabilir misin? Böylece bir poz daha çekebilirim."

"Evet," diyor, tişörtünü çıkarırken sesi bir striptizci gibi çıkıyor. "Yum."

Dudaklarını şapırdatıyor ve kedi pençesi taklidi yapıyor. Eğiliyor

"Bu gece fantezilerimde onu tek elle ziyaret edeceğim." diye fısıldıyor.

Gözlerim yuvalarından fırladı ve omuzlarını kavradım.

"Artık durmalısın. Sana yardım bulabiliriz. Geçici delilik için tedavi merkezleri var."

Eldivenini yere fırlatarak, "Bu treni durdurmak mümkün değil," diyor. K lahını elime tutuşturarak Nick'e doğru ilerliyor, Nick gömleksiz, göğsü ve karın kasları tam teşhir halinde. Harper tırnaklarını Nick'in göğsü kaslarında gezdiriyor, sonra kollarını Nick'in boynuna doluyor.

Yumruklarım sıkılıyor, Nick'e vurmak istediğim için değil, ilkel bir kardeş koruma içgüdüsü içimde kıvrıldığı için.

"Dostum.  ek ellerini. O benim kız kardeşim."

Harper etrafında dönüyor. "Yakaladım seni! Bu Noel Baba'yı benim için mahvettiğin için."

CHAPTE RTWENTY-THREE

Kız kardeşim ve Nick'in birbirlerine sarılmış görüntüsünü silmek biraz zaman alıyor, bu sadece bir şaka olsa bile, ama başarıyorum.

Yeni takıntım sayesinde.

Bu fotoğraf. Harper'ın Charlotte hakkında söylediklerini düşünmeden edemiyorum ve *Page Six*'teki o fotoğrafa evrenin tüm ipuçlarını içinde barındırıyormuş gibi bakmadan duramıyorum.

Sopamı ve eldivenimi Nick'in parkın yanındaki dairesine bırakıp Columbus Circle istasyonuna doğru ilerlerken ona bakıyorum. Merdivenlerden inerken başım telefonuma eğik, sonra şehir merkezindeki trenin içine giriyorum. Yeşil dar pantolonlu hipster bir kız kapılar kapanmadan hemen önce vagonun yanından kayarak geçerken elimi bir direğe doluyorum. Her iki kolunda da çanta taşıyor.

"Vay canına," der, başardığı için rahatlamıştır. Ama bir bez çantanın kenarı kapıya takılıyor, o da çantayı çekip kurtarıyor ve karmakarışık bir halde dönüp duruyor.

Bir şey komik kemiğime çarpıyor ve ben de irkiliyorum. "Ow."

Eli ağzına gider. "İyi misin? Bu benim mayonezim mi?" "Mayonez mi?"

Avucumu dirseğime sürterken soruyorum, o sırada tren tüneldeki bir virajın etrafında slalom yapıyor. Komik kemiklerin bu kadar acıtmasının sebebi nedir?

"Bu çantada bir kavanoz pesto mayonezim var. Kendim yaptım. Arkadaşlara vereceğim. Sorun olur mu?" Omzundaki hasır çantayı karıştırırken gözlerinde dehşet var.

O baharatlarının durumunu kontrol ederken kolumun alt kısmına acı yayılıyor. "Benim için endişelenme. Mayonuz az önce bana saldırdı ama suç duyurusunda bulunmayacağım," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Başını kaldırıp bakıyor, farkına varıyor. "*Sen* iyi misin?"

Başımı salladım. "Evet. Dirseğim artık ayak parmağıma uyuyor."

"Ayak parmağına mayonez mi bulaştı?"

"Hayır. Daha önce bir beyzbol sopası ayağıma saldırdı. Görünüşe göre cansız nesneler bugün beni yakalamak için dışarıda," diyorum keskinlik azalırken. "Mayonezin dayanacak mı?"

Bir sonraki durağa girdiğimizde başını sallayıp gülümsüyor. "Yaşayacak. Sana çarptığım için üzgünüm."

"Sorun değil. Büyük şehirde yaşamamanın tehlikesi."

Elime bakıyor. Hâlâ telefonumu tutuyorum. Fotoğraf ekrana yansıyor. "Sevimli bir çift."

"Doğru ya," diyorum telefonumu kaldırarak.

"Birlikte gerçekten mutlu görünüyorlar," diye ekliyor

Mayo Girl. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Kesinlikle."

"Sence ona ne söylemeli?" Başını eğiyor.

"Ne demek istiyorsun?" "Nasıl hissettiğini bilsin diye mi?"

Omuz silkiyor ve genişçe gülümsüyor. "Ona nasıl hissettiğini söylemeli. Eğer ondan pesto mayonez kadar hoşlanıyorsa, bunu ona söylemeli."

Tren şehir merkezindeki durağına ulaştığında, "Bunu dikkate almasını söyleyeceğim," diyorum.

Merdivenleri tırmanıp akşamın erken saatlerinde evden çıkarken Charlotte'la aramızdaki durumun mayonez kadar basit olmadığını biliyorum ve bunun tek nedeni mayonezin en sevmediğim yiyecek olması değil.

* * *

Şanslı Nokta bir hayvanat bahçesi. Düşünecek zaman yok. Plan yapacak zaman yok. Ve kesinlikle kafama yerleşen garip yeni kavramlarla ne yapacağımı bulmaya da zaman yok.

Bunun için bir strateji belirlemem gerek ama *bunun* ne olduğunu bile bilmiyorum. Arkadaştan fazlası olmak mı?

Gerçek bir şey mi hissediyorsun?

Onun da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini öğrenmek mi?

Bu duyguya ne denir? Sanki göğsüm bir trambolin ve kalbim onun üzerinde ters taklalar atıyor. Ama daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve tekrar yaparsam kafamın üstüne düşebilirim.

Ya da kıcımlı.

Hatta yüzümü bile.

Yani evet. Cuma gecesi tıka basa dolu bir barda, pesto mayo hisleriyle ne yapacağımı bulabileceğimden pek emin değilim.

Akşam yoğunluğu sırasında, Charlotte arka ofiste yeni bir pazarlama kampanyası için fikirler üzerinde çalışırken, ben de dizüstü bilgisayarında siparişleri takip etmek, Charlotte'a tren saldırısını anlatmak ve barın arkasında yardım etmek arasında gidip geliyorum.

"Belvedere bitmiş," diyor Jenny boş bir şişeyi sallarken tezgâhtan.

"Ben bir tane alırım," diyorum ve Charlotte'un kot pantolon ve beyaz askılı bir bluz giymiş, uzanmış bir sandalyeye tünemiş olduğu ofise gidiyorum. Onu gördüğümde görüntüler arasında donup kalıyorum - fotoğrafımız, Kırk Üçüncü Cadde'nin köşesindeki an, pesto mayonez, diş macunu, geçen gece Abe'e söylediği sözler. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve bu çılgınca fazla mesai atışı yüzünden mi düşen insanlar hakkında kitaplar, filmler, şarkılar, şiirler var diye merak ediyorum-

"Hey sen," diyor ve ses tonundaki yumuşaklık üzerimde dolaşıyor. Ama beni bağlayan tatlılık. Bu tatlılık kişisel ve sadece benim için.

Evet.

İşte bu yüzden birine aşık olmakla ilgili kitaplar, filmler, şarkılar ve şiirler var. Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum ve bu ofisi ya da barı henüz vaftiz etmemiş olsak da ve bunu istesem de, düşüncelerim seks üzerine değil. Onun üzerinde ve kafamın içindeki alfabe çorbası gibi karmakarışık kelimeler üzerinde.

"Hey sen," diyorum usulca. Arkasındaki dolabı işaret ediyorum. "Bir Belvedere'ye ihtiyacım var."

"Ben alırım." iPad'ini sandalyeye bırakıyor, ayağa kalkıyor ve dolabın koluna uzanıyor. Gerinirken gömleği yukarı kalkıyor ve sırtının küçük bir kısmı ortaya çıkıyor.

"Muhteşem görünüyorsun," diyorum.

Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Sen de öyle. Sonra senin evinde mi? Benim mi?"

Belki bu onun için sadece sekstir. Belki de tek istediği budur. Ama öyle bile olsa, bilmem gerek.

"Evet. İkisi de," diyorum dolabı açarken ve çıplak boynuna bir öpücük kondurmak için yaklaşıyorum.

Sonra dolap kapağı kafatasıma çarptığında acı bir *gümbürtüyle içime işliyor*. Yankılanıyor. Başımı, vücudumu, her bir hücremi ele geçiriyor.

Lanet olası bir fırtına gibi küfrediyorum, çünkü bu cehennem gibi acıtıyor.

"Aman Tanrım, aman Tanrım. İyi misin?" diyor panik içinde, elleri omzumda.

Sağ avucum gözümü kapatıyor, gümbürtü kafatasımda yankılanırken başım kükrüyor, şakağında epikleşiyor.

"Sanırım kafamı vurdun," diyorum, çünkü vuruş beni Kaptan Apaçık'a dönüştürdü.

"Aman Tanrım." Bu sefer kelimeleri fısıldıyor ve sanki bir gözümü kaybetmişim gibi bana bakıyor.

"Ne oldu?" Soruyorum ve hala görebildiğim için tek gözümün görmediğinden emin olsam da, yüzümün güzel olmadığından şüpheleniyorum.

"Bu hayatımda gördüğüm en büyük kaz yumurtası."

CHAPTER TWENTY-FOUR

Bu gece öğrendiğim şeyler.

Önce takvimi kontrol ettim. Görünüşe göre *bugün Tacizci Spencer Günü* ve tacizler üçer üçer gerçekleşiyor. Ama saat gece yarısını geçti, bu yüzden tehdit seviyesinin yeşile düştüğünü düşünmek istiyorum.

Ama asla bilemezsin.

İkincisi, kaz yumurtası insanlık tarihinde bilinen en büyük şişlik, ancak üç saatlik sürekli buz sadece şakağımı dondurmakla kalmadı, aynı zamanda şişliği de neredeyse sıfıra indirdi. Bununla birlikte, yüzümün yan tarafındaki çürük, "vay canına, dostum, bu büyük bir çürük" olarak adlandırılan şeydir.

İbuprofen aldığımda Duane Reade'deki adam da böyle söyledi.

Üçüncüsü, ibuprofen mucizeler yarattı.

Ama asıl sınav şimdi geliyor. Kapının yanında bir vızıltı var ve bu Charlotte, çünkü bana erzaklarla yola çıktığını mesaj atmıştı. Fido'ya döndüm. Kanepenin yastığında mışıl mışıl uyuyor, dili ağzından dışarı çıkmış. "Cevap verebilir misin?"

Cevap vermiyor, ben de kendimi koltuktan sürükleyerek kapıya yöneliyorum. Zile basıyorum. "Alo? Geçici bakım ajansından sipariş ettiğim dünyanın en seksi hemşiresi mi?"

Kahkahası dahili telefona yansıyor.

"Evet, öyle ve sana sünger banyosu yaptırmak için buradayım."

Charlotte'u içeri alıyorum, kapıyı açıyorum ve asansör altı kat yukarı çıkana kadar bekledikten sonra onu indiriyorum. "Çok güzel görünüyorsun." Onun yürüyüşünü izliyorum.

Bana doğru.

"Sakin bana gözlerinin de acıdığını söyleme," diye takılıyor.

"Hayır, sadece bu," diyorum, hafifçe şakağımı okşayarak.

Elinde birkaç poşet var, kapıyı arkasından kapatıp koltuğuma dönüyorum. Poşetleri sehpanın üzerine bırakıyor ve beni inceliyor. Parmaklarını kaldırarak çürüğe yaklaştırıyor ama dokunmuyor. "Acıyor mu?"

Başımı salladım.

Üzerime eğiliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. Etkili olması için inliyorum. "Çok fazla. Çok acıyor."

Başını sallıyor, sonra geri çekilip bana bakıyor. "Ciddiyim. Nasıl hissediyorsun?"

Ağzımın kenarını kıvırıyorum, ona gerçeği söyleyip söylememekte - iyileşmek- *ya da* sempati ve seks için uğraşmak arasında kalıyorum. Karar verme sürecim sadece bir nanosaniye sürüyor. "Berbat," diye mırıldanıyorum ve bu bana bir öpücük daha kazandırıyor.

Dik oturuyor, avuçlarını birbirine sürtüyor ve "Tamam, sana en sevdiğin içkiyi getirdim" diyor, çantaya uzanıyor ve bana uçak büyüklüğünde bir şişe viski gösteriyor. Takdirle bir kaşımı kaldırıyorum. "En sevdiğin Çin restoranından soğuk susamlı noodle." Beyaz bir karton kapıyor ve sanki sergileniyormuş gibi havaya kaldırıyor. Dudaklarımı yalıyorum. "Ya da," diye başlıyor, elini başka bir poşete daldırıp beyaz kasap kağıdına sarılı bir şey çıkarıyor, "köşedeki bodega'dan sevdiğin ızgara paniniler. Tavuk ve provolone, mayonez olmasın. Mayonezden nefret ettiğin için."

Sempati ve seksi unut. Benim istediğim bu. O, burada benimle, tüm bunları biliyor. Yanaklarını okşuyorum. "Hepsini istiyorum," diyorum ona.

Beni öpüyor, ama öpücükleri kararsız, dudakları gergin. "Ben kırılmadım," diyorum uzaklaşırken.

"Sadece kötü hissediyorum. Bu benim hatam. Sana dolap kapağıyla vurdum." "Kasıtlı değildi." Duraksadım. "Yoksa öyle miydi?"

Başını iki yana sallar. "Tabii ki hayır."

"O kadar çirkin miyim şimdi?"

Gözlerini deviriyor. "Lütfen. Her zamanki gibi harikasın." "O zaman ne var?"

"Seni incittiğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Kendini daha iyi hissetmeni istiyorum. Bu yüzden sana bu bakım paketini getirdim." Güzel şeyleri işaret ediyor.

"Ve bunu takdir ediyorum."

"Sana biraz daha buz getireyim," diyor ve dondurucudan soğuk bir paket almak için mutfığa gidiyor. Döndüğünde alnına bastırıyor. Yavaşça elini itiyorum.

"Charlotte, saatlerdir buzluyorum. Eğer daha fazla buzlarsan, kaz yumurtası tersine dönecek ve beynimin içine çekilecek. Bu çok tehlikeli bir durum."

Gözlerini kıstı ama vazgeçti ve paketi yere bıraktı. İbuprofen şişesini işaret ediyor. "Daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

Başımı sallıyorum. "Akşam onda iki tane aldım. Şu anda sarhoşum."

Ellerini sıkıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Başımı yastığa geri bastırıyorum. "Bana vurmuş olmanı umursadığımı düşünmeni sağlayacak bir şey mi yapıyorum? Bu korkunç morluk şu anda beni becermeni engellemeyecekse, umurumda değil," diyorum yüksek sesle.

Başını sallıyor.

Bir parmağımı boynunda gezdirirken sesimi yumuşatıyorum. "O zaman benimle uğraşmayı bırak. İbuprofen istemiyorum. Buz istemiyorum. Soğuk erişte bile istemiyorum ve onlar bana getirdiğin sandviçlerden sonra en sevdiğim ikinci yiyecek, mayonezi tut lütfen."

"Ne istiyorsun?"

Elimi başının arkasına doladım ve onu kendime doğru çektim. Dudakları benimkilerden birkaç santim ötede duruyordu. Seks ve sempati istemediğimi sanıyordum. Bu konuda haklıydım. Ama ben seks ve başka bir şey istiyorum.

Onunla seks. Duygularla seks. Bu şekilde hissettiğim tek kadınla seks. Kulağına fısıldıyorum, "Sen."

Bana karşı titriyor, sonra yavaşça, şakacı bir şekilde vücudumda aşağı doğru hareket ediyor.

Basketbol şortumun bel bandına ulaştığında kaşlarını oynatıyor. Elini ereksiyonuma bastırarak, "Kaz yumurtasının sikine uymasını eğlenceli buluyorum, Spencer." diyor.

"Öyle mi? Ne şekilde? Umarım renkli değildir."

"Şimdiye kadarkilerin en büyüğü," diyor, sonra şortumu ve külotumu çekiştirerek çıkarıyor. Ben de tişörtümü çekip çıkarıyorum. "Bu her şeyi daha iyi yapacak," diye mırıldanıyor göğsümü kanepeye bastırıp bacaklarımın arasına diz çökerken. Acele etmiyor, yerleşiyor, dudaklarını yalıyor, hazırlanıyor ve gözlerini benden ayırmıyor.

Aletimin başını ağzına alıyor ve ben iç çekiyorum, inliyorum, inliyorum.

Bu cennetin tam tanımıdır. Bir bak. Sözlükten. Tam şurada. Charlotte'un dudakları sikimin üzerinde. Benimle alay ediyor, dilini başın etrafında döndürüyor ve sonra şaftımın uzunluğunu yalıyor. Yukarı doğru ilerliyor, dilini alt tarafta düzleştiriyor ve sıcaklık damarlarımdan fışkırıyor.

Kalçalarım kayıyor ve beni sonuna kadar içine almasını istiyorum ama aletimin üzerindeki öpücükleri beni çılgına çeviriyor. Beni en sevdiği şekermişim gibi yalaması omurgamda şimşekler çaktırıyor. Çatırdıyor.

Daha geniş açıyor ve beni içine çekiyor, başını emiyor ve ben onun fantastik ağzına doğru sallanırken gözlerim kapanıyor.

Ama gözlerimi uzun süre kapalı tutamıyorum. Onu görmem gerek. Onu seyretmeye. Saçları kalçalarımın üzerine dökülüyor, başı bacaklarımla arasında sallanıyor ve aletim dudaklarının arasından geçerken dudakları şişmiş ve kızarmış.

Daha iyi bir görüntü olamazdı.

Hiç utanmadan tanrıçama bakarken parmaklarımı saç tellerine geçirip saçlarını çekiştiriyorum. "Daha fazla al," diye fısıldıyorum, onu teşvik ediyorum ve o da ağzını aşağı indirip taşaklarımı avucunun içine alıyor. Gözlerimi kapatıp tıslıyorum ve sonra kendime engel olamıyorum. Hareket etmeye, pompalamaya, onun güzel ağzını sikmeye başlıyorum. Başının arkasındaki elim onu daha yakına çekiyor, daha fazlasını istiyor. Tenim yanıyor ve o düğmeye basmaya, ağzına sertçe boşalmaya çok yakınım.

"Siktir," diyorum sert bir iniltiyle onu üzerimden çekerken.

Onun ağzına boşalamam. Onu bu kadar isterken olmaz. Gelmesini istediğimde olmaz.

"Beğenmedin mi?" diye soruyor, güzel kahverengi gözlerine endişe kazınmış.

Alay ediyorum. "Seviyorum, ama bana binmeni istiyorum." Cüzdanıma ve prezervatife uzanıyorum. "Ve şimdi bana binmeni istiyorum. Beni daha iyi hissettirecek tek şey bu."

Saniyeler içinde kıyafetlerini çıkarıp üzerime oturdu. Kalçalarına uzanıyorum ve onu sikimin üzerine indiriyorum, onun sıcak, sıkı hissinden heyecan duyuyorum. Beni içine alırken nefesi kesiliyor.

"Benim için çok ıslaksın. Hepsi sikimi emdiğin için mi?" Onu yukarı ve aşağı hareket ettirirken soruyorum.

Başını sallayıp pantolonunu indiriyor ve sonra en seksi şeyi yapıyor. Sanki bunu hiç düşünmüyormuş gibi, ki bu da onu çok seksi yapıyor. Ben içine girerken elini göğüslerinin üzerinde gezdiriyor. Kendi göğüslerine dokunuyor ve bu harika. İçimdeki her şey cızırdıyor. Muhteşem, durgun bir kovboy kız gibi bana binişini izlerken kanım cıva seviyesine çıkıyor. Elleri

Karnından aşığı, o düz, yumuşak karnını yalayıp öpmek istiyorum. İnliyor ve pantolonunu indiriyor ve buna tanık olmak dünyadaki en ateşli şey - beni becerirken kendine dokunuyor.

Bana biniyor, sikimin üzerinde aşığı yukarı kayıyor, sürtünmesini buluyor, serbest kalmasını kovalıyor.

Sanki benim aletimle mastürbasyon yapıyor.

Beni kullanmasını istiyorum. Benimle ne isterse yapmasını. Ona iyi gelen herhangi bir şekilde bana sahip olmasını. Nefesi kesiliyor, omuzları titriyor ve kontrolünü kaybetmeye başlıyor. Kalçalarını tutarak onu teşvik ediyorum. "Benim için bırak, bebeğim. Boşaldığında çok güzel oluyorsun."

"Yaklaştım, çok yaklaştım," diye mırıldanıyor, bana sürtünüyor, beni derinlere çekiyor, inlemeleri çığlıklara dönüşüyor.

Onu izlerken her yerim yanıyor. Sıcaklıktan başka hiçbir şeyden oluşmuyorum. Dudakları. Ağzı. Gözleri. Her şey. O benim her şeyim.

Eli saçlarına gidiyor ve diğer eli memeleriyle oynarken parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Gözleri kapalı ve tamamen kendi zevkinin içinde kaybolmuş durumda. Beni sonuna kadar sikerken çok güzel ve nefes kesici. Kısa süre sonra üzerimde çılgınca itiyor ve şimdi onunla birlikte olmam gerekiyor.

"Bana bak," diyorum ona, sesim kısık.

Gözleri çırpınarak açılır. Puslu, şehvet ve tutkuyla dolu ve daha fazlası, inanılmaz derecede yeni ve yine de yoğun bir şekilde tanıdık gelen bir şey. Onları tekrar kapatmaya başlıyor.

"Bana bak." Bu kez bir emir, sert ve ateşli.

"Ama bunu yaptığımda daha çabuk dağılıyorum," diye mırıldanıyor protesto edercesine, ama bu daha çok bir itiraf, çünkü yüzünü bana yaklaştıırken bakışları benimkine kilitleniyor, elleri omuzlarımin etrafında kıvrılıyor. "Ve bunun sürmesini istiyorum," diyor inleyerek. Seksten bahsettiğini biliyorum ama başka bir şey kastettiğini de düşünmeden edemiyorum. Benim düşündüğüm gibi.

Birbirimize bağlıyız. O başka tarafa bakmıyor, denesem de bakamam. Onun gözlerinde, istediğimi hiç bilmediğim her şeyi görüyorum. Şimdi ona şiddetle *ihtiyacım var*. Adımı fısıldıyor. Dilinde bal gibi tınılıyor. Kendimi kaybediyorum. Taşaklarım geriliyor ve hemen boşalmasını istiyorum çünkü saniyeler kaldı.

Doruk noktam içimi parçalamaya başlarken, "Hadi bana gel," diye mırıldanıyorum. "Hadi, şimdi."

Ve vahşi bir çığlık atarak benimle geliyor. Bana doğru eğildi, ağzı kulağıma yakındı. Destansı ilahiler duyuluyor ve bu yeni. "Yapamam

Dur. Duramam. Duramıyorum."

Tekrar tekrar söylemesi çok ateşli ve vahşi. Buna bayılıyorum. Charlotte'un gelmesine bayılıyorum. Mutlu olmasına bayılıyorum. Onu sikmeyi seviyorum. Şu anda her şeyi seviyorum, kaz yumurtamı bile, dirsek darbesini bile, lanet parmağıma düşen sopayı bile.

Üzerime çöküyor, boynuma sokuluyor, kulağımı öpüyor, tekrar tekrar *çok iyi, çok iyi diye* fısıldıyor.

"Çok iyi," diye yinelıyorum, ancak bu sıfat bu hale gelen şey için yetersiz kalıyor.

"Her şey seninle," diyor ve kollarımı sırtına daha sıkı doladığımda bana sarılıyor.

"Her bir şey," diyorum.

Evrendeki her lanet şeyi seviyorum ve şu anda burada, bu odada, aşık olduğum kadınla birlikte dünyanın en mutlu piçiyim.

İşte bu. Alfabe çorbası böyle yazıyor. En büyük kuralı çiğnedim.

En iyi arkadaşıma aşık oldum.

CHAPTE RTWENTY- FIVE

Sopa topa büyük bir vuruşla vuruyor ve ben üçüncü çizgide topun dış saha oyuncusunun eldivenine mi gireceğini yoksa beni eve mi göndereceğini görmek için bekliyorum, bekliyorum, bekliyorum.

Bum. Çitin üzerinden.

Yumruğumu sıkıp
bağırıyorum.

Ben eve koşarken Nick sopasını toprağa fırlatıyor ve koşar adımlarla saha çizgisinden aşağı iniyor. Onu kale etrafında dönerken izlediğimde babam derme çatma yedek kulübesinden sevinç çılgınlıkları atıyor. Nick'in homerun'u dokuzuncu devrenin başında babamın takımını öne geçirmişti.

Bir elimi uzattım ve kaleye yaklaşırken boksörümüzle tokalaştım. "İyi iş, Grandslam," diyorum, çünkü bu sezon şimdiye kadar birkaç tane devirdi.

Ayağı tabağa değdiğinde Christine Aguilera'nın "Beautiful" şarkısının nakaratı çalıyor. İlginç bir seçim. Nick için ilk seçimim değildi ama Bay Offerman'ın kızı maç için kendini "spiker" olarak atadı ve vuruşlar, sayılar ve ıskalar için melodileri seçiyor. Emily, telefonundan müzik yayını yapan mavi, oval şekilli bir el hoparlörü tutuyor. Kalçalarını sallıyor ve takımımızı onunla birlikte coşmaya teşvik ediyor. Kız kardeşleri üç sıra gıcırtilı metal tribünden ona tezahürat yapıyor.

Sahadan çıkarken babam Nick'e beşlik çaktı. "Sen benim oyuncumsun. Çekin postada olacak," diye şaka yapıyor babam, biz tribünlerin yanındaki takım sırasına doğru ilerlerken. Charlotte el sallıyor ve gülümsüyor. Ona bakarken kalbim daha hızlı atıyor.

Bu gece, kendime söyledim. Her şeyi planladım. Onu Chelsea'deki en sevdiği İtalyan restoranına götüreceğim ve kalbimi ortaya koyacağım. Ona aradığım kişinin o olduğunu söyleyeceğim ve sonra da *Page Six*'in fotoğrafındaki kadının yemeğe gelen kadın olmasını umacağım, sadece en iyi arkadaşım olduğunu söyleyen kadının değil. Charlotte'un beni sadece arkadaşça bir kaçamak olarak mı gördüğü yoksa benim gibi daha fazlasını mı istediği konusunda hiçbir fikrim yok. Ama nasıl hissettiğimi biliyorum - onun en iyi arkadaşım, sevgilim ve eşim olmasını istiyorum. Tamamen benim olmasını istiyorum ve bu yüzden bu sabah -tabii ki dişlerimizi fırçaladıktan sonra- ona gerçek bir randevu teklif ettim.

Evet dedi.

Bu akşam aşık olduğum tek kadınla resmi bir randevum olduğunu fark etmek avuçlarımı terletiyor. Bir riske gireceğim ve ona numara yapmanın beni aşka getirdiğini söylediğimde en büyük riski almış olacağım. Nabzım, bunun tek yönlü bir yol olmadığına dair kuduz bir umutla atıyor.

Maç sırasında anahtarlarımı, cüzdanımı ve telefonumu çantasında taşıyor; eski ticker için de yer olmalı, değil mi? Nick'ten ayrılıp tribünlere koşuyorum ve Charlotte'a hızlı bir öpücük veriyorum. Dudakları benimkilerin üzerinde kayıyor ve usulca iç geçiriyor. Saniyeler içinde Emily'nin hoparlöründen Ciara'nın "Pucker Up" şarkısı çalıyor. Kahretsin, bu kız çok hızlı.

Tribünlere doğru gidiyorum.

Katharine'in takımından bir oyuncu daha sahaya çıkıyor ve babam ona tezahürat yapıyor. Babamın bugün keyfi yerinde, çünkü sadece kazandığımız için değil, aynı zamanda evraklar bu sabah imzalandığı için de keyfi yerinde. Avukatı son bir gözden geçirme yapacak ve Pazartesi günü bunları ticari makamlara sunacak. O zamana kadar, her şey yolunda giderse, Charlotte ve ben gerçek bir çift olacağız, yani ayrılmamıza bile gerek kalmayacak. Her şeyin mükemmel bir şekilde bir araya gelmesi inanılmaz.

Bankta bir yer kaparken Nick alçak bir sesle benimle konuşuyor, Charlotte'la konuşuyormuş gibi yapıyor. "Selam Char. Nasıl gidiyor? Hâlâ Spencer'la çıkmaktan hoşlanıyor musun? Neymiş o? Onun büyük egosunu seviyorsun. Evet, çok büyük. Ben de seviyorum." Bana döndü, sesi donuktu. "Peki ben nasılım?"

Hayretle bakıyormuş gibi yapıyorum. "İnanılmaz. Sanki yaşamak için bir şeyler uyduruyorsun." Sonra iğnelemeyi bırakıyorum. "Ve bu arada, umarım uzun süre böyle davranmazsın."

Kaşını soru sorar gibi kaldırıyor.

Mutlu bir şekilde omuz silkiyorum ve sessizce konuşuyorum. "Sahteydi. Benim için gerçek oldu. Onun için de öyle olmasını umuyorum. Bu gece onunla konuşacağım ve onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini göreceğim."

Nick vurması için bir yumruk uzatıyor. "Devam et," diyor, alay etmeden, iğnelemeden. "Siz ikiniz her zaman birbirinize uygun göründünüz."

"Öyle mi? Neden?" Doğrulama için hevesli bir şekilde soruyorum.

Ama o güler ve başını sallar. "Dostum, ne söyleyeceğimi sanıyorsun?" Ellerini birbirine kenetliyor ve gözlerini kırıştırıyor, kalpleri ve çiçekleri abartıyor. "Birbirinizin cümlelerini tamamlamanız çok tatlı ve ikiniz de jelibon seviyorsunuz." Rol yapmayı bırakıyor ve omuz silkiyor. "Tek bildiğim oyumu aldığınız."

"Sağ ol dostum. Minnettarım." Duraksıyorum, sonra gözlerimi kısıyorum. "Bu arada, eğer kız kardeşime dokunursan, gecenin bir yarısı kafanı tıraş etmem ve kaşlarını turuncuya boyamam için bir sebep olur."

Gözleri büyüyor ve saçlarını tutuyor. "Saç değil. Tüm gücüm oradan geliyor."

"Aynen öyle. O yüzden dikkatli olun."

Dokuzuncu devrenin sonunda sahadaki yerimizi alıyoruz ve diğer takım sayı yapamayınca P!NK'in "Raise Your Glass" şarkısı bu Cumartesi sabahı zaferinin anısına çalıyor. Sahadan çıkıyorum ve takım arkadaşlarıma beşlik çakıyorum.

Bay Offerman ile avuçlarımızı tokuşturuyoruz. Ekibi işaret ederek, "Bu artık tamamen sizin olacak," diye şaka yapıyorum.

"Sabırsızlanıyorum," diyor. "Her şeyi seviyorum. Umarım sen ve arkadaşın da takımda kalırsınız. Gelecek sezon şampiyonluğu kazanmak istiyorsak büyük bir sopaya ihtiyacımız olacak."

Dostum, bu bir hafta sonu softball ligi. Sakin ol.

P!NK tüm mazlumlara hakkında şarkı söylerken ve Emily şarkının sözlerine eşlik etmek için bardak tutma taklidi yaparken, "Umarım hepsini kazanırsınız," diyorum ve sonuna kadar samimi kalıyorum. Eldivenimi ve şapkamı spor çantama yerleştirirken Charlotte'a bakıyorum, o da kutlamalara katılıyor, Harper'la kalçalarını tokuşturuyor ve onu kız kardeşimle böyle görmek çok hoş. Sanki bu düzenli bir şey olabilirmiş gibi geliyor - Charlotte sadece arkadaşım olarak değil, yanımdaki kadın olarak ailemle takılıyor. Her şeyin gözümün önünde geliştiğini hayal edebiliyorum. Onunla geçireceğim günler ve geceler. Sahte yerine gerçek.

Müzik aniden durur ve P!NK'in dizginlenemez kutlama coşkusunun yerini teneke gibi bir yankı alır.

bir plağı çizerek şarkı söylüyor. Ama Emily'nin tuttuğu el hoparlöründen gelen müzik değil.

Sesler.

Daha doğrusu benim sesim.

"Kendini iyi hissetmiyor musun? Dün gecedен kalma bir baş ağrın falan mı var?"

Donup kaldım.

MoMA'da Charlotte'la banyoda bu sözleri söylediğim anı tüm açıklığıyla gözümün önüne geldiğinde kanım donuyor. Çenem sıkılıyor ve göğsüm sıkışıyor, çünkü sırada ne olduğunu biliyorum. Gözlerim kalenin yanında toplanan kalabalığı arıyor. Seyrek ama tüm önemli oyuncular burada. Offerman klanı. Ailem. Ben. Heykeller gibi, Emily'nin Charlotte'la özel konuşmamı kaydetmesini dinliyorlar.

"Bunun sahtesini yapamam."

Bu sözler bir hafta önce Charlotte'tan geldi. Adrenalin devreye giriyor, bunu hemen şimdi durdurma dürtüsü. Emily'ye bir adım daha yaklaşıyorum ve sesim günler öncesinden yankılanarak yükselirken hoparlörü işaret ediyorum. *"Nişan mı?"*

Babamın kaşları çatıldı. Gözlerime bakıyor ve gözlerinde bir hayal kırıklığı beliriyor, onu utanç takip ediyor.

Bay Offerman bana bakıyor, sonra bakışlarını tribündeki Charlotte'a çeviriyor. Ağzı açık ve gözleri dehşet dolu.

Yapmalıyım. Dur. Şimdi.

Emily'ye doğru koşuyorum. Belki hoparlörü elinden alabilir ve bir sonraki kelimeler duyulmadan önce durdur tuşuna basabilirim.

"Kes şunu. Lütfen," diye yalvarıyorum, telefonuna, hoparlörüne, mahremiyet anlayışına uzanıyorum.

Charlotte'un bir sonraki cümlesi yüksek sesle ve çok net bir şekilde çınlarken başını sallıyor ve hoparlörü yukarı kaldırır. *"Hayır. Sorun değil. Nişanlıymış gibi davranmak sorun değil."*

Emily dur diyor ve ben de bana dönüp "yakaladım seni" demesini bekliyorum.

Ama onun yerine Abe beliriyor, sahada Emily'ye katılmak için derme çatma tribünlerin kenarından dolaşıyor. İki kez baktım ve onu işaret ettim. Emily'nin yanında duruyor ve ona gururlu bir öğretmen gibi gülümsüyor.

Emily babasına bakar. "Artık Columbia'da sanat okumak istemediğime inanıyor musun?"

Columbia. Emily, inatçı muhabirle aynı okula gidiyor. Onu bu şekilde tanıyor olmalı.

Bay Offerman öne çıkarken burun delikleri alevlendi. "Emily, şu an okumak istediğin bölümü tartışmanın sırası değil. Bu da neyin nesi?"

Evet, ben de aynı şeyi merak ediyorum.

Özellikle de bunun Charlotte ve benim hakkımda olduğunu düşündüğüm için ama aynı zamanda bir baba ve kızı hakkında gibi görünüyor.

Emily ters ters bakıyor ve boştaki elini kalçasına koyuyor. "Sanat eğitimi almakla ilgilenmiyorum. Bunu sana yıllardır söylüyorum. Beni hiç dinlemiyorsun. Ne istediğimi hiç dinlemiyorsun. Üniversitede işletme okumak istiyorum. Senin gibi. Ama sen iş dünyasının erkeklerin dünyası olduğunu düşünüyorsun. Yanılıyorsun, çünkü az önce seni işini bir yalancıya satmaktan kurtardım. Onlarla tanıştığımdan beri bir şeylerin ters gittiğini biliyordum," diyor ve önce bana, sonra Charlotte'a çılgınca işaretler yapıyor. "Bu yüzden McCoy'daki akşam yemeğinde Abe'le konuştum, çünkü onunla aynı üniversiteye gittiğimi fark ettik. Ve tahmin edin ne oldu? O da mutlu çift hakkında aynı şekilde düşünüyordu ve bu iş anlaşmasının ve hikâyenin özüne inmek için birlikte çalışmaya karar verdik. İşte bu, baba."

Suçlanan beni işaret ediyor. "Spencer Holiday, Katharine's'i satın alabilmeniz için Charlotte Rhodes'la nişanlanmış gibi yaptı; böylece Katharine's'in, iş dünyasında penis fotoğraflarını tartışmasıyla tanınan biriyle değil, sizin istediğiniz gibi aile dostu ve sağlıklı bir işletme olarak görüneceğini düşündü." Ayakları yere sağlam basıyor, elleri kalçalarında, gözlerinde kararlılık var. "Abe'in yarın yayınlayabileceği bir haber için kulağa nasıl geliyor? Resmi bir basın açıklamanız var mı?"

Abe ve Emily kendini beğenmiş bir zevkle bize bakıyorlar ama ben Emily'ye odaklanıyorum. Çoğunlukla gülmek ve tüm bunları uydurduğunu çünkü küçük patolojik yalancının ilaçlarını almadığını iddia etmek istiyorum. Ama küçük bir parçam da kızı cesaretinden dolayı alkışlamak istiyor. Onun el altından yürüttüğü taktiklerin hedefi olmaktan hoşlanmıyorum ama lanet olsun. Emily'nin büyük cesareti var ve cinsiyetçi bir domuz olduğu için babasına yapıyor. Ayrıca hepimizle oynuyordu. Yemekte flört etmesi asla flört değildi. Hepimizle oynuyordu. kokusunu aldığı yalanın temeline inmeye çalışıyordu.

"Bu doğru mu?"

Soru Bay Offerman'dan gelmiyor. Babamdan geliyor. Hayran olduğum adamdan. Saygı duyduğum adam. Bana geçen hafta olduğumdan daha iyi olmayı öğreten adam. Utanç üzerime çöktü.

Bay Offerman. İş anlaşmasının diğer tarafındaki adama bakmıyor. Oğluna bakıyor.

Ona yalan söyleyen kendi kanından biri. Onu utandıran. Buradaki herkesi kandıran.

Yüzüm yanıyor. Charlotte'a olan hislerimin gerçeğe dönüşmesi anlamsız. Bunların hiçbir önemi yok. Başımı sallıyorum ve bir cevap oluşturmaya başlıyorum.

Ama parmak arası terliklerin dayanıksız metale vuruşu beni böldü. Charlotte derme çatma tribünlerden aşağıya, çimlerin ve toprağın üzerinde koşuyor.

"Dur," diyor elini kaldırarak. Parmağındaki yüzüğü çeviriyor. "Sahte nişan benim hatam. Spencer'ı suçlama."

Babam kaşlarını çattı ve ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu benim fikrimdi," diyor, ses tonunda pişmanlık, gözlerinde suçluluk. "Eski sevgilim beni bu kadar rahatsız etmesin diye Spencer'dan benimle nişanlıymış gibi davranmasını istedim." Sesi ağırdı. Yüzüğü çekiştiriyor ve parmağından çıktığını görmekten nefret ederek dişlerini sıkıyorum.

"Bu doğru değil," diyorum. Suçu o üstleniyor ve ben buna izin veremem. Bu benim pisliğim ve temizlemem gerekiyor.

Çenesini kaldırıyor. "Bu doğru," diyor, sesi sert ve kesin. Gözleri bana ve sadece bana dik dik bakıyor. Sakın *sözümü keseyim deme* diyor. Charlotte önce babama, sonra Bay Offerman'a bakıyor. "Hepsi benim suçum. Eski sevgilimin beni rahat bırakması için Spencer'ın nişanlım gibi davranmasına ihtiyacım vardı. Onunla aynı binada yaşıyorum ve ayrıldığımızdan beri çok kötüyüz. Herkes beni aldattığını biliyor ve ben de onların bakışlarına ve acıma hislerine katlanıyorum. Ama onu geri almam için bana her gün yalvarmaya başladığında, bunu durdurmak için ciddi bir şey yapmam gerekiyordu."

Bayan Offerman belli belirsiz başını sallar. Gözleri Charlotte'un durumunu anladığını söylüyor gibiydi. Charlotte çok inandırıcı ama inandırıcı olmasına da gerek yok. Sadece dürüst olmak zorunda. Şu ana kadar söylediği neredeyse her şey doğru. İlk fikir benden çıkmış olsa bile, hikayesinin geri kalanı birbirini tamamlıyor.

Benim hilemin aksine.

"Charlotte, bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum yumuşak bir sesle, sadece ona.

Başını sallar ve grupla konuşur. "Hayır, bunu yapmak zorundayım. Sonunda yaşadığım yerde biraz huzur bulabilmek için ondan benimle nişanlıymış gibi davranmasını istedim. Ama lütfen Spencer'ı suçlamayın. Sahte nişan tamamen benim seçimimdi ve o da bunu kabul etti çünkü o

gerçekten harika bir adam ve sadece bana yardım etmek istedi. Her şeyi planladık, her detayı,

Buna nasıl sonlandıracağımız da dahil." İç çekiyor ama çenesini dik tutuyor. "Bir hafta sonra ve şimdi bir hafta oldu. Sanırım buraya kadarmış." Yüzüğü çıkardı. Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar koyu. Anlaşılmaz. Diğerlerine bakıyor. "Hiçbir zaman gerçek olmadı, ama düşündüğünüz nedenlerden dolayı değil." Yüzüğü elime tutuşturuyor ve parmaklarımı yüzüğün etrafına doluyor. "Benim için rol yaptığın için teşekkür ederim."

Beni kucaklıyor. "Çok özür dilerim," diye fısıldıyor ve kaslarım hastalıklı bir umutla geriliyor, sadece benim için daha fazla kelime bekliyorum, *Akademi'ye teşekkür etmek istiyorum ya da bu performans için altın bir yıldız alabilir miyim?* Ama gelmiyorlar ve özrü şimdiye kadar söylediği tüm sözler kadar gerçek geliyor.

Kucaklaşmayı kesiyor, gözlerini diğer herkese çeviriyor ve kendini tekrarlıyor. "Özür dilerim."

Gidiyor, benden uzaklaşıyor. *Şaka* yapmıyorum, çünkü bu çok gerçek ve attığı her adım beni eziyor. Bir aptal gibi kale ağzında donup kalıyorum, utancım daha kötü bir şeye dönüşürken içim çalkantılı bir duygu karmaşası içinde. *Acı*. Çok fazla acı, sanki kalbim çürümüş gibi. O beni sevmiyor.

Hiç gerçek olmadı.

Bay Offerman babama dönüyor. Burun delikleri açıldı. Gözleri sertleşti. "Kimin fikri olduğu umurumda değil. Ben yalancılarla iş yapmam. Anlaşma iptal," diyor ve elini havada gezdiriyor.

Emily'nin ses sisteminden Rihanna'nın "Take a Bow" şarkısı çalıyor. Ben siniyorum ve Bay Offerman kızına kükrüyor. "Yeter." Bu konuda hemfikiriz.

CHAPTER TWENTY-SIX

Başım dönüyor ve göğsümde kocaman bir delik var. Bu Harper'ı durdurmuyor. Yumruk atmıyor.

"Bak." Beni parkta yürütürken eli omzuma kenetleniyor, Nick de diğer yanımda. "Bugün yapılacaklar listen çok daha uzadı."

Bana rehberlik etmesi iyi bir şey, çünkü nereye gittiğime ya da ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yok. Babam benim sayemde kariyerinin en önemli anlaşımasının çöküşüyle uğraşmak için on beş dakika önce gitti. Charlotte da tarih oldu. Onu bulmaya çalıştım ama bir anda ortadan kayboldu. Onu Harper'ın telefonundan arayabilirdim ama gerçekler kalbime ölü bir ağırlık gibi çökerken, şu anda kendime böyle bir işkence yapmaya hazır olduğumdan emin değilim. *Hey, Charlotte. Benden hoşlanmaman çok üzücü ama yeni pazarlama kampanyamız için bazı fikirlerim var. Oh, güzel. Daha fazla shot satma planımı beğenmene sevindim. Nacho bu akşam senden.* "Tamam. Yapılacaklar listesinde ne var?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. "Bir ihtimal bu kabustan uyanmamı mı içeriyor?"

Bir kaykaycıdan kaçınmak için beni daha yakına çekerken alay ediyor. "Hayır. Hayatına hoş geldin Spencer Holiday. Boşboğazlığın başını bir sürü belaya soktu ve kendini bu çukurdan çıkarman gerekiyor."

"Yine de bir kara delik büyüklüğünde," diyor Nick. "Bu kadar derin bir şeyde çalışabilecek bir küreğin var mı?"

Gülmek istiyorum. Gerçekten istiyorum. Onun yerine kaşlarımı çatıyorum. "Sen o küreği bulmaya çalışırken, belki bana Charlotte konusunda ne yapacağımı da söyleyebilirsin?"

Şu anda bana evden çıkma kağıtları veren bir kadınla iş yapıyorum."

Kız kardeşim bana asfaltı yakabilecek bir bakış fırlattı. "Yapılacaklar listesindeki ilk madde o değil, Spence."

"Değil mi?"

Yol parkın dışına taşıp Beşinci Cadde'ye doğru kıvrılırken Harper başını sallıyor. İşaret ediyor. Uzakları. Caddenin aşağısını. "İşte orada. On blok ötede bir mücevher mağazası var. Altıncı katta babamızın ofisi var. Gidip onu görmeli ve yalvarmalısın."

Omuzlarım çöküyor ve derin bir iç çekiyorum. "Bu işi gerçekten berbat ettim."

Nick sempatik bir şekilde güler. "Yaptın dostum. Ama şimdi bunu çözme zamanı."

Ellerimi genişçe açıyorum. Arkamızdaki Beşinci Cadde boyunca bir at arabası takırdıyor. "Bu nasıl oluyor? Sikişmeye aşınayım. Ama sikişmemek, erken çekilmek gibi bir şey mi?"

Nick başını sallıyor. "Tam olarak değil. Bu yeni bir bilimsel keşif. Ters osmoz gibi, ama su yerine senin sıçıp batırdıklarını filtreliyor. Şimdi anladın mı?"

Harper gözlerini devirir. "Çocuklar. Odaklanın. Şimdi ukalalık yapmanın sırası değil."

Bir elimi kabaca saçlarımda gezdiriyorum. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi. Birinci adım nedir?"

Harper derin bir nefes alır ve Nick'e döner. "Ona söylemeli miyiz yoksa kendi başına mı çözmesine izin vermeliyiz?"

Nick ağzının kenarını kıvrıyor, sonra gözlüğünü daha yukarı itiyor. "Bugün beyninin tam hızda çalıştığından emin değilim."

"Bana neyi anlatacaksın? Siz ikiniz bunu zaten konuşuyor muydunuz?"

"Evet. Duh. Charlotte'u bulmak için kaçmaya çalıştığında," diyor ve ben de Rihanna'nın şarkısı durduktan sonra ona yetişmek için nasıl koştuğumu hatırlayarak ırkiliyorum. Ama sarışın güzel çoktan gitmişti ve beni bu siyah-mavi kalbi emzirirken bırakmıştı. Bu arada telefonum, anahtarlarım ve cüzdanım onda, yani körlemesine çalışıyorum.

Beş parasız da.

"Peki ne yapmam gerektiğine karar verdin?"

"Dostum, önce yalan söylediğin için babandan özür dilemelisin. Bunu neden yaptığını, doğru yerden geldiğini ama bir hata olduğunu ve üzgün olduğunu açıklamalısın," diyor Nick, dürüst bir tetikçi rolünü üstlenerek.

Başımı salladım. "Anladım. Bunu yapabilirim."

"O zaman bu karmaşayı düzeltmeye çalışmalısın," diyor Harper söze girerek. "Nasıl?"

"Bay Offerman'la konuşmayı istemelisin. Bakalım işleri y o l u n a koyabilecek misiniz?"

O şerefsizce yalakalık yapma düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor. "Artık babamla hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Şu anda öyle," diyor Nick. "O anın sıcaklığıyla öfke alevlenir. Bakalım sakınleşecek mi? Denemelisin."

Başımı sallıyorum, her şeyi anlıyorum ve haklı olduklarını biliyorum. "Peki ya bu işe yaramazsa?"

Tekrar göz göze geliyorlar, sonra bana bakıyorlar. Harper, "*Sen*, bunu çözmenin yolu sensin," diyor.

"Kahretsin," diyorum ağır bir sesle, çünkü babam için bu rezilliği nasıl tersine çevirmem gerektiği aklıma geliyor.

* * *

Harper bana 10 dolarlık bir banknot verdi. Kendimi harçlığına sarılan bir ilkokul öğrencisi gibi hissediyorum. "Bunu sadece eve otobüsle dönmen gerektiğinde kullan canım," diyor, çocuğunu uyaran bir ebeveyn gibi.

Beni Katharine'in girişine doğru itti. "Git."

Spor şortum ve şapkamla dikkat çekerek içeri giriyorum. Asansöre doğru ilerliyorum ve altıncı katın düğmesine basıyorum. Kapılar bir vınlamayla kapandıktan sonra nefes alıp veriyorum, odağımı babamda tutmak için savaşıyorum. Charlotte'a değil. Hayatımda duyduğum en kötü sözlere değil.

Hiç gerçek olmadı.

Aramızdaki şeyleri nasıl bu kadar yanlış değerlendirebildim bilmiyorum. Aramızda sadece destansı bir kimya değil, çok daha fazlası olduğundan o kadar emindim ki. Ama bu sadece içimdeki ukala piç olmalı, kadının beni istediğine dair varsayımlarda bulunuyordum.

Kadın yalan söylemediğinde.

Başından beri bunu açıkça belirtti.

Çok kötü bir yalancı olduğunu söyledi, bu da top sahasında söylediği her şeyin doğru olduğu anlamına geliyor.

Onun yanında çalışmaya nasıl geri dönebilirim ki? Onunla bir iş yürütmeye?

Asansör babamın katına ulaştığında kapılar kayarak açıldı. Dışarı çıkıyorum ve tanıdık bir yüz görüyorum. Nina bana doğru yürüyor, cumartesi günü bile şık bir takım elbise giymiş. Ama cumartesieleri mağazanın en yoğun günleridir.

"Merhaba. Babanı mı arıyorsun?" Başımı salladım. "Arıyorum. Ofisinde mi?"

"Evet. Bazı sözleşmeler üzerinde çalışıyor."

İçimde bir umut ışığı parlıyor. Belki anlaşma geri dönmüştür. Belki de kargaşa birkaç dakika içinde sona ermiştir. Belki Jüpiter'de Walmart'lar vardır.

Yine de sormak zorundayım. "Bay Offerman içeride mi?"

"Hayır," diyor küçük bir gülümsemeyle, sonra elini hafifçe koluma bırakıyor. "Ama git onu gör."

O gidiyor ve ben derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştiriyorum ve babamın ofisine doğru yürüyorum. Gelecek olan her neyse -ister öfke ister hayal kırıklığı

-Bunu bir erkek gibi karşılayacağım.

Kapıyı çaldım ve babam içeri gelmemi söyledi.

Masasında oturuyor, üzerinde hala softbol forması var, parmakları klavyenin üzerinde. Gözlerindeki ifadeyi okuyamıyorum. Anı yakalıyorum, kelimeler bir trafik sıkışıklığı içinde yuvarlanıyor.

"Baba, her şeyden önce sana büyük bir özür borçluyum. Sana yalan söyledim ve seni kandırdım. Ve özür dilerim. Beni bundan daha iyi yetiştirdin. Asla nişanlıymışım gibi davranmamalıydım ama kendimi savunmak gerekirse, anlaşma için ihtiyacın olan şeyin bu olduğunu düşündüm - aptalca -. Bay Offerman'la tanıştığımda, geçmişimden ya da 'itibarımdan' hoşlanmadığı çok açıldı," -tırnak içinde söylüyorum- "bu yüzden siz anlaşmayı bitirirken bir haftalığına nişanlı olabileceğimi düşündüm. Bu Charlotte'un fikri değildi. Benim fikrimdi. Doğru şeyi yaptığımı ve geçmişimin anlaşmanızın bozulmasına neden olmayacağından emin olduğumu düşündüm. Ama yine de benim yüzümden bozuldu."

"Spencer," diye başlıyor, dudakları seğiriyor.

Bir elimi kaldırdım ve başımı salladım. "Ertesi gün kahvaltıda Bay Offerman'a karşı dürüst olmalıydım ve sana karşı da dürüst olmalıydım. Ama olmadım. Fiddler'dan önce Charlotte hakkında da o kadar güzel şeyler söyledin ve sana yalan söylediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Sen bana bundan daha iyi olmayı öğrettin." İçimi çektim ve en zor kısmı söyledim. "Ama bir noktada yalan olmaktan çıktı, çünkü sahte bir nişan

olarak başlamış olsa da benim için gerçek oldu ve ona aşık oldum."

Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. "Spencer," diye tekrar deniyor ama ben devam ediyorum, masasının diğer tarafında duruyorum, içimdeki suçluluk duygusu dışarı taşıyor.

"Ama bunun bir önemi yok, çünkü ne dediğini duydunuz." Onun korkunç sözlerini hatırladıkça sesim üzüntüyle boğuluyor. "O aynı şekilde hissetmiyor, hepsi bu. Tüm bu maskaralıkla senden faydalandığım için özür dilerim. Bunu telafi edemeyeceğimi biliyorum ama denemek istiyorum."

Sonra da bunu düzeltmek için yapmam gerektiğini fark ettiğim şeylere daldım. "Dünyada en çok ne istediğini biliyorum - emekli olmak ve annemle daha fazla zaman geçirmek. Katharine's'i bu yüzden satmak istediğini biliyorum. Senden burayı bana devretmeni istemiyorum. Senden işini bana vermeni istemiyorum. Ama zamanımı gönüllü olarak harcıyorum. İş senin için yürütmeyi teklif ediyorum. Elbette hiçbir ücret almadan," diyorum küçük bir kahkaha atarak, çünkü böyle anlarda bile mizah anlayışınızı korumanız gerekir. Dinlerken babamın gözleri parlıyor. "İş hayatında iyiyim. İlişkiler konusunda berbat olabilirim, kadınların gerçekte ne istediğine dair hiçbir fikrim yok ve herhangi bir belediye otobüsüne sığmayacak kadar büyük bir egom var, ama her türlü işi yürütme konusunda bir rock yıldızıyım. Bunu telafi etmek ve siz izninizi kullanıp size başka bir alıcı bulana kadar yedek öğretmeniniz olmak isterim."

Nefes alıyorum ve dükkânı işletmeyi hiç istememiş olsam da, o da bunu yapmamı hiç istememiş olsa da, erkek gibi davranıp teklifi yapmak iyi hissettiriyor. Hatalarımı düzeltmeye istekli olduğumu bilmesini sağlamak.

Babam ayağa kalkıyor, masasının etrafında yürüyor ve kollarını kavuşturuyor. Topuklarını ofisinin halısına vurarak ayakta duruyor, kara gözleri beni içine çekiyor.

Garip olan şey, kızgın görünmemesi.

CHAPTE RTWENTY- SEVEN

"Haklısın oğlum. Yalan söylediğin için mutlu değilim. Sahte bir nişan uydurduğun için mutlu değilim. Ve istediğim şeye sahip olabilmem için kendinden başka bir şey olmak zorunda hissettiğin için de mutlu değilim." Omzumu sıkmak için durdu. "Ama seni doğru yetiştirdim, çünkü az önce yaptığın şeyi yapmak isteyebileceğim tek şeydi."

"Bunu yaptığım için mutluyum baba," diyorum ve yakında bu doğru gelmeye başlayacak. İçimi dökeceğim, çünkü Tanrı biliyor ya, aklımı Charlotte'tan uzaklaştırmaya ihtiyacım var. Belki beni bardan çıkarmasına bile izin veririm, böylece onu bir daha görmek zorunda kalmam. Kalbimi kıran kadını her gün görmek, kuduz olmuş sarı bir ceket gibi canımı yakacak.

Babam sırtımı sıvazlıyor, sonra beni kucaklamak için çekiştiriyor. "Sen iyi bir adamsın. Bunu kabul ettiğin ve düzeltmeye çalıştığın için seninle gurur duyuyorum." Bırakıyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve mutlu bir şekilde iç çekiyor. "Ama sana izin vermeyeceğim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden olmasın?"

Gülüyor. Gözleri parlıyor. "Çünkü beni kurtardın. Çünkü vuruş sırası bana geldiğinde, bu anlaşmadan nasıl zarafetle çıkacağımı bulmak için kafa patlatıyordum. O kendini beğenmiş, şovenist domuza satış yapmak konusunda tereddütlerim vardı ve sen bana mükemmel bir çıkış yolu gösterdin." Yerdeki kağıt öğütücüsünü işaret ediyor ve bir avucunu diğerine sürüyor. "İyi ki kâğıtlar dosyalanmamış."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor, Charlotte kalbimi parçalayıp jülyen doğradıktan sonra atıştırmalık olarak yediğinden beri hissettiğim ilk gülümseme.

Tamam, belki bu dramatik. Ama göğsümdeki organ paramparça oldu. Babamın sırtışı ise hiç acıtmıyor. "Gerçekten de domuzun tekiydi," diyorum dudaklarımı bükerek.

"Kadınlara, karısına, kızlarına karşı tamamen saygısızdı.

-Katharine'in mirasının böyle biri tarafından devam ettirilmesine izin veremem." "Hayır, yapamazsın. Daha iyisini bulana kadar onu biraz daha bize bırak.

Satacak bir erkek ya da kadın." diyorum ve içimde bir gurur patlaması yaşıyorum. Bu seçimi yaptığı için babamla gurur duyuyorum.

Dilini şaklatıyor. "Şöyle bir şey var. Ben zaten birini buldum."

Gözlerim büyüdü. "Buldun mu?"

"Evet. Satmak için değil." Gözlerini ofiste ve sonra da kapıda gezdirmek için duruyor, sanki ötesini düşünüyormuş gibi. "Ama ben arkama yaslanırken burayı işletmek için. Daha az çalışmaya tamamen hazır olsam bile Katharine's'i bırakmaya hazır değilim."

"Tamam." Çekinerek soruyorum, "Kim o?"

Ama kelimeler karaya çıkar çıkmaz kim olduğunu anlıyorum. Kafamın içinde bir şey klik sesi çıkarıyor, sanki bir kilit yerine oturuyor. Parmaklarımı şıklatıyorum. "Nina! Nina'dan günlük operasyonları devralmasını mı istedin?"

Başını sallıyor ve gülümsüyor. "Ve o da evet dedi." Parmağını masasının üzerindeki kâğıtlara vuruyor. "Siz geldiğinizde ben de bunun üzerinde çalışıyordum. Yeni sözleşmesi. O Katharine's'in CEO'su olacak ve ben de annemle yedi denizde yelken açarken kurucu ve sahip olarak kalacağım."

"Çok romantiksin," diyorum hayranlıkla başımı sallayarak. "O bu iş için mükemmel. Başından beri seninle birlikte ve kimse bu işi daha iyi bilemez."

"Kesinlikle," der ve Manhattan'ın merkezine bakan pencerenin yanındaki koltuğuna doğru ilerler. "Ama ben umutsuz bir romantik olduğum için, otuz beş yıldır mutlu bir evliliğim olduğu için ve kadınların ne istediği hakkında biraz bilgim olduğu için, Charlotte'u nasıl geri kazanacağın hakkında konuşalım. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm."

Kanepeye vuruyor. Yanına çöküyorum, bacaklarım ağırlaşıyor. "Bu düşünceyi sevdim. Ama benden hoşlanmadığını açıkça belirtti."

"Hmm."

"Hmm, ne?"

"Öyle miydi peki?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Sanırım tam olarak 'Hiç gerçek olmadı' dedi."

"Bunlar onun sözleriydi. Ve genel olarak konuşursak, bir erkeğin bir kadının sözlerine çok dikkat etmesi gerektiğine inanıyorum. Ama bazen eylemler daha yüksek sesle konuşur ve Charlotte'un eylemleri size ne söyledi?"

Yüzüğünü çıkarırkenki görüntüsü benimle alay ediyor.

"Onun aynı şekilde hissetmediğini," diyorum açıkça. Lafı dolandırmanın anlamı yok.

O da aynı şeyi gördü.

Belki de değildir. Başını yana eğiyor ve bir kaşını kaldırıyor. Başını iki yana sallar. "Senin için kalbini ortaya koyan bir kadın gördüm."

Ona bakıyorum. Sözlerini anlamıyorum.

"Senin için suçu üstlenen bir kadın gördüm," diye devam ediyor, ondan bana doğru eliyle işaret ederek. "İkimiz de biliyoruz ki Charlotte senden nişanlısı olmanı istemedi. Sen ona sordun. O da sana evet dedi. Sana yardım etmek istedi. Ve bugün de sana yardım etmek istedi. İsteddiği gibi olmamış olabilir ama bu anlaşılmayı kurtarmaya çalışıyordu çünkü sana değer veriyordu. Kendini otobüsün altına atarak senin beladan uzak durmana yardımcı olmaya çalışıyordu."

İçimde bir şeyler yeniden canlanıyor.

Bir uzaylı ya da onun gibi tuhaf bir şey değil, ama çarpan bir kalp, yükselen bir nabız, heyecan verici bir olasılık.

"Vay anasını," diyorum nefesimin altında, günü, sabahı, dün geceyi gözden geçiriyorum. Sandviçler, erişteler, viskiler. Bozulan kurallar, kıskançlık, saf, özel mutluluk ve bağlantı anları. Dün gece, düştüğünü söylemesi. Üstümde çıplakken nasıl görüldüğünü.

Tişörtümün yakasını tutup çekiştiriyorum. Vay be. Burası çok sıcak. Bir seks anısıyla oyalanmak pek akıllıca bir hareket değil.

Bir kenara itiyorum.

En çok da beni benden nasıl kurtardığına geri dönüyorum. Bu ilişkinin en başından sonuna kadar, ona en çok ihtiyaç duyduğum anda günü kurtardı.

"Onu bulmam gerek," diyorum ceplerimi yoklayarak. Ceplerim boştu.

"Oh, kahretsin.

Telefonum onda. Ve cüzdanım. Ve anahtarlarım."

"Güzel. Çünkü o kadar hızlı hareket etmiyoruz."

"Neden olmasın? Evine gidip ona nasıl hissettiğimi falan söylemem gerekmez mi?"

"Ya da başka bir şey?" Beni taklit ederken kaşlarını çatıyor. "Bir gece için kadınları nasıl tavlayacağın hakkında bir iki şey biliyor olabilirsin. Ama ben nasıl

Bir kadını ömür boyu kazanmak," diyor kalbine dokunarak. "Baban umutsuz bir romantik. O yüzden bırak da usta çırağına bir kadını geri kazanma konusunda biraz ders versin."

Ayağa kalktım ve dizginleri teslim ettim. "Okulda hep kış tekmeledim. Bana sırlarını öğret."

Kıyafetlerimi inceliyor. "Önce sana düzgün kıyafetler giydirmeliyiz."

"Cüzdanım yanımda değil."

Gözlerini deviriyor. "İlk tulumunu ben aldım. Sanırım artık güzel bir pantolon alabilirim."

"Baba, iyi hoş da, o kelimeyi bir daha benimle ilgili olarak söylemeyeceğine yemin eder misin?" Ofisinden çıkarken söyledim.

"Tulum mu demek
istiyorsun?" Başımı
salladım.

Omuz silkiyor. "Küçük mavi bebek tulumunun içinde ne kadar sevimli göründüğünü asla tartışmamak için elimden geleni yapacağım."

"Baba."

"Doğru. İçinde sevimli değildin. Erkeksi ve serttin." Evrendeki en havalı babaya sahip olduğumu söylemiş miydim?

CHAPTE RTWENTY- EIGHT

Şık görünüyorum. Kömür grisi bir pantolon, lacivert bir düğme ve yeni ayakkabılar giyiyorum. Ve... bekleyin... yeni duş da aldım. Evet. Babam beni alışverişe götürdü ve evindeki misafir duşunu kullanmama izin verdi. Ve lanet olsun, çok iyi temizleniyorum.

Charlotte'u aramama izin vermedi.

Ve evet, numarasını biliyorum. Hafızama kaydettiğim belki iki numaradan biri. Onunki ve Çin yemeği satan yer. Bunun yerine onu aradı ve kibarca bu gece benimle görüşmek için hala müsait olup olmadığını sordu. Belli ki evet demiş, o da ona saat altıda geleceğimi söylemiş.

Kiraladığım şehir arabası onun binasına yanaşırken kendimi baloya gelen bir genç kız gibi hissediyorum. Ama ne bir korsajım var ne de gençlere özgü bir dayanıklılığım. Bunları aştım, çok teşekkür ederim.

Ama sinirler aynı ve benimkiler çok yüksek. Arabadan inip kapıcıya gidiyorum. Zili çalıyor ve ben girişte volta atarak, saatimi kontrol ederek, yerdeki karoların sayısını sayarak bekliyorum. Üç dakika sonra Charlotte lobiyi geçti.

Kızılırcık rengi bir etek ve siyah bir üst giymiş. Onu yüzük alışverişine götürdüğüm kıyafet. Bunu giydiği gerçeği ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Bu bir işaret gibi geliyor. Bana yaklaştığında, her detaya dikkat kesiliyorum. Saçları gevşek ve güzel bir şekilde omuzlarından aşağı sarkıyor. Dudakları kırmızı ve parlak. Bacakları çıplak ve siyah yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor. Ona bu ayakkabıların en sevdiğim ayakkabılar olduğunu daha önce söylediğimden emin değilim ve nedense onun giymekten hoşlandığı ayakkabıların benim de onu görmekten hoşlandığım ayakkabılar olması beni daha da tahrik ediyor.

Onu görmeyeli sadece sekiz saat olduğuna inanamıyorum.

Önümde durdu. Gözlerini kısıyor. Gösteriyor. "Seni öpsem mi yumruklasam mı bilemiyorum. Çünkü bütün gün mesaj gönderip durdum. Çantama," diyor elini çantasına atıp etrafı kolaçan ederken.

Telefonumu alıp bana doğru itiyor ve gördüğüm ilk mesaj beni sırtıttırıyor.

BU SÖYLEDİĞİM EN BÜYÜK YALANDI. ARA BENİ.

Çenesi sertleşti ve bana ters ters baktı. "Telefonunun bende olduğunu hatırlamadan önce ben de seni birkaç kez aradım. Bütün gün kendi kendime mesajlaşıyordum. Zil sesini sessize almıştın, seni aptal."

"Söz konusu ben olunca aptal olmak günün teması gibi görünüyor," diyorum ama gülümsüyorum çünkü bu da onu delicesine sevmemin bir başka nedeni. Bana doğru yürüdüğü ve beni çağırdığı gerçeği.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Mesajlarımda ne yazdığını bilmek istiyor musun?"

"İstiyorum," diyorum, elini tutup parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Tanrım, ona tekrar dokunmak iyi hissettiriyor. O da elimi sıkıldığında, eli elime mükemmel bir şekilde oturduğunda, bu dünyanın dışında harika hissediyorum. "Ama şu anda seni dışarı çıkarmak istiyorum."

"Chelsea'deki restorana mı?" diye soruyor, pırıl pırıl siyah arabanın kapısına vardığımızda.

"Evet, ama henüz değil. Önce seni temalı bir New York turuna çıkaracağım." Binasını işaret ediyorum. "Bu, Geçen Hafta Öğrendiğim Dersler Turu'nun birinci durağı."

Bir kaşını kaldırarak beni daha fazlasını söylemeye davet ediyor. "İşte tam burada gerçekten kalın kafalıydım," diyorum. "Nasıl gerçekten kalın kafalıydın?"

"Çünkü sana sahte nişanlım olmanı teklif ettiğim gün, bunu başarabileceğime ve bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine gerçekten inanmıştım," diyorum arabanın kolunu kaldırıp kapıyı tutarken. Klimalı, serin arka koltuğa kayışını izliyorum. Yenilebilir görünüyor.

"Bir şeyleri değiştirdi mi?" diye soruyor, sesi soru üzerine yükseliyor.

Arabaya onun yanına binip kapıyı kapatırken başımı sallıyorum.

"Öyle oldu." Yutkundu. "İkinci durak ne o zaman?"

Kuzeyi işaret ediyorum. "McCoy's adında bir restoran. Duymuş muydun?" Araba Cumartesi akşamı trafiğinin içinden geçerek şehir merkezine doğru ilerlerken soruyorum.

"Sanırım orayı biliyorum. Orada ne öğrendiğinizi çok merak ediyorum."

İlk akşam yemeğimizi yediğimiz restorana vardığımızda

Offermans, elini tuttum ve arabadan çıkmasına eşlik ettim. Yine de içeri girmiyoruz. Yeşil tentenin altında duruyoruz ve omzuna düşen saç tellerini okşayarak saçlarına dokunuyorum. Parmaklarım teniyle temas ettiğinde nefesi kesiliyor.

"Hatırlayacağın gibi, sadece bir hafta önce buradaydık. Sokakta ve senin dairende öpüşme alıştırmaları yapmıştık," diyorum ve eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Titriyor. "Ama o alıştırmaların hiçbirini beni burada, masada öptüğünde öğrendiğim derse hazırlamadı."

"Ne dersiydi o?"

"Seninle sahte öpüşmeyi ne kadar sevdiğimi."

Yüzüne bir sırtıma yayılıyor. "Peki ya gerçek öpüşme?"

"Daha da iyi. Aslında, ikimizin de bundan ne kadar hoşlandığına dair hafızanı tazelememe izin ver." Yanaklarını kavriyorum ve lezzetli ağzını kendi ağzımla yakalıyorum. Onu sertçe öpüyorum, sanki bizi bekleyen her şeyi hatırlatıyormuşum gibi. Kolları etrafımda dolanıyor, göğüsleri göğsüme bastırıyor ve öpücüğün içinde eriyip gidiyor, o seksi iç çekişler ve mırıltılar içimde bir akım gibi dalgalanıyor.

Böyle devam edersek yakında başka şeyler de artacak. İstedğim tam olarak bu olsa da, turla işim henüz bitmedi.

Yirmi dakika sonra Gin Joint'e geldik ve onu beni çılgına çevirdiği boğucu, seksi bara götürdüm. "Burası tam bir aptal olduğum yer."

Eli kolumda geziniyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. "Nasıl?" "Bunun yüzünden," diyorum.

"Ne yüzünden?"

"Çünkü bana dokunduğunda hayatımda hiç olmadığı kadar tahrik oluyorum," diyorum boğuk bir sesle onu kendime çekerken. "Yine de çılgınca bir nedenden dolayı sana karşı koyabileceğimi düşündüm."

Ellerini saçlarımda birleştiriyor ve "Çok aptalca" diye fısıldıyor. Öğüt verircesine başını sallıyor, artık tamamen tura eşlik ediyor.

"Bunun aptalca olduğunu düşünüyorsan, bir sonrakini duyana kadar bekle. Eğer seni bir sonraki noktaya götürürsem, gülünçlüğümün ne kadar yüksek olduğunu anlayacaksın."

Onu arabaya ve serin arka koltuğa götürürken "Öyle mi?" diye soruyor.

"Evet. Çünkü o gece seni eve götürdükten sonra evime döndüm ve meseleyi kendi elime aldım. Fantezilerimde bana sertçe biniyordun."

Farkına varınca gözleri parlıyor ve sonra parmakları bacağımın üzerinde dans ediyor. "Bu çok ateşli. Bir gün izlemek istiyorum."

"Evet, ben de seni bunu yaparken izlemek istiyorum." Bir elimi başına doladım, dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve fısıldadım, "O gece üç kez. Ve bir şekilde, seni bu şekilde sistemimden çıkarabileceğimi düşündüm."

"Oh, Spencer," diye fısıldıyor. "Ben de aynı şeyi düşünmüştüm."

Şoför uzaklaşırken dudaklarımız birbirine çarpıyor. Açlıkla öpüşüyoruz, ayrı geçen saatleri, yalanları, rol yapmayı siliyoruz. Dudaklarımız morarana kadar öpüşüyoruz. Bir sonraki varış noktasına ulaşana kadar öpüşüyoruz. Kırk üçün köşesine. Saat altı kırk beş ve tiyatro trafiği başladı, bu yüzden aracı durduruyoruz.

Renkli camları gösteriyorum. "Şu köşede çok garip bir şey oldu."

"Bu kadar tuhaf olan neydi?" diye soruyor, mutlu ses tonu bana cevapları benim vermeyi sevdiğim kadar istediğini söylüyor.

"O gece tam bir aptal değildim. Sana tüm gerçeği söylediğimden emin oldum.

-Sana sahip olan herkesi kışkırttığımı söyledim. Bu aslında benim sana başka kimsenin sahip olmasını istemediğimi söyleme şeklimdi," diyorum ve sonra dudaklarımı boğazının çukuruna değdiriyorum. "Asla."

"Ben de aynısını hissediyorum," diyor, telefonunu tekrar eline alıp bu kez bana bu sabah ayrıldıktan hemen sonra gönderdiği mesajları gösterirken gülümsemesi güneş ışığı gibi. "Bak. Sadece bak."

O korkunç yalan hakkında.

Bunu söylemek çok acı

verdi. Öyle demek

istememiştim.

Bana çok gerçekçi

geliyor. Sen de

hissediyor musun?

Ekrandan başımı kaldırıyorum ve elimi göğsüne, kalbinin üzerine bastırıyorum.

Elimin altında gürlüyor. "Evet, Snuffalaffugus. Onu *her yerde* hissediyorum."

Sevgi sözcüklerimizi kullandığımda kıkırdıyor. "Ben de öyle. Ama *her yeri* tam olarak keşfetmeden önce, bunların geri kalanını okumanı gerçekten istiyorum" diyor, elimi göğsünden çekip telefonunu avucuma bastırırken.

Oh harika. Tüm bu mesajları kendime gönderdiğimi fark ettim. ÇÜNKÜ TELEFONUN ÇANTAMI AYDINLATIYOR!

Tamam. Yani evet. Bu berbat bir şey.

Sahada bunu sadece yardım etmek için söylediğimi bilmelisiniz. Plana sadık kalmaya çalışıyordum. Her şeyi inandırıcı kılmak için. İŞE YARADI MI HIÇBİR FIKRIM YOK.

Ugh. Şimdi berbat hissediyorum. İşleri daha da berbat ettim, değil mi? Kendi kendime konuşuyorum. Ama bak ne buldum.

Görünüşe göre anahtarların ve cüzdanın da bende. Hmm. Bir sürü kredi kartın var.

Yeni bir Kate Spade almak istiyordum. Ve birkaç Louboutin.

NEREDESİN? NEREDE YAŞADIĞIMI BİLMİYOR MUSUN?

Sen de aynı şekilde hissetmediğin sürece bu telefonu bırakmayacağım. Yemin ederim seni görürsem ve bunun tek yönlü bir yol olduğu ortaya çıkarsa, bunu asla alamayacaksın.

Telefonu geri ver. Benim utancımın çekici altında hızlı ve acısız bir şekilde ölecek.

Eğer bu mesajları okuyorsanız, bunun tek bir anlamı olmalı. Sen de benim için deliriyorsun.

"Ben de senin için deli oluyorum," diyorum ve dudaklarımız tekrar birleşiyor.

O an kızıışmadan, istediğim gibi üzerime tırmanmadan önce, bir şekilde Central Park'a ve beyzbol sahasına varıyoruz. Ben onu çimlere doğru götürürken araba yolda rölantide bizi bekliyor.

Bir başka maç daha oynanıyor; bir pizzacı, bir ayakkabı mağazası zincirine karşı mücadele ediyor. Charlotte'u kendime doğru çekiyorum. "Ama burası," diyorum, yeri göstererek, "burası benim koca bir aptal olduğum yer."

Sırıttıyor. "Nedenmiş o?"

"Çünkü tam burada, bugün erken saatlerde..." Nefes alıyorum ve sonunda tüm kalbimi paylaşmam için beni ateşlemesine izin veriyorum. "Burası sevdiğim kadının benim için mücadele ettiği yer." L kelimesini kullandığımda nefesi kesiliyor. "Seni sevdiğimi o zaman söylemeliydim. Sana her şeyi söylemeliydim." Daha da yaklaşarak

alnını onunkine değdirdi. "Sana deliler gibi aşık olduğumu ve benim olmanı istediğimi söylemeliydim. Bana bunun gerçek olmadığını söylediğinde yıkılmıştım."

"Spencer, öyle demek istemedim. Bir şeyleri düzeltmeye çalışmak için söyledim."

"Bunu şimdi biliyorum. O zamanlar aptalmışım. Ama hepsi en iyisi içindi. Çünkü seni kaybettiğimi hissetmek, sana sahip olmak için ne gerekiyorsa yapacağımı anlamamı sağladı. Çünkü aradığım kişi sensin. Başından beri gözümün önündeydin ve bazı açılardan sana çabucak, sadece bir haftada aşık olmuşum gibi hissediyorum. Ama başka açılardan da, sana yıllar boyunca aşık olduğumu biliyorum. Senin sevdiğim tek kadın olduğunu anlamam için numara yapmam gerekti. Ama bundan da öte, sevmek istediğim tek kadınsın." Parmaklarımın tersiyle yanağını okşuyorum. Gözleri sevinçle parlıyor. Bu duyguyu tanıyorum çünkü ben de onunla birlikte hissediyorum. "Ve bunu biliyorum, çünkü senin için yeşil jelibonları yemek istiyorum, böylece onları asla tatmak zorunda kalmazsın ve seninle *Damdaki Kemancı'nın* işkencesine oturmak istiyorum ve bazı geceler bakire margaritalar ve diğer geceler kötü olmayan biralara içmek ve yorgunsan ve başın ağrıyorsa seni yatağa yatırmak ve eğer yapmazsan bütün gece seninle sevişmek istiyorum."

Dudakları ayrılıyor ve memnuniyetle iç çekiyor. Yakamdan tutup beni daha da yakınına çekiyor. "Bu gece başım ağrııyor. Ve bunu tüm gece boyunca da yapmak istiyorum. Bunu yapmak istiyorum çünkü ben de aynı kuralı çiğnedim. Sana o kadar aşığım ki seni sabah nefesiyle bile öpebilirim ve hatta biri yanlışlıkla sana pesto mayonez verirse senin için sandviçindeki pesto mayonezi kazıyabilirim," diyor bakışlarını benimkilere kilitleyerek.

"Umarım bu asla olmaz." Ses tonum son derece ciddi. "Çünkü senin pesto mayonezin ya da ağız kokusunun yakınından bile geçmeni istemiyorum. Ama eğer olursa, her iki dehşetle de birlikte başa çıkmamızı istiyorum."

"Ben de," diyor, sonra beni öpüyor - öğrendiğim tüm bu dersleri mühürleyen derin, tutkulu bir öpücük.

Öpüşmeyi kestiğinde, imalı bir kaşını kaldırıyor. "Dışarıda yemek yerine senin evinde kalan soğuk susamlı erişte mi?"

"Sıra sende" diyorum, çünkü onun ne istediğini biliyorum ve ben de aynı şeyi istiyorum.

"Ah, bekle. Bilmeni istediğim bir şey daha var," diyor ve elini gömleğimin düğmelerinde gezdirerek birazdan ikimizin de yapacağı şeyin başlangıcını yapıyor.

"Ne oldu?"

"Bunu başaramayacağımı düşündüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Bunu yapabildim çünkü seninle olmak nadiren yalan söylemek gibi geliyordu. Seninmiş gibi davranmak kolaydı."

"Neden?" Kalçalarını kavrayarak soruyorum.

"Sahte hissettirmedi. Her zaman gerçek olmaya başladığını hissettim."

"Bu gerçek," diyorum onunla gözlerimi kilitleyerek. Bu ana kök salmış durumdayım - Charlotte ve benim yeni merkezimiz burası ve her şeyi görmek, hissetmek ve tatmak istiyorum. Ama aynı zamanda onu da tatmak istiyorum. Tam şu anda. "Başka ne gerçek biliyor musun?"

"Başka?" diye şakacı bir şekilde soruyor, ses tonundan düşüncelerimin nereye gittiğini bildiği anlaşılıyor.

"Şu anda seni ne kadar çok istediğimi. Bu çok gerçek. On santim kadar gerçek," diyorum, onu ne kadar arzuladığımı hissedebilmesi için ona doğru eğilerek.

Bir kaşını kaldırıyor. "On mu? Ben on iki diye tahmin ederdim."

"Saat 10'da başlıyor. On ikide biter," diye şaka yapıyorum ve elini sıkıp onunla birlikte arabaya dönüyorum. İçeri girdikten sonra şoförden bölmeyi kapatmasını istiyorum. Renkli cam yerine oturduktan sonra kozaya giriyoruz.

"Şimdi 10'u alıyorum, lütfen."

"Ah, demek Çin yemeğinden önce bir aperatif istiyorsun," diyorum, elimi omurgasından aşağıya ve poposunun üzerinde gezdirip kıcını sıkarak.

"Hayır, Spencer. Önce tatlı istiyorum."

Onu üzerime kaldırdım. "Meze. Tatlı. Ana yemek. Hepsini alalım," diyorum, eteğinin kumaşını kaldırıyorum ve o da fermuarımı açıyor.

Saniyeler içinde külotunu kenara çekiyorum, prezervatifi takıyorum ve onu shaftımın üzerine indiriyorum. Aynı anda inliyoruz, sonra öpüşüyoruz ve sonraki birkaç blok boyunca sevişiyoruz. Sonra sertçe öpüşüyoruz ve araba şehir merkezine doğru giderken daha sert sevişiyoruz, ellerim saçlarını çekiştiriyor, tırnakları omuzlarımı tırmalıyor, birbirimizi açlıkla tüketirken dudaklarımız birbirine çarpıyor.

Sanki birlikte olmayalı haftalar olmuş gibi sevişiyoruz, oysa sadece saatler oldu. Ama bunu kabul edeceğim... başka birine olan bu ihtiyacı, özellikle de bu gece her zaman olduğu kadar iyi olduğu için. Ama çok daha iyi, çünkü bitmiyor. Görünürde bir son kullanma tarihi yok, temel kurallar yok ve rol yapmak yok.

Gece seks ve susamlı erişte, yemek ve orgazm, kahkaha ve söylemeyi umduğumdan daha fazla L-kelimesiyle dolu bir maratona dönüşüyor.

Sehpamın gücünü test ediyoruz ve geçiyor; dizlerim morarsa da umurumda değil. Biraz sonra Charlotte sırf eğlence olsun diye duş almayı

öneriyor ve ben de eğlenceli duşların hayranı olduğum için evet diyorum.
Diz çöktüğünde

Fayansların üzerinde bana hayatımda aldığım en iyi duşu yaşıyor ve diliyle o kadar yoğun bir şey yapıyor ki, onunla bir kiraza düğüm atıp atamayacağını da sormayı unutmamalıyım.

Önemli olduğundan değil. Düğümlemiş kirazlara ihtiyacım yok. Ama onun dilini çok ama çok kullanırım. Benim de, gece yarısından sonra yatağa girdiğimizde onun tadına bir kez daha bakarken.

Sonra, uyuyacağımızı düşünerek kendimizi kandırıyoruz, ama bunun yerine karanlıkta kaşıklarken onun içine kayıyorum. Fido ahengi sağlıyor, o geldiğinde yüksek sesle mırlıyor ve birlikte mini bir deprem gibi ses çıkarıyorlar.

"Charlotte, sana bir itirafta bulunacağım," diyorum ona, parmaklarımı saçlarında gezdirirken, o yüksekte inerken.

"Tükür onu."

"Kedim bir sapık."

Gülüyor. "Üçümüz iyi anlaşacağız gibi görünüyor o zaman." Ben de öyle düşünüyorum.

E P I L O G U E

Bir ay sonra

Şanslı Nokta'da sadece biz varız. Son içki bir saat önce servis edildi ve artık kapatıyoruz.

Ofisten anahtarlarımı alıyorum, o da çantasını omuzluyor. "Senin evin mi benimki mi?" diye şakacı bir şekilde soruyor. Sonra da "Yani *bizimki*" diye cevap veriyor.

Kira sözleşmesi bu ayın sonunda bitiyor, bu yüzden bir hafta önce benim yanıma taşındı. Çarşafı kapıyor ve ben çıplak uyuyorum, bu yüzden kışın bir sorun olabilir, ama bunun dışında, onunla hayat neredeyse mükemmel. Abe'in makalesinin hiç yayınlanmadığı gerçeğini de ekleyelim, çünkü Katharine'in satışı söz konusu değildi, sadece gerçek bir aşk hikayesine dönüşen sahte bir nişan vardı. Ben mutlu bir kampçıyım ve Nina dükkânı işletirken Akdeniz'de bir yerlerde olan babam da öyle.

Bu anı daha mükemmel hale getirecek tek şey bir şişe şaraptır.

"Gitmeden önce hızlıca bir kadeh içelim," diyorum ve barın arkasına geçip gece için seçtiğim bir şişeyi alıyorum.

Barın kendi tarafından bana meraklı bir bakış fırlatıyor. "Bunu evde mi içmek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Al."

Kendim için bir bardak dolduruyorum, sonra onun için bir tane. Barda kaydırıyorum. Kadeh kaldırmak için benimkini kaldırıyorum. "Yeniden yaratımlara."

Kaşlarını çatıyor. "Ne? Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Benimle çalış. Yakında her şey anlam kazanacak." Bir içki aldım, sonra bardağımı bıraktım. "Herkesin bizim bir çift olduğumuzu düşünmesi komik değil mi?"

"Ama biz bir çiftiz," diyor başını sallayarak ve bardağa vurarak. "Bunu açmadan önce çok mu içiyordun, Holiday?"

Ben yılmadım. "Bir hikayeye ihtiyacımız var," diyorum ve ona ilk kez numara yapmaya karar verdiğimiz gün mutfağında bana söylediklerini hatırlatıyorum. "Hatırladın mı?" Onu teşvik ederek soruyorum. "Bir Perşembe gecesi Lucky Spot'ta, kapanış saatinden sonra bir kadeh şarap içerken..."

Tanıdık geliyor ve kahverengi gözleri parlıyor. "Evet. Hafızam beni yanıltmıyorsa, az önce söylediğiniz şeyi söylemiştiniz."

Muhteşem bakışlarını esir alarak kendimi tekrarlıyorum. "Herkesin bizim bir çift olduğumuzu düşünmesi komik değil mi?"

Cümlesini hatırlıyor - nasıl bir araya geldiğimize dair uydurduğu cümleyi. "Belki de bir olmalıyız."

Hiçbir şey söylemiyorum. O da konuşmuyor. İkimiz de senaryoyu ve nasıl garip bir duraklama gerektirdiğini hatırlıyoruz.

Duraklama yeterince garip bir şekilde ağırlaştığında, dudaklarımın köşesi yukarı doğru kıvrılırken konuşuyorum. "Ama bu sefer, garip duraklamadan sonra daha fazlası var," diyorum ve elimi cebime daldırıyorum.

"Bundan sonra ne olacak?" diye soruyor nefes nefese, avuçlarını tezgâha bastırmış, omuzlarının bana doğru eğilmesinden belli olan bir beklenti içinde.

"Bir sihir
numarası."

"Göster bana."

Yerimden ayrıldım ve barın etrafında yürüdüm. Ona ulaştığımda bir elimi sol kulağının arkasına atıyorum, sonra diğer elimi cebimden çıkarıp sağ kulağının arkasına atıyorum. "Bak kulağının arkasında ne buldum," diyorum ve avucumu onun önünde açıyorum.

"Aman Tanrım," diyor sesi titreyerek.

Bir dizimin üzerine çöküp elini tutuyorum. "Sana bir teklifim var. İlk nişanlılık oyunumuzda ikimizin de bir daha asla duymayacağımıza yemin ettiğimiz iki kelime kullandın. Ama o zaman bile senden duyunca kulağa mükemmel geliyorlardı. *Bayan Holiday*. Çünkü Bayan Holiday olmasını istediğim tek kişi sensin ve umarım sen de benim kadar seksi ve güzel olduğunu düşünüyorsundur. Benimle evlenir misin?"

"Senin tarafından teklif edilmeyi seviyorum, bu yüzden cevabım... *evet*," diyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülürken.

Bir kelime hiç bu kadar mkemmek olmamıştı.

Yüzüğü yukarı kaldırıyorum, taşın yukarıdan gelen ışığı yakalamasına izin veriyorum. "Bu senin seçtiğin yüzük - istediğin, senin için mükemmel olan yüzük. Aynı zamanda sana ilk kez aldığım yüzük ve her zaman takmanı istediğim yüzük," diyorum elini uzatırken.

Mutlu hıçkırıklar arasında, "Bana tak," diyor. "İstediğim tek şey bu. İstediğim tek kişi sensin."

İkinci kez yüzük parmağına geçiriyorum ve bunun sonsuza dek süreceğini biliyorum.

ANOTHE REPILOGUE

Altı ay sonra

Karım harika biri.

Ama sadece benim sözüme güvenmeyin. Onun tüm başarılarını düşünün. Zeki, güzel, komik ve benimle evlendi.

Hikayenin sonu.

Oh, bekle. Söylemem gereken bir şey daha var. Yani, evet. Hemen hemen tüm kuralları çiğnedik. Yatıya kaldık, yalan söyledik, garipti, aşık olduk ve bu bir hafta bile sürmedi. Bir ömür boyu sürecektir.

Yine de uyduğumuz iki kural var. Arkadaş kalmaya nasıl karar verdiğimizizi hatırlıyor musun? Arkadaş kalacağız. En iyi arkadaş olarak.

Şimdi, muhtemelen *diğer* kuralı merak ediyorsunuzdur. Charlotte o kurala sıkı sıkıya bağlıydı ama ben hiçbir şeyi kaçırmıyorum, özellikle de kiraz saplarını diliyle ne kadar iyi bağlayabildiğini düşünürsek. Ben dünyanın en şanslı piçiyim, çünkü her gece eve döndüğüm kadına deliler gibi aşığım. Karıma. En iyi arkadaşım.

Ve onu her gece mutlu ediyorum.

Ne demek istediğimi anlıyorsan.

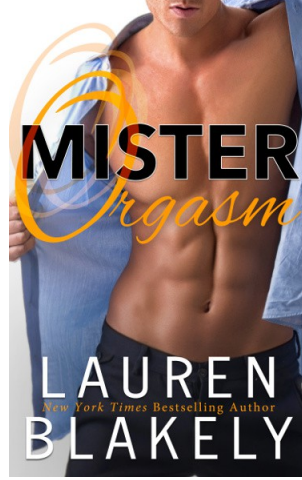
Ve bence biliyorsun.

Mutlu eş = mutlu hayat.

SON

K O M I N G S O N !

Bay Orgazm!

Spencer'in en iyi arkadaşı Nick Hammer'ı tanımak hoşunuza gitti mi? O zaman Bay Orgazm için bizi izlemeye devam edin! Harper ile daha fazla zaman geçirmeye başlayan Nick'in de anlatacak bir hikayesi var, bu yüzden Nick en iyi arkadaşının kız kardeşine aşık olma hikayesini paylaşırken başka bir kirli, ukala, komik erkek POV'una hazır olun! Yaz 2016'da geliyor!

Bana sadece Bay Orgazm de. Hayır, gerçekten. Israr ediyorum.

Orgazm benim uzmanlık alanım. Onları sunmak. Onları yönetmek. Onları katlayarak vermek. Sonra tekrar tekrar yapmak. Ben zevkin süper kahramanı gibiyim.

Ama birileri benim "erkek düşkün" hallerime kızmadan önce şunu unutmayın. Muhtemelen yıllar önce yüzüme bile bakmadınız. Muhtemelen ben defterinin üzerine eğilmiş, kadınlara orgazm zevki bahşeden pelerinli bir haçlı hakkında karikatürler çizen sessiz bir inekken bana zaman ayırmadınız.

Artık dünyanın en ateşli animasyon TV şovu olan Bay Orgazm'ın Maceraları'nın yaratıcısı olduğum için her şey değişti. Kadınlar sıraya girdi. Çekler geliyor. Ve yaşadığım hayat çooooook güzel - görünüş, yetenek ve usta bir alet beni çok ileriye taşıdı.

Ancak, beni o zaman da tanıyan, şimdi de tanıyan biri var... ve benden bir erkeği nasıl kazanacağına dair her şeyi öğretmemi istedi. Bir erkeği

Tek sorun en iyi arkadaşımın kız kardeşi olması.

Görünüşe göre Bay Orgazm'ın maceraları daha yeni başladı.

MISTER ORGASM satışa sunulduğunda haberdar olmak için [lütfeñ bültenime kaydolun](#).

K O M I N G S O N !

Safir İlişkisi

[The Sapphire Affair](#), çalınan mücevherleri bulmak için tutulan seksi, üst düzey bir ödül avcısını anlatan iki kitaplık bir seridir ve yoluna çıkan tek şey, onların da peşinde olan muhteşem ve maceracı bir kadındır...

Her iki kitap da yakında ön siparişe açılacak! Gizem ve suçun tonlarını taşıyan seksi, esprili, gerilim dolu, çağdaş bir romantizme hazır olun - Baştan Çıkarıcı Geceler, Thomas Crowne Olayı ile buluşuyor.

The Sapphire Affair 2016 yazında satışa sunulduğunda haberdar olmak [için lütfen bültenime kaydolun](#).

Çağdaş aşk romanlarıma göz atın!

New York Times ve USA Today Çok Satan
Baştan Çıkarıcı Geceler serisi, Gecedен
[Sonra Gece, Bu](#) Gecedен Sonra,
ve [Bir Gece Daha](#)

Ve iki bağımsız aşk romanı,
[Nights With Him](#) ve
[Yasak Geceler](#), hem New York Times hem
de USA Today Bestseller!

[Tatlı Günahkâr Geceler](#), [Günahkâr Arzu](#)
ve [Günahkâr Özlem](#), New York Times
Çok Satanlar listesindeki ilk üç kitap
Seductive Nights'tan uyarlanan
romantik gerilim serisi!

[Playing With Her Heart](#), a
USA Today'in en çok satan kitabı ve seksi bir
Seductive Nights spin-off bağımsız romanı! (Davis
ve Jill'in romantizmi)

[21 Çalıntı Öpücük](#), USA Today Çok Satan
yasak yeni yetişkin romantizmi!

Bir New York Times ve USA Today
Bestseller'ı olan [Caught Up In Us](#)! (Kat ve Bryan'ın
romantizmi!)

[O Benimmiş](#) Gibi Davranmak, Barnes & Noble
ve iBooks Bestseller! (Reeve & Sutton'ın
romantizmi)

[Trophy Husband](#), bir New York Times ve
USA Today Bestseller! (Chris ve McKenna'nın romantizmi)

[Far Too Tempting](#), bir Amazon
romantizm bestseller! (Matthew ve Jane'in romantizmi)

[Gözlerindeki Yıldızlar](#), bir iBooks çok satanı! (William ve Jess'in romantizmi)

USA Today çok satan
Pişmanlık Yok serim şunları
içeriyor

[Bunun Heyecanı](#)
(Harley ve Trey ile

Tanışın) ve devam filmi

[Seninle Her Saniye](#)

New York Times ve USA Today Çok
Satanlar listesinde yer alan Ateşle Mücadele
serim

[Benim İçin Yan](#)
(Smith ve Jamie'nin romantizmi!)

[Onun için eriyin](#)
(Megan ve Becker'ın romantizmi!)

ve [Senin Tarafından Tüketilen](#)
(Travis ve Cara'nın romantizmi!)

AKNOWLEDGEMENTS

C ve R için Helen Williams'a teşekkür ederiz ve kapak tamamen ve kesinlikle harika! KP Simmon'a bu çılgınlığa ayak uydurduğu için teşekkür ederim. Gemiye yönettiği için Kelley'e kocaman sarılıyorum. Kızlarım Laurelin, CD ve Kristy'ye büyük minnettarlık.

Spencer'a aşık olan ilk okuyucu ve tüm sihrin bir araya gelmesini sağlayan Jen McCoy'a kocaman bir öpücük ve öpücükler. Lauren McKellar'a keskin gözü, içgörüsü ve detaylara gösterdiği özen için ve Kara Hildebrand'a önsözü çivilememe yardım ettiği için minnettarım.

Aileme, eşime ve muhteşem köpeklerime teşekkür ederim! En çok da SİZ okuyucularıma teşekkür ederim. Kitaplar her zaman sizin için.

Xoxo

Lauren

C O N T A C T

Okurlardan haber almayı seviyorum! Beni Twitter'da [LaurenBlakely3](#), Facebook'ta [LaurenBlakelyBooks](#) ya da online olarak [LaurenBlakely.com](#) adreslerinde bulabilirsiniz. Ayrıca bana laurenblakelybooks@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.